

Handreiking

Werken met het Haags

Kinderbeschermingsverdrag (HKBV)

Dit is een uitgave van:
Ministerie van Veiligheid en Justitie
Postbus 20301
2500 EH Den Haag
www.rijksoverheid.nl/venj
April Publicatienummer: J-18378

Voorwoord

Deze Handreiking is opgesteld voor medewerkers van betrokken organisaties, belanghebbenden en geïnteresseerden bij de toepassing van het Haags Kinderbeschermingsverdrag (HKBV). Het document geeft een praktische invulling aan de toepassing van het HKBV in Nederland.

De Handreiking bestaat uit 3 verschillende delen.

In het eerste deel van deze handreiking treft u een overzicht van de wijze waarop het HKBV in Nederland wordt toegepast.

In het tweede deel wordt de werkwijze van de Centrale autoriteit Internationale Kinderaangelegenheden beschreven en treft u een beschrijving "Buitenlandse Pleegkinderen in het Vreemdelingenbeleid" van de Immigratie- en Naturalisatiedienst aan. In latere versies van de Handreiking kan ook de werkwijze van de andere ketenpartners worden toegevoegd.

In het derde deel zijn de bijlagen met verdragsteksten, de wet- en regelgeving en voorbeeldformulieren opgenomen en aan het eind van het eerste deel vindt u de gegevens van de Nederlandse Centrale autoriteit Internationale Kinderontvoering en een link naar de website(s).

Omdat deze Handreiking nog in ontwikkeling is, zijn enkele delen nog niet helemaal gereed. Zodra er weer nieuwe onderdelen zijn toegevoegd, wordt een volgende versie van deze Handreiking op de website geplaatst.

Eventuele op- en aanmerkingen kunnen worden doorgegeven aan de Nederlandse Centrale autoriteit Internationale Kinderaangelegenheden. Via het emailadres kinderbescherming@minvenj.nl.

Inhoudsopgave

Deel I: Toepassing van het Verdrag

1. Inleiding	2
2. Achtergrondinformatie	2
3. Uitgangspunten	3
4. Juridisch kader	3
5. Typen casuïstiek, vallend onder internationale kinderbescherming	4
6. De rol van de ketenpartners	10
7. Termijnen	12
8. Vertalingen	12
9. Register	12
10. Kosten van verblijf	12
11. Vervolg	12
12. Centrale autoriteit Internationale Kinderontvoering	13

Deel II: Rol en werkwijze ketenorganisaties

A. Centrale autoriteit IKA	15
B. IND	27
C. VVP	29

Deel III: Teksten van verdragen en wet- en regelgeving 33

1. Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind	
2. Haags Kinderbeschermingsverdrag	
3. Verordening Brussel II-bis	
4. Uitvoeringswet internationale kinderbescherming	
5. Memorie van Toelichting bij de Uitvoeringswet	

Deel I: Toepassing van het Verdrag

1. Inleiding

Op 1 mei 2011 is het Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996 (verder: HKBV) in werking getreden voor Nederland. Dat heeft gevolgen voor alle organisaties die betrokken zijn bij het bieden van jeugdzorg en jeugdbescherming aan kinderen die vanuit Nederland de grens met het buitenland over gaan en andersom buitenlandse kinderen die naar Nederland komen.

In samenwerking met de ketenpartners, welke in deze handreiking nader worden besproken, is een inventarisatie gemaakt van activiteiten die als gevolg van de ratificering van dit verdrag moeten worden verricht. De onderhanden casuïstiek vormde het materiaal waarover in de werkgroep is gediscussieerd en op basis waarvan deze eerste versie van de Handreiking tot stand is gekomen.

De afgelopen periode heeft geleerd dat er aan het Haags Kinderbeschermingsverdrag meer gevolgen zitten dan aanvankelijk kon worden voorzien. Bij de ontwikkeling van deze eerste versie van de Handreiking is daarom uitgegaan van de minder gecompliceerde zaken, zodat we in elk geval konden komen tot een standaardprocedure.

Wanneer blijkt dat deze eerste ontwikkelde aanpak werkt, kan de Handreiking desgewenst worden uitgebreid naar aanleiding van de meer gecompliceerde zaken. Het is de bedoeling dat de werkgroep ook na de presentatie van deze eerste Handreiking de werkzaamheden voortzet, waardoor ook voor zaken die verband houden met het vreemdelingenrecht, zoals bijvoorbeeld de 'Dublinkinderen' en Islamitische adoptie/pleegzorg op basis van kafala een nadere werkwijze beschikbaar komt.

In deze Handreiking wordt kort ingegaan op aspecten die nog nadere standpuntbepaling van de betreffende ketenpartners en soms ook van de bewindslieden vereisen alvorens uitvoeringsbeleid daarvoor kan worden vastgesteld.

2. Achtergrondinformatie

Op 31 januari 2011 heeft Nederland het Haags Kinderbeschermingsverdrag geratificeerd en sinds 1 mei 2011 is het in werking getreden. Sinds die datum heeft het verdrag werking in Nederland. Het verdrag geldt voor het Europees deel van het Koninkrijk der Nederlanden, de BES-eilanden (Bonaire, Eustatius en Saba) en voor Curaçao. Het HKBV vervangt het Haags Kinderbeschermingsverdrag uit 1961. Voor enkele landen geldt nog dit oude Kinderbeschermingsverdrag van 1961 (in de bijlagen is een overzicht opgenomen van aangesloten landen bij beide verdragen). Daarnaast hebben we sinds 2006 ook te maken met de verordening Brussel II-bis. Deze verordening kent min of meer dezelfde bepalingen als het HKBV en is van toepassing voor alle EU-lidstaten behalve Denemarken. Wanneer wordt gesproken over HKBV is het dus van belang om na te gaan of het om een EU-lidstaat gaat en dan ook Brussel-II bis bij de behandeling van een zaak te betrekken. Deze verordening gaat in prioritering voor op het HKBV.

Uitgangspunt van de Verordening Brussel II-bis en het HKBV is de internationale samenwerking tussen de betrokken autoriteiten van de aangesloten Staten op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen. De autoriteiten van de aangesloten Staten waar de minderjarige zijn gewone verblijfplaats heeft, zijn bevoegd om maatregelen te nemen die strekken tot de bescherming van zijn persoon of vermogen.

Voor de Verordening Brussel II-bis en het HKBV is in 2006 de Uitvoeringswet internationale kindbescherming (hierna: de uitvoeringswet) vastgesteld. Deze wijst de Centrale autoriteit aan, regelt de taken van de CA en bevat bepalingen die van belang zijn bij de erkenning en tenuitvoerlegging van in het buitenland genomen beslissingen ten aanzien van minderjarigen. Voor het Europese deel van het koninkrijk en de BES-eilanden is de Nederlandse minister van Veiligheid en Justitie de Centrale autoriteit en voor Curaçao de minister van Justitie aldaar.

Deze Handreiking beschrijft de werking van het stelsel dat ten behoeve van de uitvoering van internationale kindbescherming is ingericht. Het is vooral bedoeld voor direct betrokkenen bij de afhandeling van een 'HKBV verzoek' en beschrijft de werkwijze bij de behandeling van inkomende (kinderen komen naar Nederland) of uitgaande (kinderen gaan vanuit Nederland naar het

buitenland) verzoeken in het kader van het HKBV of Brussel II-bis. Het document moet worden gezien als een beschrijving op hoofdlijnen.

3. Uitgangspunten

1. Het HKBV heeft betrekking op minderjarigen beneden de leeftijd van 18 jaar waarvoor kindbeschermingsmaatregelen (ondertoezichtstelling, uithuisplaatsing en ontheffing/ontzetting uit het ouderlijk gezag) en maatregelen in het kader van geïndiceerde jeugdzorg (pleegzorgverblijf in het buitenland en internationaal zorgaanbod) gelden.
2. In beginsel wordt op basis van het HKBV een buitenlandse kindbeschermingsmaatregel (of een vergelijkbare maatregel) in Nederland overgenomen en neemt het buitenland een in Nederland uitgesproken kindbeschermingsmaatregel over.
3. Conform artikel 25 van het HKBV is de aangezochte Staat gebonden aan de vaststelling van de feiten door de autoriteiten in de Staat van herkomst. Onderzoeken die in het buitenland zijn uitgevoerd, worden daarom in Nederland als uitgangspunt genomen.
4. Indien een land overweegt om een kind te plaatsen in een pleeggezin of instelling in een ander land, dient eerst met de Centrale Autoriteit of andere bevoegde autoriteit overleg te zijn gepleegd. De beslissing over de plaatsing of verstrekking van zorg kan door het verzoekende land pas worden genomen na goedkeuring van het land waarin de plaatsing of zorg wordt beoogd. We noemen dit ook wel de consultatie vooraf.
5. Nederland hanteert voor niet-Verdragslanden dezelfde werkwijze als voor Verdragslanden. Met andere woorden: een inkomend verzoek vanuit een niet-Verdragsland wordt door de Nederlandse Centrale autoriteit afgehandeld alsof er sprake is van een verzoek uit een land dat is aangesloten bij het HKBV. Dit geldt ook voor uitgaande verzoeken. Daarbij moet wel worden opgemerkt dat er dan meestal geen sprake is van een Centrale Autoriteit in dat betreffende land. Er wordt in die situaties door de Nederlandse Centrale autoriteit via het Ministerie van Buitenlandse Zaken een beroep gedaan op de diplomatieke weg om het verzoek in het buitenland onder de aandacht te krijgen.

4. Juridisch kader

Als vertrekpunt bij de uitvoering van internationale kindbescherming geldt voor Nederland het Haags Kinderbeschermingsverdrag uit 1996. Aan de behandeling van verzoeken om uitvoering van grensoverschrijdende kindbeschermingsmaatregelen en jeugdzorgindicaties ligt voor de Nederlandse Centrale autoriteit en de ketenpartners het hierna genoemde juridisch kader ten grondslag:

- Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind;
- Verordening Brussel II-bis;
- Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996;
- Haags Kinderbeschermingsverdrag 1961;
- Uitvoeringswet internationale kindbescherming;
- Europees Kinderontvoeringsverdrag 1980 (Verdrag van Luxemburg);
- Haags Kinderontvoeringsverdrag 1980;
- Uitvoeringswet internationale kinderontvoering;
- Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering
- Burgerlijk Wetboek en de
- Vreemdelingenwet- en regelgeving.

In deze handreiking zal de nadruk liggen op het HKBV, Brussel II-bis en de Uitvoeringswet. De teksten hiervan zijn volledig opgenomen in het derde deel van de Handreiking (inclusief de Memorie van Toelichting), evenals het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK).

5. Typen casuïstiek, vallend onder internationale kinderbescherming

Om een inschatting te kunnen maken van de aard van de zaken en van de werkzaamheden die daarbij door de verschillende ketenpartners moeten worden uitgevoerd, wordt de casuïstiek onderverdeeld in de hierna verder uitgewerkte categorieën. Daarbij wordt, indien van toepassing, zowel een inkomend als uitgaand proces beschreven.

Per categorie wordt een illustratie gegeven aan de hand van een casusbeschrijving.

1. Zorgmelding

a. Zorgmelding bij inkomende zaken

Hiervan is sprake wanneer kinderen vanuit het buitenland al reeds in Nederland verblijven en er vóóraf geen consultatie heeft kunnen plaatsvinden door de buitenlandse Ca bij de Nederlandse Ca. Mogelijk is er sprake van een zodanige bedreiging bij het opgroeien van het kind dat ondersteuning voor het kind noodzakelijk is. In dit geval zal de Nederlandse Ca, nadat door de buitenlandse Ca bij hen een zorgmelding is gedaan, de BJZ1/AMK locatie benaderen in de plaats waar het kind zich bevindt.

Als de zaak bij de Toegang van BJZ is binnengekomen zal vervolgens conform de 'reguliere' werkwijze van BJZ een inschatting worden gemaakt van de omstandigheden waarin het kind zich bevindt. BJZ kan daarbij eventueel de Raad voor de Kinderbescherming inschakelen als naar verwachting een kinderbeschermingsmaatregel noodzakelijk wordt geacht. Deze bevindingen worden door BJZ/AMK teruggekoppeld aan de Ca.

Wanneer het om een urgente situatie lijkt te gaan omdat er grote zorgen bestaan over de veiligheid van de kinderen, kan de Ca ook direct contact zoeken met de Raad voor de Kinderbescherming, ongeacht of er wel of niet sprake is van een buitenlandse beschikking van een kinderbeschermingsmaatregel. De criteria die de Raad hanteert om direct contact te kunnen opnemen zijn:

- een ernstige bedreiging van het kind;
- de onmogelijkheid om op vrijwillige basis hulpverlening te kunnen bieden.

Manuel (13) en Maria (10) zijn wegens verwaarlozing tussen 2008 en 2010 door de Portugese autoriteiten in een zorgvoorziening in Portugal ondergebracht. In die periode is er opvoedondersteuning geweest en zijn de kinderen weer thuisgeplaatst bij hun moeder met haar nieuwe partner. In 2011 bleek de Portugese autoriteiten dat de kinderen al een jaar niet naar school waren geweest en dat de moeder niet aanspreekbaar was daarop. Met behulp van de politie werd moeder gelokaliseerd in Nederland. Op grond van de artikelen 32 en 36 van het Haags Kinderbeschermingsverdrag verzoekt de Portugese Centrale Autoriteit aan de Nederlandse Centrale autoriteit om onderzoek te laten doen naar de situatie van de kinderen in Nederland en zo nodig beschermende maatregelen te (doen) treffen.

b. Zorgmelding bij uitgaande zaken

Als bijvoorbeeld een gezin op de vlucht gaat naar het buitenland voor BJZ omdat ze het bijvoorbeeld niet eens zijn met een door de gezinsvoogd aangevraagde machtiging uithuisplaatsing (MUHP) kan BJZ de Nederlandse Ca inschakelen. De Nederlandse Ca legt vervolgens contact met de Ca van het land waar het gezin naartoe is gegaan om te bewerkstelligen dat daar een organisatie voor kinderbescherming in actie komt. Als het om een niet-verdragsland gaat kan de Ca via een andere weg (bijvoorbeeld via het Ministerie van Buitenlandse Zaken) contact zoeken met organisaties in het buitenland die in actie kunnen komen om de veiligheid van de kinderen te bevorderen.

¹ Waar in dit document wordt gesproken van Bureau Jeugdzorg, worden daar ook de landelijk werkende instellingen onder gerekend.

Sarah is geboren in Nederland, onder schrijvende omstandigheden. Haar Poolse vader en moeder, die bijna geen inkomen hebben, wonen in een illegaal pand dat zal worden gesloopt. Voor Sarah was er bij haar geboorte geen bed, geen bad, nauwelijks kleertjes en te weinig eten. Ook hebben de ouders geen ziektekostenverzekering. Via de verloskundige is deze zaak terecht gekomen bij de Raad voor de Kinderbescherming, waarna de rechter Sarah op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming onder toezicht heeft gesteld voor de duur van zes maanden.

De ouders willen met Sarah teruggaan naar Polen, omdat zij daar willen gaan wonen bij de grootouders van de vader. De Raad wil graag dat de Poolse kinderbeschermingsorganisatie de ondertoezichtstelling overneemt en doet daarvoor een zorgmelding bij de Nederlandse Ca.

In overleg met de Raad heeft de Nederlandse Ca een zorgmelding gedaan bij de Poolse Centrale Autoriteit, waar de ouders mee hebben ingestemd.

Aan de bevoegde autoriteit van de aangezochte staat is gevraagd om na te gaan of maatregelen ter bescherming van het kind wenselijk zijn.

De Poolse Ca heeft twee weken later teruggekoppeld dat na onderzoek is gebleken dat het kind niet in gevaar is. Daarom heeft de Poolse kinderbeschermingsorganisatie besloten om geen procedure te starten voor verkrijging van een kinderbeschermingsmaatregel.

2. Overname van een zorgindicatie

a. Bij de komst van een kind vanuit het buitenland naar Nederland

Wanneer een kinderbeschermings- of jeugdzorgorganisatie in het buitenland overweegt om een kind in Nederland in een pleeggezin of in een instelling te plaatsen moet door de buitenlandse Centrale Autoriteit voorafgaand aan de overkomst van het kind naar Nederland, instemming zijn verkregen van de Nederlandse Ca.

Alvorens deze instemming te verlenen zal door de Nederlandse Ca aan de Nederlandse zorgaanbieder (een instelling of een voorziening voor pleegzorg) waar het kind zal gaan verblijven worden verzocht of men de uitvoering van de zorg op zich wil nemen. Voorafgaand aan die instemming zal, als het om een pleegzorgplaatsing gaat, aan de Voorziening voor Pleegzorg (VVP) om een geschiktheidsonderzoek van het aspirant-pleeggezin worden verzocht. Daarbij hoort ook dat de VVP aan de Raad voor de Kinderbescherming om een justitiële screening van dit gezin verzoekt. Pas als er groen licht is gegeven door de zorgaanbieder en aan de andere voorwaarden is voldaan, zal de Nederlandse Ca instemming verlenen. In beginsel zullen kosten als een (pleeg)zorgvergoeding niet voor rekening komen van het ontvangende land.

Tobias (van Duitse afkomst) is 14 jaar en woont in Duitsland in een pleeggezin. De Duitse Jugendambt is belast met de voogdij. De moeder van Tobias is toen hij klein was overleden. Tobias heeft altijd met zijn vader in Duitsland gewoond. Met de familie van de moeder is geen contact. De ouders van vader zijn inmiddels overleden. Een paar keer per jaar zien Tobias en vader de zus van vader. De vader van Tobias is al jaren bevriend met een Nederlands echtpaar, de familie de Vries. Vader en Tobias gaan daar regelmatig naar toe. Als Tobias vakantie heeft logeert hij meestal bij het echtpaar. De vader van Tobias heeft een eigen bedrijf en kan daarom niet altijd de hele vakantie vrij maken voor Tobias. Door een noodlottig ongeval komt de vader van Tobias om het leven. Tobias wordt in een Duits pleeggezin geplaatst en de Jugendambt wordt belast met de voogdij. Tobias heeft het niet naar zijn zin in het pleeggezin. Tegen zijn gezinsvoogd heeft hij gezegd dat hij liever bij de familie de Vries wil wonen. Hij kent hen heel goed en beschouwt hen als zijn familie. De familie de Vries is begaan met het lot van Tobias. Zij zien dat hij niet gelukkig is in het pleeggezin. Tijdens de vakanties en om het weekend halen zij Tobias op om bij hen te logeren. De familie de Vries is bereid om de zorg voor Tobias op zich te nemen. De Jugendambt is van mening dat onderzocht moet worden of de familie de Vries als pleeggezin voor Tobias kan fungeren en neemt contact op met de Duitse Centrale Autoriteit.

b. Bij plaatsing van een kind vanuit Nederland in het buitenland

Wanneer bij BJZ of een zorgaanbieder het voornemen bestaat om een Nederlands kind in het buitenland te plaatsen, nemen zij eerst contact op met de Nederlandse Ca die vervolgens instemming verzoekt bij de buitenlandse Ca. De buitenlandse Ca zorgt vervolgens voor screening van de zorgaanbieder of het pleeggezin. In dit geval komen de kosten van verblijf in het buitenland voor rekening van Nederland.

Indien Bureau jeugdzorg een OTS-maatregel uitvoert en er nog geen sprake is van een MUHP kan BJZ op grond van artikel 12 van de verordening Brussel II-bis een machtiging tot plaatsing in het buitenland vragen. Maar ook dan zal de rechter eerst de Nederlandse Ca benaderen om instemming te verkrijgen. Ook wel de consultatie vooraf genoemd.

Indien er sprake is van een spoedsituatie kan de rechter een beroep doen op artikel 20 van de verordening, zodat er meteen een machtiging kan worden afgegeven. Wel zal intussen aan de Nederlandse Ca worden gevraagd om een instemmingsprocedure te starten. Deze situatie is enigszins vergelijkbaar met de procedure van de voorlopige kinderbeschermingsmaatregel in Nederland.

In Nederland organiseren een aantal jeugdzorgaanbieders zelf hulpverleningsaanbod in het buitenland. Zij zijn verenigd in het 'Platform ervaren leren in het buitenland'. Met dit Platform is door het Ministerie van Veiligheid en Justitie contact gelegd en er worden afspraken gemaakt om de werkwijze van het Platform aan te laten sluiten bij de ontwikkelde werkwijze met betrekking tot de uitvoering van het Haags Kinderbeschermingsverdrag.

Een voorbeeld dat door het platform werd genoemd was van een minderjarige jongen met forse gedragsproblemen die onder toezicht staat van Bureau Jeugdzorg. Er was voor hem een indicatie gesteld voor verblijf in een buitenlands pleeggezin. Daarvoor was gekozen om de jongen, die gewend was om over alles in discussie te gaan, te leren op een andere manier met zijn problemen om te gaan. Door hem onder te dompelen in een omgeving waarvan hij de taal niet machtig is, zou hij op zichzelf worden teruggeworpen en naar verwachting op andere wijze met zijn problemen leren omgaan.

3. Overname van een kindbeschermingsmaatregel

a. Als een kind vanuit het buitenland naar Nederland komt

De overkomst van een buitenlands kind naar Nederland kan al dan niet gepaard gaan met zorgaanbod. Het kan ook gaan om een voogdij-uitspraak omdat de ouders plotseling weg zijn gevallen en het kind gaat wonen bij een familielid. Er is dan niet per definitie sprake van bemoeienis van een overheidsorganisatie zoals bijvoorbeeld jeugdzorg. Het verdrag regelt dat de aangesloten staten elkaars rechtelijke beslissingen/uitspraken overnemen. Het HKBV stelt dat daarbij het recht van de staat waar de minderjarige heen is gegaan de wijze van uitvoering van de in de herkomststaat genomen maatregelen bepaalt. Als het betekent dat wel bemoeienis door een Nederlandse kindbeschermingsorganisatie of jeugdzorgorganisatie gewenst is, dan moet in Nederland door BJZ een bevoegdheid worden verkregen om een vergelijkbare maatregel te kunnen uitvoeren. In dit geval dient de buitenlandse Ca aan de Nederlandse Ca een verzoek voor te leggen om de maatregel over te nemen. De Nederlandse Ca verzoekt vervolgens de Raad voor de Kinderbescherming om op basis van de verkregen juridisch documenten/beschikkingen uit het buitenland te beoordelen of het mogelijk is om deze lopende maatregel om te zetten naar de Nederlandse situatie of dat beter een nieuw verzoek kan worden ingediend omdat het om een maatregel gaat die in Nederland niet meer bij de situatie past. De Raad dient vervolgens een verzoekschrift in bij de Nederlandse rechter om een (vergelijkbare) kindbeschermingsmaatregel uit te spreken².

Een minderjarige woont in Frankrijk. De Franse rechter heeft in verband met de zorgelijke ontwikkeling van de jongen verplichte hulpverlening opgelegd in de vorm van een maatregel en heeft plaatsing in een pleeggezin geïndiceerd. Nu doet de situatie zich voor dat een familielid in Nederland een zeer goede plek zou zijn voor de jongen omdat hij goed in dat gezin zou kunnen invoegen. De Franse jeugdbescherming wil de minderjarige daarom overplaatsen naar de oom en tante in Nederland. Ook wil men dat de door de Franse rechter uitgesproken maatregel aan een Nederlandse instelling wordt overgedragen.

b. Als een kind vanuit Nederland naar het buitenland gaat

In dat geval neemt BJZ, of de Raad voor de Kinderbescherming als de maatregel nog niet is uitgesproken, contact op met de Nederlandse Ca die vervolgens aan de buitenlandse Ca verzoekt om een vergelijkbare beschermingsmaatregel voor het kind te entameren. Zodra in het buitenland een nieuwe maatregel van kracht is geworden, kan BJZ aan de Nederlandse rechter verzoeken om de ondertoezichtstelling of voogdijmaatregel te beëindigen, zodat BJZ van de verantwoordelijkheid voor de minderjarige wordt ontheven.

Een Poolse moeder woont al jaren met haar drie kinderen in Nederland. Er zijn veel zorgen over het gezin en er is ook al veel hulpverlening geboden. Dat moest met ondersteuning van een OTS, omdat moeder vrijwillig niet meewerkte omdat ze de hulp niet nodig vond. Omdat moeder opeens vertrok naar Polen en de gezinsvoogd aan de OTS geen invulling kon geven is door BJZ aan de Nederlandse Ca gevraagd of zij de zaak wilden doorzetten naar Polen. Na eigen onderzoek van de Poolse autoriteiten is door de Poolse rechter een kindbeschermingsmaatregel uitgesproken en heeft vervolgens de Nederlandse kinderrechter de OTS beëindigd.

4. Informatieverzoek

Indien een buitenlands kind in een Nederlandse voorziening verblijft (pleegzorg of instelling) kan de buitenlandse Ca aan de Nederlandse Ca om inlichtingen vragen over de situatie van de betreffende minderjarige. Ook als een buitenlands kind in Nederland verblijft, zonder dat daarbij sprake hoeft te zijn van bemoeienis van jeugdzorg, kan een buitenlandse Ca een verzoek indienen bij de Nederlandse Ca om informatie over het betreffende kind. Dit verzoek wordt vervolgens doorgezet naar het betreffende BJZ dat de begeleiding van de minderjarige uitvoert.

² Er is een voorlopige werkafsprake gemaakt met de ketenpartners dat bij afwijking van deze procedure, bijvoorbeeld vanwege al langer lopende goede samenwerkingsafspraken, daarover overeenstemming moet bestaan tussen de betrokken ketenpartners.

Indien er geen BJZ betrokken is kan aan de Raad voor de Kinderbescherming worden verzocht om informatie over de situatie van het betreffende kind in te winnen. Andersom kan bij een in een buitenlands pleeggezin of instelling geplaatst Nederlands kind, door BJZ of de Raad om informatie over de minderjarige worden verzocht. Daartoe wordt een verzoek gedaan aan de Nederlandse Centrale autoriteit die dit verzoek doorzet naar de buitenlandse Centrale Autoriteit.

In navolging op de casus onder 2a kan men zich voorstellen dat het Duitse Jugendamt na een gewenningsperiode van Tobias bij de familie de Vries aan de Nederlandse Ca verzoekt om informatie over de situatie van Tobias.

Een ander voorbeeld is van een rechter in Oostenrijk die een uitspraak moet doen over gezag en verblijfplaats van een minderjarige na echtscheiding van de ouders, waarbij de ene ouder in Nederland voor het kind wil zorgen. Verzocht wordt aan de Nederlandse Ca om een rapportage over de situatie van de ouder in Nederland.

5. Erkenning en tenuitvoerlegging

a. Als een kind vanuit het buitenland naar Nederland komt

Onder 3 is beschreven hoe het in zijn werk gaat als een kind met een in het buitenland genomen kindbeschermingsmaatregel naar Nederland komt. Overeenkomstig het verdrag zijn de maatregelen één op één overdraagbaar. Maar: feitelijk gezien kan er in het andere land een heel andere juridische figuur zijn of blijkt dat de omstandigheden er in de buitenlandse situatie heel anders uitzien na overplaatsing naar het andere land. Dat maakt dat vaak voor de weg onder paragraaf 3 wordt gekozen.

Een andere categorie van in het buitenland genomen maatregelen betreft bijvoorbeeld de ouderlijke verantwoordelijkheid na echtscheiding of overlijden en omgangsregelingen, die op grond van het verdrag of de verordening van rechtswege in Nederland zullen worden erkend. Belanghebbenden kunnen in deze situaties ook zelf de Nederlandse rechter verzoeken om omzetting van de maatregel naar een Nederlandse beschikking. In dat geval kunnen betrokkenen zich tot een advocaat wenden die een procedure bij de rechtbank kan starten. Via de Ca kan informatie daarover worden verkregen. De Ca zal zelf nooit een gerechtelijke procedure opstarten (dat is op basis van een wetsherziening sinds 1 januari 2012 niet meer mogelijk). Daarnaast kan de Ca assisteren als een buitenlandse rechter een zaak wil voorleggen aan / laten behandelen door de Nederlandse rechter.

Een minderjarige woont bij haar grootmoeder in Spanje. De Spaanse rechter heeft de voogdij over haar opgedragen aan het Spaanse Bureau Jeugdzorg. Deze voogd wil de minderjarige overplaatsen naar haar oom en tante in Nederland. Ook wil ze dat de door de Spaanse rechter uitgesproken voogdij over de minderjarige aan een Nederlandse voogdij-instelling wordt overgedragen.

b. Als een kind vanuit Nederland naar het buitenland gaat

Hier kan de vraag worden gesteld wat je kunt met een Nederlandse kindbeschermingsmaatregel in het buitenland. Men kan aan de buitenlandse rechter verzoeken om de Nederlandse maatregel om te zetten. Maar ook dan geldt dat het de vraag is of er een buitenlands equivalent is van een Nederlandse kindbeschermingsmaatregel. Ook dan zal eerder worden gekozen voor de procedure die is beschreven onder paragraaf 3.

Ouders van twee minderjarigen (13 en 16) wonen in Nederland. Er zijn veel zorgen rondom het gezin en vrijwillige hulpverlening is ingezet om ouders te ondersteunen bij de zorg en opvoeding van de minderjarigen. Omdat hulpverlening in het vrijwillig kader niet tot verbetering van de situatie heeft geleid, is er een OTS uitgesproken. Ondanks de inzet van de gezinsvoogd is de situatie verslechterd en dient BJJ een verzoek tot machtiging uithuisplaatsing in voor plaatsing in een crisispleeggezin. De minderjarigen worden met de machtiging samen geplaatst in een gezinshuis.

Tijdens een omgangscontact in een weekend vertrekken de ouders met de kinderen naar Frankrijk. Uit een GBA-check blijkt later dat zij zich hebben uitgeschreven wegens emigratie.

6. Teruggeleiding naar Nederland

Dit type casuïstiek moet ook worden verwerkt bij de uitvoering van het HKBV omdat het belangrijk is om een afweging te maken in welke situatie het beste een beroep kan worden gedaan op het HKBV en wanneer het Haags Kinderontvoeringsverdrag (IKO) meer aangewezen is. Zie voor informatie www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/internationale-kinderontvoering. Het IKO is meest gericht op echtscheidingssituaties waarbij een van de ouders (onrechtmatig) met het kind of de kinderen naar het buitenland is gegaan. De andere ouder kan op grond van het IKO om teruggeleiding van de kinderen verzoeken.

Vader, moeder en kinderen Sara (9) en Björn (7) zijn Zweeds. De kinderen zijn in Zweden geboren maar in 2007 is het gezin naar Nederland verhuisd. In 2011 loopt het huwelijk stuk en is moeder met de kinderen terugverhuisd naar Zweden. Aldaar wordt eind 2011 de echtscheiding uitgesproken, waarbij de kinderen worden toevertrouwd aan moeder met een omgangsregeling voor vader. De kinderen hebben hun vader sinds hun vertrek uit Nederland niet meer gezien. In het verleden zijn de kinderen getuige geweest van mishandeling door de vader van de moeder. Daarom is het vader alleen maar toegestaan om eenmaal per twee weken de kinderen een paar uur bij de moeder thuis te bezoeken en mag hij hen slechts meenemen onder toezicht van de moeder.

Begin 2012 neemt vader de kinderen mee naar Nederland, zonder toestemming van moeder. In juni 2012 worden de kinderen onder toezicht gesteld van BJJ Utrecht voor de duur van één jaar. In oktober 2012 dient de moeder een verzoek tot teruggeleiding van de kinderen naar Zweden in bij de rechtbank. In die procedure stelt vader dat de kinderen door de moeder en haar nieuwe partner zijn mishandeld. De moeder wijst op haar beurt op de mishandelingen in het verleden door de vader.

Op 21 december 2012 wijst de rechtbank het verzoek tot teruggeleiding toe en overweegt daarbij dat weliswaar niet is komen vast te staan dat de kinderen door moeder en/of partner zijn mishandeld, maar dat er wel ernstige zorgen zijn over de opvoeding en ontwikkeling van de kinderen. Zij kampen met loyaliteitsproblematiek en hebben klachten die passen bij een posttraumatisch stress-syndroom (PTSS). Volgens de school in Zweden waren er voorafgaand aan het vertrek van de kinderen naar Nederland ook al zorgen over hun ontwikkeling.

De rechtbank vindt dat geen reden om het verzoek af te wijzen, omdat de benodigde hulp ook in Zweden kan worden geboden. Daarbij overweegt de rechtbank dat zij ervan uit gaat dat Bureau Jeugdzorg zal zorgdragen voor een zorgvuldige teruggeleiding van de kinderen naar moeder in Zweden en dat zij zal zorgdragen voor een overdracht van de ondertoezichtstelling in Zweden.

Een andere situatie die hier aan de orde zou kunnen zijn is die van ouders die met hun kinderen op de vlucht zijn gegaan voor Bureau jeugdzorg. BJJ kan teruggeleiding van de kinderen overwegen als er sprake is van voogdij, van een OTS met machtiging uithuisplaatsing (MUHP) of als er een specifieke aanwijzing van de gezinsvoogd van toepassing is.

Op beide verdragen kan dan door BJJ een beroep worden gedaan om het belang van het kind veilig te stellen. Het is hier de kunst om een inschatting te maken welke aanpak voor het kind het minst belastend of traumatiserend is.

BJZ kan ook via de Ca op grond van het HKBV verzoeken om de buitenlandse Ca in te schakelen, volgens de variant van de zorgmelding (zie verder onder 1b).

Twee minderjarige broers zijn onder toezicht gesteld van Bureau jeugdzorg en ook is een machtiging verleend om deze minderjarigen uit huis te plaatsen (MUHP) in een accommodatie van een zorgaanbieder. De ouders hebben beiden nog het gezag. De MUHP is na enkele keren verlengd te zijn na 3 jaar beëindigd en de broers zijn weer bij hun ouders gaan wonen.

Na toenemende zorgen over de veiligheid in de thuissituatie, zijn de broers een jaar later met spoed uit huis geplaatst. Tijdens de zitting, ruim een week na afgifte van de spoed machtiging, melden ouders dat de broers in Turkije zijn achtergelaten. De MUHP is afgegeven voor de resterende duur van de lopende OTS.

BJZ geeft ouders vervolgens een schriftelijke aanwijzing inhoudende dat de ouders worden opgedragen de kinderen per direct naar het kantoor van BJZ te brengen, ofwel BJZ op de hoogte te brengen van het adres waar de kinderen verblijven en naar school gaan.

De ouders reageren ook niet op de schriftelijke aanwijzing en ontvangen van BJZ een tweede schriftelijke aanwijzing, waarin BJZ aangeeft zich, door uitblijven van een reactie van de ouders, in het belang van de verzorging en opvoeding van de kinderen genoodzaakt ziet aangifte te doen van onttrekking aan het gezag omdat de kinderen in strijd met het gezagsrecht (de MUHP en de schriftelijke aanwijzing) niet zijn teruggebracht naar Nederland en derhalve ongeoorloofd zijn overgebracht naar Turkije (ex. Art. 3 Haag Kinderontvoeringsverdrag). Op grond van de aangifte zijn ouders buiten heterdaad in voorarrest genomen.

BJZ doet vervolgens een verzoek tot teruggeleiding bij de Ca, met het verzoek alle maatregelen te nemen die noodzakelijk zijn om de kinderen te doen teruggeleiden naar Nederland en daartoe contact te leggen met de Ca in Turkije.

6. De rol van de ketenpartners

Om een goede procesbeschrijving te kunnen maken voor de afhandeling van HKBV-verzoeken zijn een inventarisatie en beschrijving gemaakt van de verschillende taken en bevoegdheden van de ketenpartners, welke hierna kort worden weergegeven. De betreffende organisaties ontwikkelen zelf een aanpak voor de behandeling van de dossiers in de eigen organisatie.

De centrale ketenpartners voor behandeling van verzoeken in het kader van het HKBV en Brussel II-bis zijn:

- Centrale autoriteit Internationale Kinderaangelegenheden (=Ca);
- Raad voor de Kinderbescherming(RvdK);
- Bureau Jeugdzorg (=BJZ);
- Landelijk werkende instellingen als WSG, Leger des Heils, SGJ en Nidos;
- Zorgaanbieders;
- Voorziening voor Pleegzorg;
- Immigratie- en naturalisatiedienst (=IND).

Centrale autoriteit

De taken voor de Ca vloeien direct voort uit het Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996 en de Verordening Brussel II bis, waarin een Staat wordt geacht een Centrale Autoriteit in te stellen. In Nederland is de minister van Veiligheid en Justitie aangewezen als de Ca. De taken van de Ca zijn beschreven in de Uitvoeringswet internationale kindbescherming. De Ca kan worden gezien als het centrale knooppunt waarlangs zaken gaan, zowel ten aanzien van kinderen die vanuit een ander land naar Nederland komen als voor kinderen die vanuit Nederland naar het buitenland gaan.

De Ca zorgt voor een functionerend stelsel wat in het kort neerkomt op faciliteren, verwijzen en informeren wanneer een kind mogelijk internationale bescherming behoeft. Maar waar het gaat om de consultatie vooraf heeft de Ca ook een besluitvormende taak omdat zij instemmingsverklaringen verleent. Daarnaast legt de Ca een (kind)register aan en onderhoudt de Ca contacten met buitenlandse Ca's.

Een overzicht van de taken en werkzaamheden van de Ca treft u in het tweede deel van deze Handreiking.

Raad voor de Kinderbescherming

Uit binnenkomende verzoeken kan op verzoek van de Voorziening Voor Pleegzorg, als onderdeel van het geschiktheidsonderzoek, voor de Raad een justitiële screening van een aspirant pleeggezin volgen. Ook kan het zijn dat door BJZ of de Ca aan de Raad wordt verzocht om een rekest in te dienen bij de rechtbank om een kindbeschermingsmaatregel in gang te zetten of om een buitenlandse kindbeschermingsmaatregel te laten omzetten naar een Nederlandse, omdat het om een type maatregel gaat die in Nederland niet bekend is.

Het is aan de Raad voor de Kinderbescherming om in te schatten of er voldoende materiaal is om direct een verzoekschrift bij de rechtbank in te dienen, of dat nader onderzoek is vereist om te bepalen of en zo ja welke maatregel aan de rechter moet worden verzocht.

Zoals ook beschreven bij casus 3 kan dit voor de Raad een nieuwe taak betekenen. Afhankelijk van de hoeveelheid werk die dit met zich meebrengt zullen hierover vanuit het ministerie afspraken worden gemaakt.

Bureau Jeugdzorg, landelijk werkende instellingen en zorgaanbieders

Voor BJZ, de landelijk werkende instellingen en de zorgaanbieders betekent de implementatie van het HKBV bij uitgaande zaken dat, alvorens kan worden besloten om geïndiceerde zorg in het buitenland te laten aanbieden, consultatie vooraf moet worden verzorgd via de Ca.

Wanneer een buitenlands kind met een buitenlandse kindbeschermingsmaatregel naar Nederland komt zal via de Ca een verzoek worden gedaan aan BJZ om de maatregel uit te voeren. Als dat gewenst is kan de maatregel worden omgezet naar Nederlands recht, wat in de praktijk meestal het geval zal zijn. Daartoe dient de Raad voor de Kinderbescherming te worden ingeschakeld. De buitenlandse rechter heeft ook de mogelijkheid om de maatregel direct op te dragen aan een Nederlandse instelling. In dat geval is BJZ wel direct bevoegd tot de uitvoering ervan.

Wanneer een Nederlands kind in het buitenland is geplaatst kan BJZ via de Ca om informatie over het kind verzoeken.

Als een buitenlands kind in een Nederlands zorgarrangement verblijft, kan de Ca aan BJZ of de zorgaanbieder om informatie over het verblijf verzoeken ten behoeve van de buitenlandse Ca. Daarnaast kan het zijn dat een kind buiten de procedures om in Nederland terecht is gekomen en er zorgen over het kind worden gemeld bij de Ca. De Ca kan dan de zaak voorleggen aan BJZ, of als er duidelijk sprake is van de criteria als ernstige bedreiging voor het kind en geen acceptatie van vrijwillige hulp door de betrokkenen (zie ook onder 1), direct bij de Raad. Als er vervolgens een kindbeschermingsmaatregel komt, voert BJZ of een landelijk werkende instelling deze uit.

Voorziening voor Pleegzorg

Zodra sprake zal zijn van geïndiceerde pleegzorg, zal het beoogde pleeggezin op geschiktheid worden gescreend door de Voorziening voor Pleegzorg (VVP) in de regio waar het pleeggezin woonachtig is en waar het kind zal gaan verblijven. Bij dit geschiktheidsonderzoek hoort ook een justitiële screening door de Raad voor de Kinderbescherming.

Naast de screening zorgt de VVP ook voor het afsluiten van een pleegcontract en voor begeleiding van de pleegouder(s). Indien van toepassing zorgt de VVP ook voor pleegkostenvergoeding.

Immigratie- en Naturalisatiedienst

De IND beoordeelt alle aanvragen van vreemdelingen die in Nederland willen verblijven of Nederlander willen worden. Met betrekking tot grensoverschrijdende pleegzorg, buitenlandse kindbeschermingsmaatregelen en geïndiceerde jeugdzorg wordt de IND voorafgaand aan de buitenlandse rechtelijke uitspraak of geïndiceerde jeugdzorgmaatregelen geconsulteerd in het kader van het vreemdelingenbeleid.

De IND beziet of het kind in aanmerking kan komen voor verblijf in Nederland.

Als bijlage wordt de huidige werkwijze van de IND betreffende pleegkinderen in het vreemdelingenbeleid gevoegd.

7. Termijnen

Een belangrijk uitgangspunt van het Verdrag is snelheid bij de behandeling van casuïstiek. Hoewel veel van de activiteiten volgens de gewone procedures van de ketenpartners zullen verlopen, zal het soms nodig zijn om van de genormeerde termijnen af te wijken. Het is momenteel niet wenselijk en haalbaar om voor alle activiteiten ten behoeve van HKBV-zaken nieuwe normtermijnen af te spreken.

In plaats daarvan zou het uitgangspunt kunnen zijn dat per zaak wordt afgesproken binnen welke termijn de ketenpartner zijn/haar taak verricht.

In de bijdragen van de onderscheiden ketenpartners kunnen in een aantal gevallen voor de eigen werkwijze wel (streef-)termijnen worden aangegeven.

8. Vertalingen

Bij de Haagse verdragen zoals het kindbeschermingsverdrag en het adoptieverdrag zijn de gebruikelijke talen Frans en Engels.

Wanneer dus een verzoek wordt gedaan aan een derde land, of een derde land een verzoek indient bij Nederland, dan is het vereist om de stukken aan te leveren in het Engels of Frans. Natuurlijk mag het ook altijd worden ingediend in de taal van het land waartoe men zich richt.

Een verzoek aan een derde land betekent dus al gauw dat rechterlijke beschikkingen, indicatiestellingen, rapportages en verzoekschriften vertaald zullen moeten worden.

Om de kosten voor het vertalen te beheersen is het van belang dat alle organisaties hun verzoeken en rapporten die zij zenden aan de CA kort en bondig formuleren.

Voor 2013 is een budget gereserveerd voor vertaalkosten. Het is nog niet goed te voorspellen met hoeveel dossiers we de komende tijd te maken gaan krijgen en welke kosten met vertalen gemoeid zullen zijn. Dit blijft daarom een punt van aandacht en overleg met de ketenpartners.

9. Register

In het Verdrag is de verplichting opgenomen dat door de Centrale Autoriteit een register wordt bijgehouden waarin de kinderen zijn opgenomen die in het kader van internationale kindbescherming vanuit het buitenland in Nederland verblijven of vanuit Nederland in het buitenland verblijven. Het betreft kinderen waarbij een (overheids-) instantie betrokken is. De Nederlandse Ca beheert het register. In het register worden opgenomen:

- Kinderen die vanuit Nederland in het kader van een geïndiceerd zorgaanbod in een buitenlands pleeggezin of instelling verblijven;
- Kinderen die vanuit het buitenland in het kader van geïndiceerd zorgaanbod in een Nederlands pleeggezin of instelling verblijven;
- Buitenlandse kinderen die in Nederland verblijven en waarvoor vanuit het buitenland een zorgmelding bij de Nederlandse Ca is ingediend;
- Nederlandse kinderen in het buitenland verblijven en waarvoor bij door de buitenlandse Nederlandse Ca een zorgmelding wordt ingediend bij de buitenlandse Centrale Autoriteit.

10. Kosten van verblijf

Als uitgangspunt moet worden gehanteerd dat het land dat een verzoek doet om een kind op te nemen in een pleeggezin of zorginstelling de kosten daarvan betaalt.

De kosten voor de werknemers bij de Centrale autoriteit en organisaties als Raad voor de Kinderbescherming en BIZ worden door de organisaties zelf gedragen.

Er zijn natuurlijk voorbeelden bekend dat het meer voor de hand ligt als van deze regeling wordt afgeweken. Het is van belang om daarover in individuele casuïstiek heldere bilaterale afspraken te maken.

11. Vervolg

Ontwikkelen van uitvoeringsbeleid bij het Haags Kinderbeschermingsverdrag blijkt gecompliceerder dan gedacht. Om deze reden is ervoor gekozen om gefaseerd te werk te gaan. Er is daarom een procedure ontwikkeld voor de meest voorkomende zaken op het terrein van internationale kindbescherming, waarop deze eerste versie van de Handreiking is gebaseerd. Door er als het

ware een losbladig systeem van te maken kunnen we later weer nieuw ontwikkelde samenwerkingsafspraken toevoegen.

Op de website van de overheid wordt steeds de meest actuele versie van de handreiking gepubliceerd. Zie voor informatie: www.rijksoverheid.nl/internationalekinderbescherming.

In deze Handreiking zijn dus nog niet alle beleidsaspecten uitgewerkt. De komende tijd vindt verdere verdieping plaats op een aantal onderwerpen, welke hierna kort worden genoemd en toegelicht.

Vertaalkosten

De ervaring met het behandelen van de dossiers en de omvang van de aangeboden documenten zal in relatie tot het beschikbare budget worden bezien. Met de ketenpartners wordt nader uitgewerkt welke afspraken in de toekomst hierover moeten worden gemaakt.

Kafala

In het HKBV wordt kafala specifiek genoemd. Kafala kan worden beschouwd als een Islamitische vorm van voogdij en lijkt in de praktijk het meeste op (interlandelijke) adoptie. Tot op heden werden verzoeken op grond van kafala behandeld als interlandelijke adoptieverzoeken en uitgevoerd door de Centrale autoriteit interlandelijke adoptie, waarbij wordt gewerkt volgens de procedure van het Haags adoptieverdrag (HAV).

Met de inwerkingtreding van het HKBV ligt het meer in de lijn om kafala's te behandelen als langdurige internationale pleegzorg. Dat betekent dat daartoe het beleid en de uitvoering moeten worden aangepast. Een verzoek volgt dan immers niet meer de adoptieroute, maar die van het HKBV. Dat is op dit moment echter niet in lijn met de uitgangspunten die zijn geformuleerd voor interlandelijke adoptie.

In volgende versies van de Handreiking zal ook over dit onderwerp nog nadere uitwerking volgen.

Lang- en kortdurende pleegzorg

Over dit onderwerp is vaak van gedachten gewisseld in de werkgroep. Het HKBV maakt dit onderscheid niet. In de uitgangspunten bij interlandelijke adoptie is geformuleerd dat adoptie moet worden overwogen als plaatsing in een buitenlands pleeggezin voor lange tijd is, om het kind meer zekerheid te bieden.

Het vreemdelingenbeleid kent verschillende afspraken als het gaat om een periode korter of langer dan drie maanden.

Vluchtelingenkinderen

Ten aanzien van vluchtelingenkinderen en kinderen die ten gevolge van onlusten die in hun land plaatsvinden naar een ander land zijn verplaatst zijn de rechterlijke en administratieve autoriteiten van de Verdragsluitende Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft bevoegd om maatregelen te nemen ter bescherming van deze minderjarige (artikel 6 van het HKBV).

12. Gegevens Centrale autoriteit Internationale Kinderaangelegenheden

Bereikbaar:

Op werkdagen gedurende het spreekuur van 09.30 uur -12.30 uur via
telefoonnummer: 070-3706252

Via de emailadressen:

- **kinderbescherming@minvenj.nl** voor Internationale kinderbescherming
- **kinderontvoering@minvenj.nl** voor internationale kinderontvoering
- **adoptie@minvenj.nl** voor interlandelijke adoptie

Informatie over de werking van de verschillende Verdragen in Nederland via:

- www.rijksoverheid.nl/internationalekinderbescherming
- www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/internationale-kinderontvoering
- www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/adoptie

Onderstaand zijn de medewerkers van de Ca IKA opgenomen. Elke inhoudelijke medewerker kent een specialisatie voor wat betreft een verdrag.

Algemeen

Mevrouw mr. S. van 't Wout (a/i Hoofd afdeling Juridische en internationale Zaken)
Mevrouw mr. A.W.M. Kouwenhoven (coördinator CA IKA)
Mevrouw mr. C.L. Wehrung (senior adviseur HKOV, HKBV en Brussel II-bis)
De heer A. van Leur (beleidsmedewerker uitvoeringsbeleid)
De heer J.A.TH. Vroomans (beleidsmedewerker uitvoeringsbeleid)
De heer drs. J. Korteweg (adviseur HKOV, HKBV en Brussel II-bis, extern)

HKOV en HKBV

Mevrouw mr. L. Ipenburg (senior adviseur/inhoudelijk behandelaar HKOV)
Mevrouw mr. S. Ftitache (inhoudelijk behandelaar HKOV)
Mevrouw mr. E.G. Hart (inhoudelijk behandelaar HKBV)
Mevrouw mr. S. Pigmans (inhoudelijk behandelaar HKBV)
De heer R.R. Coolen (administratie HKOV en HKBV)
Mevrouw M. Mathoera (administratie HKOV en HKBV)

HAV

Mevrouw mr. S.N. Warneke (inhoudelijk behandelaar HAV)
Mevrouw A.C. van Rhee (inhoudelijk behandelaar HAV)
Mevrouw M. Heesterman (administratie HAV)
Mevrouw T. van der Horst (administratie HAV)
Mevrouw A.S. Sanchit (administratie HAV)

Voor additionele of verdiepingsinformatie over de werking van de verschillende Verdragen in Nederland, kunt u contact opnemen met het ministerie van Veiligheid en Justitie, de Centrale autoriteit Internationale Kinderaangelegenheden (tel 070 370 6252/fax 070 370 7507; tijdens spreekuur bereikbaar op werkdagen van 9.30 uur tot 12.30 uur).

Als u een verzoek wilt indienen bij de Ca IKA kunt u het aanvraagformulier downloaden via bovengenoemde websites.

Deel II: Rol en werkwijze ketenorganisaties

A. Centrale autoriteit IKA

Om te kunnen voldoen aan de Verdragsvereisten en –doelstellingen zoals die zijn opgenomen in het Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996 (verder HKBV) en de verordening Brussel Ibis beschikt Nederland over een Centrale autoriteit Internationale Kinderaangelegenheden (=Ca). Dit document geeft een beschrijving van de rol en de werkwijze van de Ca in het kader van het HKBV (en de verordening Brussel Ibis).

Voor additionele of verdiepingsinformatie over de werking van het stelsel, kunt u contact opnemen met het ministerie van Veiligheid en Justitie, de Centrale autoriteit Internationale Kinderaangelegenheden (tel 070 370 6252/fax 070 370 7507; tijdens spreekuur bereikbaar op werkdagen van 9.30 uur tot 12.30 uur).

1. Uitgangspunten bij de toepassing van het HKBV

Voor een goed begrip van de implementatie van het HKBV in Nederland dient geredeneerd te worden vanuit de volgende uitgangspunten:

- Het HKBV heeft alleen betrekking op kinderen waarbij een (overheids)instantie, al dan niet op initiatief van de ouders zelf, als toezichthouder is betrokken. Dus ouders met (juridische) eigen kinderen zonder bemoeienis van een overheidsinstantie, vallen niet onder de scope van het HKBV.
- Het HKBV heeft betrekking op kindbeschermingsmaatregelen (ondertoezichtstelling, uithuisplaatsing en ontheffing/ontzetting uit het ouderlijk gezag) en maatregelen in het kader van geïndiceerde jeugdzorg (pleegzorgverblijf in een buitenlands gezin, verblijf in een buitenlandse instelling en internationaal zorgaanbod).
- Er wordt een onderscheid gemaakt in kinderen die:
 - in Nederland (gaan) verblijven en waarvoor een buitenlandse Centrale Autoriteit een gemotiveerd verzoek bij de Nederlandse Ca indient. We spreken dan over inkomende verzoeken.
 - Vanuit Nederland in het buitenland (gaan) verblijven en waarvoor de Nederlandse Ca een gemotiveerd verzoek bij een buitenlandse Centrale Autoriteit indient. We spreken dan over uitgaande verzoeken.
- In het kader van het HKBV wordt geen onderscheid gemaakt tussen kortdurend of langdurend verblijf van een kind in het pleeggezin, instelling en opvanggezinnen³. Bij voorkeur betreft de internationale pleegzorgplaatsing een netwerkpleegzorgplaatsing. Van een netwerkplaatsing is sprake wanneer iemand binnen het sociale netwerk - familie kennissen- of vriendenkring - van de ouders of van het kind zelf, bereid is het kind op te vangen in zijn gezin. Deze specifieke vorm van pleegzorg heeft als voordeel dat het kind niet volledig zijn vertrouwde milieu hoeft te verlaten. Specifiek voor een buitenlands pleegzorgverblijf of een verblijf in het buitenland vanwege een internationaal zorgaanbod, gelden de volgende richtlijnen:
 - Verblijf in buitenlandse pleegzorg of buitenlandse verblijf vanwege een internationaal zorgaanbod wordt gehonoreerd indien voorafgaand aan het daadwerkelijk verblijf van het kind in het buitenland een consultatie heeft plaatsgevonden (zie verder op intakefase).
 - Ten behoeve van een geïndiceerd pleegzorgverblijf in het buitenland dient de pleegzorgvergoeding te worden verstrekt door de instantie die het kind naar het buitenland zendt c.q. laat gaan.
- Het HKBV gaat uit van de professionaliteit van de Verdragslanden. Onderzoeken uitgevoerd in buitenland en/of genomen kindbeschermingsmaatregelen in het buitenland worden in

³ Of, waarbij het in geval van Nidos gaat om niet-geïndiceerde jeugdzorg maar plaatsing van een kind in een opvanggezin door Nidos.

Nederland als uitgangspunt genomen.

- Als derden (reeds) de voogdij hebben (gezamenlijke voogdij) over een kind (bijvoorbeeld bij overlijden van beide ouders) dan wordt die geacht (financieel) verantwoordelijk te zijn voor de opvoeding en verzorging van dat kind. Heeft één van de beoogde netwerkpleegouders al de voogdij over het pleegkind, dan komt men niet meer in aanmerking voor geïndiceerde pleegzorg (een pleegzorgcontract, pleegzorgbegeleiding en pleegzorgvergoeding), aangezien de zorgaanbieder in eerste instantie niet is benaderd om pleegzorg te bieden. In de situatie dat er wel sprake is van een pleegcontract en één van de pleegouders wenst de voogdij over een pleegkind dan blijft de pleegvergoeding bestaan. Als beide pleegouders de voogdij wensen over het kind dan vervalt het recht op een pleegvergoeding.
- Kinderen die langer dan drie maanden in Nederland verblijven, dienen zich in te schrijven bij de gemeente waarin zij verblijven.
- Kinderen zonder een EU of EER-nationaliteit dienen te voldoen aan de voorwaarden als gesteld in het nationale vreemdelingenrecht (in het buitenland), oftewel niet EU of EER kinderen vallen onder de Nederlandse Vreemdelingenrechtelijke bepalingen.
- Zodra een kind in Nederland verblijft dient een wettelijke vertegenwoordiger van het kind in Nederland geregeld te zijn. Indien een Nederlands kind in het buitenland verblijft dient een wettelijke vertegenwoordiger van het kind in het buitenland te zijn geregeld.
- Ketenpartners dienen zo snel mogelijk te handelen nadat de Nederlandse Ca hen inschakelt in het kader van een inkomend (gemotiveerd) verzoek.
- Nederland hanteert voor niet-Verdragslanden dezelfde werkwijze als bij Verdragslanden. Met andere woorden een inkomend verzoek vanuit een niet-Verdragsland wordt door de Nederlandse Ca afgehandeld alsof er sprake is van een Verdragsland. Dit geldt ook voor uitgaande verzoeken. Hierbij opmerkend dat de Nederlandse Ca dan gebruik moet maken van de diplomatie om het verzoek in het buitenland onder de aandacht brengt, middels het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

2. Verantwoordelijkheden Nederlandse Ca Internationale Kinderaangelegenheden

De verantwoordelijkheden voor Verdragslanden zoals verwoord in het HKBV zijn bij alle Verdragslanden belegd bij een Centrale Autoriteit. Ook in artikel 33 HKBV en artikel 56 Verordening worden de taken van een Centrale Autoriteit beschreven. In artikel 10 van de uitvoeringswet wordt omschreven hoe de Nederlandse Ca Internationale Kinderaangelegenheden dient te handelen. De Nederlandse Ca kent de volgende verantwoordelijkheden:

- Behandelen van zowel inkomende als uitgaande verzoeken;
- Toetsen of:
 - er sprake is van een maatregel in het kader van internationale kindbescherming in de zin van het HKBV;
 - het verblijf van het kind in het Nederland (inkomend verzoek) of in het buitenland (uitgaand verzoek) in het belang van het kind is.

De toets bij inkomende verzoeken vindt plaats op basis van de bestudering en de beoordeling van het gemotiveerde verzoek (brief buitenlandse Centrale Autoriteit, aanvraagformulier inclusief alle bijlagen) zoals ontvangen door de buitenlandse Centrale Autoriteit. In het kader van een uitgaand verzoek vindt de toets plaats op basis van de documentatie i.c. aanvraagformulier inclusief bijbehorende bijlagen, zoals door de verzoeker is aangeleverd bij de Nederlandse Ca;

- Vertalen benodigde documenten;
- Op basis van een inkomend verzoek voor pleegzorgverblijf/verblijf in een instelling of internationaal zorgaanbod komen tot een instemmingverklaring;
- Ten behoeve van een uitgaand verzoek voor pleegzorgverblijf/verblijf in een instelling of internationaal zorgaanbod komen tot een instemmingbesluit;
- Bijhouden van het (kind)register;
- Verstrekken van algemene informatie over de werking van het HKBV;
- Contacten onderhouden met de buitenlandse Centrale Autoriteiten;
- Ontwikkelen van beleid en regie op het Verdragsstelsel;

- Voorlichting en communicatie over de implementatie van het HKBV in Nederland.

Gegeven de verantwoordelijkheden van de Nederlandse Ca heeft de organisatie een spilfunctie om:

- buitenlandse kinderen toegang te verlenen tot het jeugdbeschermingssysteem in Nederland;
- Nederlandse kinderen toegang te verlenen tot het jeugdbeschermingssysteem in het buitenland.

De Nederlandse Ca bemoeit zich niet met individuele zaken, behoudens de intake, (zie hierna) en heeft een stelselverantwoordelijkheid, waarbij faciliteren, verwijzen en informeren sleutelwoorden zijn.

3. Soorten van gemotiveerde verzoeken die binnen de reikwijdte vallen van het HKBV (en Brussel IIbis)

In het kader van het HKBV kunnen Centrale Autoriteiten bij elkaar verschillende soorten van gemotiveerde verzoeken indienen:

- 1. Zorgmelding** (artikel 32 HKBV in samenhang met artikel 36 HKBV). Dit betreft uitingen van zorg (zoals ervaren door een jeugdbeschermingsorganisatie) over een kind wat met zijn ouders naar het buitenland verhuist of is verhuisd.
 - a. Inkomende zorgmelding.** Dit zijn zaken waarbij kinderen (met ouders) vanuit het buitenland naar Nederland komen waarbij een buitenlandse jeugdbeschermingsorganisatie van mening is dat er mogelijk sprake is van noodzaak van ondersteuning voor het kind. Via de buitenlandse Centrale Autoriteit ontvangt de Nederlandse Ca dan een zorgmelding. Na ontvangst van de zorgmelding en de toets door de Nederlandse Ca wordt de BJZ/AMK locatie benaderd waar het kind zich bevindt, met het verzoek een onderzoek te starten, oftewel de werkwijze zoals Nederland zijn jeugdbeschermingssysteem heeft ingericht. Hierna informeert de Nederlandse Ca de ouders over de ontvangen zorgmelding. BJZ/AMK koppelt de bevindingen vanuit het onderzoek terug aan de Nederlandse Ca. Indien in de ontvangen zorgmelding grote zorgen worden geuit over de gezondheid en/of veiligheid van het kind⁴, ongeacht of er wel of niet een buitenlandse beschikking bestaat van een kinderbeschermingsmaatregel, zal de Nederlandse Ca de Raad voor de kindbescherming benaderen met het verzoek een onderzoek uit te voeren.
 - b. Uitgaande zorgmelding.** Dit betreft uitingen van zorg (door een Bureau Jeugdzorg) over een kind wat vanuit Nederland naar het buitenland verhuist of is verhuisd. Via het indienen van aanvraagformulier bij de Nederlandse Ca zal (na een toets) de Nederlandse Ca een gemotiveerd verzoek indienen bij de buitenlandse Centrale Autoriteit van het land waar het kind verblijft. In het gemotiveerde verzoek zal de Nederlandse Ca erop aandringen om een onderzoek uit te (laten) voeren en te worden geïnformeerd over de uitkomsten hiervan. De uitkomsten van het onderzoek worden door de Nederlandse Ca doorgezet naar de verzoeker, veelal BJZ.
- 2. Geïndiceerde jeugdzorg** (artikel 33 HKBV of artikel 56 Brussel II bis). Dit betreft verblijf van een kind in een buitenlandse pleeggezin, instelling of in het kader van een internationaal zorgaanbod⁵. In het kader van deze verzoeken dient voorafgaand aan de daadwerkelijke plaatsing de (zendende) Centrale Autoriteit een instemmingsbesluit te nemen. Hiertoe wordt de buitenlandse Centrale Autoriteit geconsulteerd. Aan de buitenlandse Centrale Autoriteit wordt dan instemming gevraagd met het verblijf in het buitenland en het gezin of de instelling waar het kind verblijft (instemmingsverklaring). Op basis van het instemmingsverklaring neemt de zendende Centrale Autoriteit een instemmingsbesluit waarna het kind in het buitenland kan verblijven.

⁴ De criteria die de Raad voor de Kinderbescherming hanteert zijn:

- a. een ernstige bedreiging van het kind
- b. er is geen vrijwillige hulpverlening mogelijk.

⁵ Dit betreft een gemotiveerd verzoek voor een verblijf van een jongere in het buitenland, oftewel Nederlandse jongere met een indicatie van Bureau Jeugdzorg (of CIZ) of een strafrechtelijke maatregel die op buitenlands grondgebied zorg ontvangt of kinderen die vanwege gezondheidsproblemen in het buitenland zorg ontvangen (uitgaande verzoeken). Dit geldt ook voor het zorgaanbod in het buitenland wat onder een Nederlandse zorgaanbieder valt.

- a. Inkomend (pleegzorg)verblijf in gezin, instelling of in het kader van een buitenlands zorgaanbod. In dit geval dient voorafgaand aan het daadwerkelijk verblijf van het kind in Nederland een gemotiveerd verzoek door de buitenlandse Centrale Autoriteit te worden ingediend bij de Nederlandse Ca. De Nederlandse Ca zal na een toets van het gemotiveerde verzoek aan:
 - BJZ van de regio waar het kind zal verblijven verzoeken of men de uitvoering van de zorg op zich wil nemen.
 - De Voorziening voor Pleegzorg (VVP) wordt gevraagd om een geschiktheidsonderzoek.
 - De IND worden gevraagd of het kind in Nederland mag verblijven.

Op basis van de adviezen van deze verschillende ketenpartners zal de Nederlandse Ca een instemmingsverklaring opstellen. De instemmingsverklaring wordt verstuurd naar de buitenlandse Centrale Autoriteit. Pas na de instemmingsverklaring en het instemmingsbesluit van de buitenlandse Centrale Autoriteit kan het kind pas naar Nederland komen.

- b. Uitgaand (pleegzorg)verblijf in gezin, instelling of in het kader van een buitenlands zorgaanbod. In dit geval dient voorafgaand aan het daadwerkelijk verblijf van het kind in het buitenland door BJZ, zorgaanbieder of gezinsvoogd een aanvraagformulier te worden ingediend bij de Nederlandse Ca. De Nederlandse Ca zal na een toets een gemotiveerd verzoek (voor consultatie vooraf) indienen bij de buitenlandse Centrale Autoriteit. De consultatie betreft het screenen van het pleeggezin of instelling en behelst de vraag of het kind in het buitenland mag verblijven. Op basis van de uitkomsten vanuit de consultatie geeft de buitenlandse Centrale Autoriteit een instemmingsverklaring. Naar aanleiding van de instemmingsverklaring neemt de Nederlandse Ca een instemmingsbesluit. Op basis van het instemmingsbesluit kan het kind vanuit Nederland naar het buitenland gaan.

3. Informatieverzoek (artikel 34 HKBV of artikel 55 Brussel II bis). Dit betreft informatie over de status van het kind wat in het buitenland verblijft.

- a. Inkomend informatieverzoek. Indien een buitenlands kind in een Nederlandse voorziening verblijft (pleegzorg of instelling) kan de buitenlandse Centrale Autoriteit aan de Nederlandse Ca om inlichtingen vragen over de situatie c.q. status update van de betreffende minderjarige. Dit verzoek wordt vervolgens doorgezet naar het betreffende BJZ dat de begeleiding van de minderjarige uitvoert. Indien er geen BJZ betrokken is, kan aan de Raad voor de Kinderbescherming worden verzocht om informatie over het betreffende kind in te winnen. Ook als een buitenlands kind in Nederland verblijft, zonder dat daarbij sprake hoeft te zijn van bemoeienis van jeugdzorg, kan een buitenlandse Centrale Autoriteit een verzoek indienen bij de Nederlandse Ca om informatie over het betreffende kind.
- b. Uitgaand informatieverzoek. Andersom kan BJZ of de Raad voor de Kinderbescherming informatie opvragen over een in het buitenland verblijvend Nederlands kind via de Nederlandse Ca. De Nederlandse Ca vraagt dan aan de buitenlandse Centrale Autoriteit om informatie over de minderjarige. De informatie ontvangen van de buitenlandse Centrale Autoriteit wordt door de Nederlandse Ca doorgezet naar de verzoeker.

4. Rechterlijk verzoek om doorgeleiding (artikel 15 Brussel IIbis, let op: alleen EU-lidstaten, behalve Denemarken). Indien een kind gedurende een gerechtelijke (kinderbeschermingsmaatregel) procedure naar het buitenland vertrekt kan de rechter zijn buitenlandse collega rechter verzoeken om in het belang van het kind de gerechtelijke procedure over te nemen.

- a. Inkomend doorgeleidingsverzoek. Indien een buitenlandse rechter de gerechtelijke procedure in het belang van het kind wil overdragen aan een Nederlandse rechter dan dient de buitenlandse Centrale Autoriteit dit verzoek van de rechter door te geleiden naar de Nederlandse Ca. De Nederlandse Ca zal dan dit verzoek doorgeleiden naar een Nederlandse rechtbank.
- b. Uitgaand doorgeleidingsverzoek. Indien een Nederlandse rechter van mening is dat een buitenlandse rechter de gerechtelijke procedure moet voortzetten dan kan de Nederlandse rechter bij de Nederlandse Ca een verzoek tot doorgeleiding indienen. De Nederlandse Ca zal dan aan de buitenlandse Centrale Autoriteit vragen om het verzoek door te geleiden naar een buitenlandse rechtsprekende instantie.

5. Informatieverzoek over toegang tot het buitenlandse rechtssysteem

- a. Inkomend informatieverzoek over toegang tot het Nederlandse rechtssysteem. Indien een buitenlandse jeugdbeschermingsorganisatie een Erkenning en ten uitvoerleggingsprocedure⁶ wil starten in Nederland kan de betreffende organisatie, via de buitenlandse Centrale Autoriteit, informatie inwinnen over de juridische procedure in Nederland en worden doorverwezen naar gespecialiseerde advocaten. De kosten voor de procedure worden niet gedragen door de Nederlandse Ca en zijn voor de verzoeker.
- b. Uitgaand informatieverzoek over toegang tot het buitenlands rechtssysteem. Indien bijvoorbeeld BJJ voornemens is om in het buitenland een Erkenning en ten uitvoerleggingsprocedure te starten, dan kan via de Nederlandse Ca informatie worden verkregen over de betreffende procedure in het buitenland, mogelijke advocaten, kosten van de procedure, etc. Op basis van de informatie kan de verzoeker met behulp van een buitenlandse advocaat een juridische procedure in het buitenland starten. De kosten voor de juridische procedure zijn voor de verzoeker.

4. Aanvraagformulier

Om een gemotiveerd verzoek op te stellen dient de Nederlandse Ca te beschikken over relevante informatie. De Nederlandse Ca stelt een uitgaand gemotiveerd verzoek op. Dit gebeurt op basis van de door de verzoeker i.c. BJJ, Nidos, zorgaanbieders of de Raad voor de Kinderbescherming (=RvdK) ingevuld aanvraagformulier. In het aanvraagformulier worden de metagegevens gevraagd over het kind, de instelling, de ouders, etc. en wordt om specifieke documenten gevraagd. Bij uitgaande zaken stelt de Nederlandse Ca op basis van het aanvraagformulier een gemotiveerd verzoek op. Het gemotiveerde verzoek bevat een brief van de Nederlandse Ca inclusief het vertaalde aanvraagformulier en bijbehorende documenten. Inkomende gemotiveerde verzoeken worden opgesteld door een buitenlandse Centrale Autoriteit.

Via de website www.rijksoverheid.nl/internationalekinderbescherming zijn twee soorten van aanvraagformulieren te downloaden. Het betreft een aanvraagformulier voor informatieverzoek & zorgmelding en een aanvraagformulier voor verblijf in een pleeggezin, instelling of internationaal zorgaanbod, oftewel geïndiceerde jeugdzorg. Voor aanvragen in het kader van geïndiceerde jeugdzorg betreffende kinderen met een niet EU of EER-nationaliteit dient contact te worden opgenomen met de Nederlandse Ca. Dit kan via email kinderbescherming@minvenj.nl of via telefoonnummer 0031 70 370 6252/fax 070 370 7507; tijdens spreekuur bereikbaar op werkdagen van 9.30 uur tot 12.30 uur).

Informatieverzoeken over de juridische procedure of in het kader van een doorgeleiding kunnen per brief of fax bij de Nederlandse Ca worden ingediend.

5. Werkwijze van de Nederlandse Ca

In het kader van gemotiveerde verzoeken wordt door de Nederlandse Ca een onderscheid gemaakt in inkomende en uitgaande verzoeken. De Nederlandse Ca kent bij een inkomend verzoek een andere rol dan bij een uitgaand verzoek. De Nederlandse Ca kent zowel bij inkomende als uitgaande verzoeken de volgende processtappen: intake, correspondentie en afsluiten. Onderstaand zijn deze processtappen verder uitgewerkt.

Inkomende verzoeken

Het Nederlandse stelsel voor de uitvoering van internationale kinderbescherming ziet erop toe dat in het belang van het kind een gemotiveerd verzoek vanuit het buitenland op een snelle wijze wordt afgehandeld. Dit betekent bijvoorbeeld dat een zorgmelding of informatieverzoek wordt doorgezet naar BJJ of de RvdK en bij een pleegzorgplaatsing voorafgaand aan het daadwerkelijke verblijf van het kind alle betrokken organisaties reeds zijn gekend. Dit gebeurt gedurende de intakefase.

⁶ Oftewel Exequaturprocedure artikel 28 Brussel II bis (let op: alleen EU-lidstaten, behalve Denemarken).

Gedurende de intakefase voert de Nederlandse Ca de volgende activiteiten uit:

- beoordelen gemotiveerd verzoek op volledigheid en betrouwbaarheid;
- controleren of het kind jonger is dan 18 jaar;
- lokaliseren van het kind (en ouders);
- vertalen documenten;
- informeren ouders c.q. wettelijk vertegenwoordiger over inkomend verzoek en de acties van de Nederlandse Ca
- toetsen c.q. vaststellen of het overnemen van de buitenlandse geïndiceerde jeugdzorg of de zorgmelding in het belang van het kind is;
- beoordelen of voor het kind in het buitenland een wettelijk vertegenwoordiger is (gezag kan worden uitgeoefend);
- behandeling van het gemotiveerd verzoek door middel van het inschakelen van ketenpartners;
- beoordelen consultatieadviezen van de IND en BJJ, VVP of de RvdK en opstellen instemmingsverklaring (bij pleegzorgverblijf/verblijf in een instelling of internationaal zorgaanbod);
- door geleiden brief rechter naar rechtelijke macht.

Na afronding van deze activiteiten is er sprake van de correspondentiefase. Hierin vervult de Nederlandse Ca de rol van faciliteren, communiceren en monitoren. Indien de kinderbeschermingsmaatregel is overgenomen, het Nederlandse zorgaanbod is afgerond, het verblijf bij een pleeggezin of instelling is afgelopen, dan zal de Nederlandse Ca het dossier sluiten.

Voor de behandeling van inkomende verzoeken hanteert de Nederlandse Ca de volgende streefnormen:

- Na ontvangst van het gemotiveerde verzoek ontvangt de buitenlandse Centrale Autoriteit binnen 2 werkdagen een ontvangstbevestiging.
- Binnen 5 werkdagen na ontvangst van het gemotiveerd verzoek beoordeelt c.q. toetst een inhoudelijk behandelaar het verzoek. Beoordeeld wordt de volledigheid en of wordt voldaan aan de criteria zoals gesteld in het HKBV (kind onder 18 jaar, sprake van een kinderbeschermingsmaatregel, gezinsrelatie, toestemming, etc.). Indien het gemotiveerd verzoek voldoet aan het HKBV en alle documentatie bij het verzoek zijn bijgevoegd, vertaalt de Nederlandse Ca de betreffende documenten (binnen 15 werkdagen).
- De Nederlandse Ca schakelt binnen 20 werkdagen na ontvangst van het gemotiveerd verzoek één of meer ketenpartners (BJJ, IND, RvdK en VVP) in.

Uitgaande verzoeken

Een gezinsvoogd of een instantie kan, wanneer hij⁷ van mening is dat een kinderbeschermingsmaatregel of geïndiceerde jeugdzorg in het buitenland moeten worden geëffectueerd, een verzoek in dienen bij de Nederlandse Ca. Een verzoek wordt ingediend door middel van het aanvraagformulier (en als bijlage specifieke documenten). Dit zijn:

- GBA gegevens kind;
- kindrapport (inclusief familiesituatie korte en langere termijn);
- GBA gegevens pleegouders;
- toestemming ouder (of rechtbank ingeval voogdij bij BJJ ligt) voor plaatsing kind in buitenlands pleeggezin;
- toestemming pleegouder voor plaatsing kind in buitenland;
- situatie beschrijving pleeggezin;
- instemming ouder en pleegouder over gezagrelatie kind/pleegouder;
- gerechtelijke beslissing kinderbeschermingsmaatregel (die bekend zijn voorafgaand aan de consultatie).

Nadat de opsteller van het verzoek het verzoek heeft ingeleverd bij de Nederlandse Ca start bij de Nederlandse Ca de intakefase. In de intakefase worden door de Nederlandse Ca de volgende activiteiten uitgevoerd:

- aanvraagformulier beoordelen op volledigheid en betrouwbaarheid;

⁷ Daar waar 'hij' staat geschreven dient ook 'zij' gelezen te kunnen worden.

- controleren of het kind jonger is dan 18 jaar;
- vaststellen of er sprake is van toestemming van de wettelijke vertegenwoordiger (ouder of BJZ of voogd);
- toetsen c.q. vaststellen of het overnemen van de buitenlandse geïndiceerde jeugdzorg in het belang van het kind is of de zorgmelding in het belang van het kind is, wettelijke vertegenwoordiging is geregeld;
- vertalen documenten;
- opstellen gemotiveerd verzoek t.b.v. van de buitenlandse Centrale Autoriteit;
- beoordelen instemmingsverklaring buitenlandse Centrale Autoriteit en opstellen instemmingsbesluit (bij pleegzorgverblijf/verblijf in een instelling of internationaal zorgaanbod).

Indien het verzoek voldoet aan de hierboven benoemde criteria dient de Nederlandse Ca een gemotiveerd verzoek in bij een buitenlandse Centrale Autoriteit. Het gemotiveerde verzoek bevat het aanvraagformulier (inclusief bijlagen) en een brief van de Nederlandse Ca waarin het verzoek is opgenomen en een samenvatting wordt gegeven van de belangrijkste gegevens uit het aanvraagformulier en de bijlagen. Na indiening van het gemotiveerd verzoek zal de Nederlandse Ca zich periodiek laten informeren over de behandeling van het verzoek door de buitenlandse Centrale Autoriteit (correspondentiefase). Gedurende de behandeling van het verzoek door de buitenlandse Centrale Autoriteit zal de Nederlandse Ca contact onderhouden met de verzoeker over de voortgang van de behandeling van het gemotiveerde verzoek in het buitenland. Het dossier wordt gesloten indien:

- Het onderzoek is afgerond en een kindbeschermingsmaatregel is genomen/overgenomen.
- Informatie c.q. status-update over het kind is ontvangen.
- Het kind terug is naar het buitenland (inkomend verzoek) of terug in Nederland (uitgaand verzoek).
- De buitenlandse Centrale Autoriteit geeft aan dat het kind en de ouder niet te lokaliseren zijn.

Voor de behandeling van uitgaande verzoeken hanteert de Nederlandse Ca de volgende streefnormen:

- Na ontvangst van de informatie ontvangt de verzoeker (zoals bijvoorbeeld BJZ) binnen 2 werkdagen een ontvangstbevestiging.
- Binnen 5 werkdagen na ontvangst van het gemotiveerd verzoek beoordeelt c.q. toetst een inhoudelijk behandelaar het verzoek. Beoordeeld wordt de volledigheid en of wordt voldaan aan de criteria zoals gesteld in het HKBV (kind onder 18 jaar, sprake van een kindbeschermingsmaatregel, gezinsrelatie, toestemming, etc.). Indien het gemotiveerd verzoek voldoet aan het HKBV en alle documentatie bij het verzoek zijn bijgevoegd, vertaalt de Nederlandse Ca de betreffende documenten (binnen 15 werkdagen).
- De Nederlandse Ca draagt het gemotiveerde verzoek binnen 20 werkdagen over aan de buitenlandse Centrale Autoriteit.

6. (Kind)register

In het Verdrag is de verplichting opgenomen dat de Ca beschikt over een register. In het register zijn opgenomen de kinderen die in het kader van internationale kindbescherming vanuit:

- het buitenland in Nederland verblijven;
- Nederland in het buitenland verblijven.

Het betreft kinderen waarbij een (overheids)instantie betrokken is. De Nederlandse Ca beheert het register.

In het register worden opgenomen:

- Nederlandse kinderen die vanuit Nederland in het kader een buitenlands verblijf of zorgaanbod in een buitenlands pleeggezin of instelling verblijven.
- Buitenlandse kinderen die vanuit het buitenland in het kader een buitenlands verblijf of zorgaanbod in een Nederlands gezin of instelling verblijven.
- Buitenlandse kinderen verblijvend in Nederland waaruit van het buitenland een zorgmelding bij de Nederlandse Ca is ingediend.

- Nederlandse kinderen verblijven in het buitenland en waarvoor bij een buitenlandse Ca (of Nederlandse Ca) een zorgmelding wordt ingediend.

7. Vertalingen

De Nederlandse Ca laat 'voor eigen rekening' in het kader van de intake (de toets) desgewenst de volgende stukken vertalen:

1. Inkomende verzoeken:
 - Het gemotiveerde verzoek i.c. de brief, het aanvraagformulier (en bijlagen benodigd voor de intake) zoals door de Nederlandse Ca ontvangen, wordt door de Nederlandse Ca vertaald in het Nederlands.
 - Informatieverzoeken. De Nederlandse Ca vertaalt informatieverzoeken voordat deze worden doorgezonden naar een ketenpartner. Het antwoord van de Nederlandse Ca op het informatieverzoek vertaalt de Nederlandse Ca in het Engels of Frans, voordat het wordt verzonden naar de buitenlandse Centrale Autoriteit. Het rapport zoals op verzoek van de Nederlandse Ca door de RvdK of BJJ is opgesteld, wordt niet vertaald. Indien een buitenlandse Centrale Autoriteit hiertoe een verzoek doet, zijn de kosten voor de vertaling van het betreffende rapport voor de buitenlandse Centrale Autoriteit.
2. Uitgaande verzoeken:
 - Het gemotiveerde verzoek i.c. de brief, het aanvraagformulier (en bijlagen benodigd voor de intake) die via de verzoekende instantie (voogd, instelling, BJJ, etc.) zijn ontvangen worden voorafgaand aan de indiening van het verzoek bij een buitenlandse Centrale Autoriteit in het Engels of Frans vertaald door de Nederlandse Ca.
 - Informatieverzoek. Verzoeken van een Nederlandse instantie om informatie over de status van het kind tijdens het verblijf in het buitenland vertaalt de Nederlandse Ca in het Engels of Frans voorafgaand aan de verzending naar een buitenlandse Centrale Autoriteit. De Nederlandse Ca vertaalt het ontvangen antwoord niet voor de verzoeker.
 - Het instemmingsbesluit. Op basis van de instemmingverklaring van de buitenlandse Centrale Autoriteit neemt de Nederlandse Ca een instemmingsbesluit. Het instemmingsbesluit wordt in het Nederlands verstuurd naar de verzoeker. De Nederlandse Ca vertaalt het instemmingsbesluit in het Engels of Frans. De vertaling van het instemmingsbesluit wordt naar de buitenlandse Centrale Autoriteit verstuurd.

Bescheiden in een vreemde taal die in een Nederlandse gerechtelijke procedure worden overgelegd, moeten zijn voorzien van een beëdigde vertaling in de Nederlandse taal, tenzij het eenvoudig leesbare stukken betreft, zoals een huwelijksakte of geboorteakte, gesteld in de Engelse, Franse of Duitse taal. De rechtbank neemt geen genoegen met een informele vertaling of met het oplezen van een vertaling tijdens de zitting.

8. Te hanteren procedures

Op basis van het verdrag beschikt een overheidsinstantie over verschillende opties wanneer een kind de grens over gaat. Afhankelijk van de situatie met het kind moet worden beoordeeld wat de meest geschikte procedure is het belang van het kind. De Nederlandse Ca kan hierbij worden geconsulteerd. Bij de consultatie hanteert de Nederlandse Ca de volgende uitgangspunten:

1. Iemand die het ouderlijk gezag uitoefent:
 - is verantwoordelijk voor verzorging en opvoeding van het kind;
 - is de wettelijk vertegenwoordiger van het kind;
 - beheert het vermogen van een kind;
 - is onderhoudsplichtig.
2. Gezag kan door middel van een kindbeschermingsmaatregel in oplopende mate worden ingeperkt tot uiteindelijk de ontzegging van het ouderlijk gezag. De volgende kindbeschermingsmaatregelen worden onderscheiden:
 - Ondertoezichtstelling (OTS);
 - OTS en een opgestarte procedure uithuisplaatsing (UHP);
 - OTS en een uithuisplaatsing;
 - Ontheffing/ontzetting uit het ouderlijk gezag.

3. Op basis van een rechtelijke uitspraak wordt in het kader van een OTS het ouderlijk gezag van de ouders beperkt. Het gezag ligt deels bij een gezinsvoogd (bij ontheffing ligt het gezag alleen bij de voogd). Indien er sprake is dat de gezinsvoogd het gedeeld gezag of het eenhoofdige gezag heeft over een kind dan kan bij verhuizing van het kind naar het buitenland aanspraak worden gemaakt op het HKOV.
4. Naast kindbeschermingsmaatregelen valt onder het HKBV geïndiceerde jeugdzorg i.c. pleegzorgverblijf en internationaal zorgaanbod. Hierbij dient altijd vooraf gaand aan de daadwerkelijke plaatsing een consultatieplaats te vinden.

Onderstaand wordt per casus de verschillende opties beschreven.

Casus I OTS: ouders verhuizen met kind naar buitenland!

Procedure In geval van een OTS behouden de ouders het gezag (op woon- en verblijfplaats). In beginsel staat het hen vrij om hun eigen woonplaats en dat van hun kind te bepalen. Een Nederlandse OTS is over de landsgrenzen heen niet uitvoerbaar, er is namelijk geen wettelijke basis om met gezag de OTS af te dwingen in het buitenland.

In de situatie dat het kind met ouders al in het buitenland zit, heeft de gezinsvoogd de volgende opties om de OTS in het buitenland te handhaven:

1. Indienen van een zorgmelding bij de Nederlandse Ca. In de zorgmelding wordt de zorg van BJZ beschreven en zijn in de bijlage alle belangrijke documenten opgenomen (gezinsrapport, beschikking van de kindbeschermingsmaatregel, etc.). De Nederlandse Ca zal dan na een toets van de zorgmelding een gemotiveerd verzoek indienen bij de betreffende buitenlandse Centrale Autoriteit met de vraag om op basis van het HKBV de kindbeschermingsmaatregel zoals genomen in Nederland in het buitenland toe te passen/over te nemen (of meest vergelijkbare kindbeschermingsmaatregel).
2. Indien er door de buitenlandse Centrale Autoriteit geen uitvoering wordt gegeven aan de zorgmelding dan kan de gezinsvoogd:
 - Informatie opvragen bij de Nederlandse Ca hoe de Erkenning en ten uitvoeringleggingsprocedure (=Exequaturprocedure) in het betreffende land gaat. De Nederlandse Ca zal dan informatie opvragen over deze procedure in het buitenland. De informatie van de buitenlandse Centrale Autoriteit wordt doorgegeven door de Nederlandse Ca n aan de verzoeker ervan. Het opstarten van een Erkenning en ten uitvoeringleggingsprocedure is voor de verantwoordelijkheid van de verzoeker (bijvoorbeeld BJZ) en ook de kosten van de juridische procedure.
 - Zelfstandig via een buitenlandse advocaat een Erkenning en ten uitvoeringleggingsprocedure starten bij de buitenlandse rechtbank. De kosten voor de juridische procedure zijn voor de verzoeker.

Op basis van de correspondentie tussen de Centrale Autoriteiten kan de gezinsvoogd de Nederlandse kinderrechtster verzoeken om de kindbeschermingsmaatregel op te heffen, zodra duidelijk is dat een onderzoek naar Jan is gestart c.q. de kindbeschermingsmaatregel in het buitenland is 'overgenomen'. Het is ter beoordeling van de gezinsvoogd wat de meest aangewezen optie is. Uiteraard kunnen ook twee opties tegelijkertijd worden bewandeld. De gezinsvoogd kan in overleg met de Nederlandse Ca treden om af te stemmen wat de meest succesvolle optie is in het betreffende buitenland.

Casus II OTS: ouder verhuist met kind naar buitenland terwijl verzoek tot machtiging UHP loopt!

Procedure

In geval van een OTS behouden de ouders het gezag. In beginsel staat het hen vrij om hun eigen woonplaats en dat van hun kind te bepalen. Als het kind bij de ouders thuis woont en ze willen met het kind naar het buitenland verhuizen, en de gezinsvoogd is het daar niet mee eens, moet bij de kinderrechter een machtiging uithuisplaatsing (UHP) worden verzocht. Indien voorafgaand aan de daadwerkelijke verlening van de machtiging UHP het kind zich reeds in het buitenland bevindt, rest de gezinsvoogd de volgende opties:

1. Op basis van de OTS:

- Indienen van een zorgmelding bij de Ca. In de zorgmelding wordt de zorg om het gezin beschreven en in de bijlage is een gezinsrapport en de gerechtelijke uitspraak van de kinderbeschermingsmaatregel (OTS) opgenomen. De Nederlandse Ca zal dan na een toetst (HKBV) een gemotiveerd verzoek indienen bij de betreffende buitenlandse Centrale Autoriteit met de vraag om op basis van het HKBV de kinderbeschermingsmaatregel (of een vergelijkbare kinderbeschermingsmaatregel) toe te passen.

2. Indien er door de buitenlandse Centrale Autoriteit geen uitvoering wordt gegeven aan de zorgmelding dan kan de gezinsvoogd:

- Informatie opvragen bij de Nederlandse Ca hoe de Erkenning en ten uitvoeringleggingsprocedure (=Exequaturprocedure) in het betreffende land gaat. De Nederlandse Ca zal dan informatie opvragen over deze procedure in het buitenland. De informatie van de buitenlandse Centrale Autoriteit wordt doorgegeven door de Nederlandse Ca doorgegeven aan de verzoeker ervan. Het opstarten van een Erkenning en ten uitvoeringleggingsprocedure is voor de verantwoordelijkheid van de verzoeker (bijvoorbeeld BJZ).
- Zelfstandig via een buitenlandse advocaat een Erkenning en ten uitvoeringleggingsprocedure starten bij de buitenlandse rechtbank. De kosten voor de juridische procedure zijn voor de verzoeker.

3. De rechter verzoeken om in het belang van het kind een buitenlandse rechter verzoeken om de rechterlijke procedure i.c. de UHP verder over te nemen.

4. De uitspraak van de rechter m.b.t. de machtiging UHP afwachten.

- Indienen van een zorgmelding bij de Ca. In de zorgmelding wordt de zorg om het gezin beschreven en in de bijlage is opgenomen een gezinsrapport en de gerechtelijke uitspraak van de kinderbeschermingsmaatregel (OTS en UHP). De Nederlandse Ca zal dan na een toetst (HKBV) een gemotiveerd verzoek indienen bij de betreffende buitenlandse Centrale Autoriteit met de vraag om op basis van het HKBV de kinderbeschermingsmaatregel (over vergelijkbare) toe te passen.
- Indien OTS (of vergelijkbare maatregel) door de buitenlandse Centrale Autoriteit niet wordt overgenomen dan kan de gezinsvoogd:
 - informatie opvragen bij de Nederlandse Ca hoe de Erkenning en ten uitvoeringleggingsprocedure in het betreffende land gaat. De Nederlandse Ca zal dan informatie opvragen over deze procedure in het buitenland. De informatie van de buitenlandse Centrale Autoriteit wordt doorgegeven door de Nederlandse Ca aan de vrager ervan. Het opstarten van een Erkenning en ten uitvoeringleggingsprocedure is voor de verantwoordelijkheid en voor kosten van de verzoeker (bijvoorbeeld BJZ).
 - Zelfstanding via een buitenlandse advocaat een Erkenning en ten uitvoeringleggingsprocedure starten bij de buitenlandse rechtbank. De kosten voor de juridische procedure zijn voor de verzoeker.

Op basis van de correspondentie tussen de Centrale Autoriteiten kan de gezinsvoogd de Nederlandse kinderrechter verzoeken om de kinderbeschermingsmaatregelen op te heffen. Het is ter beoordeling van de gezinsvoogd wat de meest aangewezen optie is. Uiteraard kunnen ook twee opties tegelijkertijd worden bewandeld. De gezinsvoogd kan in overleg met de Ca treden om af te stemmen wat de meest succesvolle optie is in het betreffende buitenland.

Casus III Ouders verhuizen met kind naar buitenland bij ontheffing uit ouderlijk gezag!

Procedure Bij een ontheffing ouderlijk gezag rust de voogdij over het kind bij de voogd. Het kind is ongeoorloofd meegenomen/ontvoerd naar het buitenland. Om het kind terug te krijgen dient de gezinsvoogd een beroep te doen op het HKOV. Door middel van het indienen van een verzoek tot teruggeleiding bij de Ca wordt in het buitenland een juridische procedure opgestart om het kind terug te krijgen in Nederland.

Een andere mogelijkheid is dat de voogd:

1. Een zorgmelding indient bij de Nederlandse Ca. De Ca zal dit verzoek toetsten en dan een gemotiveerd verzoek indienen bij de buitenlandse Centrale Autoriteit en op basis van het HKBV bij de buitenlandse Centrale Autoriteit erop aandringen om de ontheffing (of een vergelijkbare maatregel) toe te passen.
2. Indien er door de buitenlandse Centrale Autoriteit geen uitvoering wordt gegeven aan de zorgmelding dan kan de voogd:
 - Informatie opvragen op vragen bij de Nederlandse Ca hoe de Erkenning en ten uitvoeringleggingsprocedure (=Exequaturprocedure) in het betreffende land gaat. De Nederlandse Ca zal dan informatie opvragen over deze procedure in het buitenland. De informatie van de buitenlandse Centrale Autoriteit wordt doorgegeven door de Nederlandse Ca doorgegeven aan de verzoeker ervan. Het opstarten van een Erkenning en ten uitvoeringleggingsprocedure is voor de verantwoordelijkheid van de verzoeker (bijvoorbeeld BJJ).
 - Zelfstandig via een buitenlandse advocaat een Erkenning en ten uitvoeringleggingsprocedure starten bij de buitenlandse rechtbank. De kosten voor de juridische procedure zijn voor de verzoeker.

Op basis van de correspondentie tussen de Centrale Autoriteiten kan de gezinsvoogd de Nederlandse kinderrechtverzoeken om de kinderbeschermingsmaatregelen op te heffen.

Het is ter beoordeling van de gezinsvoogd wat de meest aangewezen optie is. Uiteraard kunnen ook twee opties tegelijkertijd worden bewandeld. De gezinsvoogd kan in overleg met de Ca treden om af te stemmen wat de meest succesvolle optie is in het betreffende buitenland.

Casus IV Ouders verhuizen met kind naar buitenland bij ontzetting uit het ouderlijk gezag!

Procedur
e

Als de ouders die met het ouderlijk gezag zijn belast, niet meer in staat zijn om hun kind op te voeden en te verzorgen, krijgt een ander voor onbepaalde tijd de voogdij over het minderjarige kind. In de meeste gevallen is dit BJZ. Deze organisatie oefent in dat geval de voogdij over het kind uit en het kind wordt opgevoed in een pleeggezin of tehuis. De oorspronkelijke ouders hebben dan formeel niets meer over het kind te vertellen, maar blijven wel zo veel mogelijk bij hem betrokken. Het gezag over het kind berust bij de gezinsvoogd er is geen gedeeld gezag. Het kind is dan ook ongeoorloofd meegenomen/ontvoerd naar het buitenland. Om het kind terug te krijgen kan de gezinsvoogd een beroep op het HKOV doen. Door middel van het indienen van teruggeleidingsverzoek bij de Ca wordt in het buitenland een juridische procedure (op basis van het HKOV) opgestart om het kind terug te krijgen in Nederland.

Een andere mogelijkheid is dat de gezinsvoogd:

- 1 Een zorgmelding indient bij de Nederlandse Ca. De Ca zal dit verzoek toetsen en dan een gemotiveerd verzoek indienen bij de buitenlandse Centrale Autoriteit en op basis van het HKOV bij de buitenlandse Centrale Autoriteit erop aandringen om de ontheffing (of een vergelijkbare maatregel) toe te passen.
- 2 Indien er door de buitenlandse Centrale Autoriteit geen uitvoering wordt gegeven aan de zorgmelding dan kan de voogd:
 - Informatie opvragen bij de Nederlandse Ca hoe de Erkenning en ten uitvoeringleggingsprocedure (=Exequaturprocedure) in het betreffende land gaat. De Nederlandse Ca zal dan informatie opvragen over deze procedure in het buitenland. De informatie van de buitenlandse Centrale Autoriteit wordt doorgegeven door de Nederlandse Ca doorgegeven aan de verzoeker ervan. Het opstarten van een Erkenning en ten uitvoeringleggingsprocedure is voor de verantwoordelijkheid van de verzoeker (bijvoorbeeld BJZ).
 - Zelfstandig via een buitenlandse advocaat een Erkenning en ten uitvoeringleggingsprocedure starten bij de buitenlandse rechtbank. De kosten voor de juridische procedure zijn voor de verzoeker.

Op basis van de correspondentie tussen de Centrale Autoriteiten kan de gezinsvoogd de Nederlandse kinderrechtster verzoeken om de kindbeschermingsmaatregelen op te heffen.

Het is ter beoordeling van de gezinsvoogd wat de meest aangewezen optie is. Uiteraard kunnen ook twee opties tegelijkertijd worden bewandeld.

De gezinsvoogd kan in overleg met de Ca treden om af te stemmen wat de meest succesvolle optie is in het betreffende buitenland.

Casus V Pleegzorgverblijf: kind verblijft in een buitenlands pleeggezin of instelling (in een vrijwillig kader of gedwongen kader)!

Procedure

De gezinsvoogd is verantwoordelijk om voorafgaand aan het verblijf in het buitenland een instemmingsbesluit te krijgen van de Nederlandse Ca. Hiertoe dient de gezinsvoogd een verzoek (pleegzorgverblijf) bij de Nederlandse Ca. De Nederlandse Ca toetst het verzoek waarna een gemotiveerd verzoek wordt ingediend bij de buitenlandse Centrale Autoriteit. De buitenlandse Centrale Autoriteit wordt gevraagd om een instemmingsverklaring. Nadat de instemmingsverklaring door de Nederlandse Ca is ontvangen wordt een instemmingsbesluit genomen. Op basis van het instemmingsbesluit kan het kind naar het buitenland.

B. IND

1. Buitenlandse pleegkinderen in het vreemdelingenbeleid

De IND maakt onderscheid tussen enerzijds buitenlandse pleegkinderen met de nationaliteit van een EU-lidstaat⁸ (burger van de Unie), de Zwitserse nationaliteit of een nationaliteit van een staat die partij is bij de Europese Economische Ruimte (EER)-Overeenkomst (Noorwegen, Liechtenstein en IJsland) en anderzijds buitenlandse pleegkinderen met een andere nationaliteit dan hiervoor genoemd.

Burger van de Unie, onderdaan van de EER of Zwitserland

Buitenlandse pleegkinderen die burger zijn van de Unie, onderdaan van de EER of van Zwitserland mogen in Nederland verblijven, mits zij in het bezit zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, zij niet ten laste komen van de algemene middelen en in Nederland verzekerd zijn tegen ziektekosten.

Zij dienen zich te laten registreren bij het IND-loket, als zij langer dan 3 maanden in Nederland willen verblijven. Hiervoor moet een telefonische afspraak met de afsprakenlijn van de IND (0900-1234561) worden gemaakt. Aan het loket zal tevens worden gevraagd met stukken aan te tonen dat het gezag over het buitenlandse pleegkind is geregeld.

Buitenlandse pleegkinderen met een andere nationaliteit

Voor de categorie buitenlandse pleegkinderen geldt dat zij een verblijfsvergunning nodig hebben. Om hiervoor in aanmerking te komen moet worden voldaan aan de volgende voorwaarden:

Familierelatie pleegkind en aspirant-pleegouder

De aspirant-pleegouder moet een grootouder, broer, zuster, oom of tante van het pleegkind zijn.

Minderjarigheid

Het buitenlandse pleegkind moet minderjarig (beneden de 18 jaar) zijn.

Aspirant-pleegouder

De aspirant-pleegouders moeten duurzaam en zelfstandig beschikken over voldoende middelen van bestaan, zonder een beroep te doen op de algemene middelen. Zij moeten in staat zijn om het buitenlandse pleegkind een goede opvoeding en verzorging te geven.

Onaanvaardbare toekomst

Het buitenlandse pleegkinderenbeleid stelt als voorwaarde dat voor het kind geen aanvaardbare toekomst is weggelegd in het land van herkomst. De IND neemt dit aan als sprake is van zodanige omstandigheden, dat het kind niet of bezwaarlijk door in het land van herkomst wonende naaste bloed- of aanverwanten kan worden verzorgd. De IND neemt niet aan dat er sprake is van een onaanvaardbare toekomst, als het kind verblijft bij zijn ouders in minder welvarende omstandigheden, voor zover die omstandigheden ter plaatse als normaal zijn te beschouwen.

Instemming ouder(s) of wettelijk vertegenwoordiger

De ouder(s) of de wettelijke vertegenwoordiger(s) van het kind moeten hebben ingestemd met het verblijf van het kind in het gezin van de aspirant-pleegouders. In het geval dat de ouder(s) of de wettelijke vertegenwoordiger(s) overleden zijn of een onbekende verblijfplaats hebben, dan moeten de autoriteiten in het land van herkomst instemmen met het verblijf van het kind in het gezin van de aspirant-pleegouders,

Alleen als het recht van het land van herkomst van het kind dit vereist, is zowel instemming van de ouder(s) of de wettelijke vertegenwoordiger(s) als instemming van de autoriteiten in het land van herkomst vereist.

⁸ Partijen bij het EG-verdrag en het EU-verdrag zijn: Nederland, België, Duitsland, Frankrijk, Italië, Luxemburg, Denemarken, Ierland, het Verenigd Koninkrijk en Noord-Ierland, Griekenland, Portugal, Spanje, Finland, Oostenrijk, Zweden, Cyprus, Estland, Hongarije, Letland, Litouwen, Malta, Polen, Slovenië, Slowakije Tsjechië, Bulgarije en Roemenië en Kroatië (met ingang van 1 juli 2013).

Medische verklaring

Er moet een medische verklaring worden overgelegd. De IND wijst de aanvraag af als uit de medische verklaring met betrekking tot het buitenlandse pleegkind blijkt dat het kind lijdt aan een gevaarlijke besmettelijke of langdurige lichamelijke of geestelijke ziekte. Dit vereiste zal er echter niet toe leiden dat een gehandicapt kind niet zou kunnen worden opgenomen.

Als uit de medische verklaring blijkt dat het kind al op TBC is getest, hoeft het kind niet alsnog (hier te lande) een onderzoek naar TBC te ondergaan, voor zover dit onderzoek op grond van zijn nationaliteit vereist is. Van deze verplichting zijn alleen onderdanen van de EU, de lidstaten van de EER, Australië, Canada, Israël, Japan, Monaco, Nieuw-Zeeland, Suriname, de Verenigde Staten van Amerika en Zwitserland vrijgesteld, omdat in deze landen TBC verhoudingsgewijs weinig voorkomt.

Gezag moet zijn geregeld

Het gezag van de aspirant-pleegouders over het kind moet (bij voorkeur in het land van herkomst) zijn geregeld door het bevoegd gezag.

Paspoortvereiste

Het pleegkind dient in het bezit te zijn van een geldig nationaal paspoort.

Openbare orde

Het pleegkind mag geen gevaar zijn voor de openbare orde of nationale veiligheid.

MVV-plicht

Om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning dient het pleegkind in het bezit te zijn van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Alleen onderdanen van de lidstaten van de EU, lidstaten van de EER, Australië, Canada, Japan, Monaco, Nieuw-Zeeland, Vaticaanstad, de Verenigde Staten van Amerika, Zuid-Korea en Zwitserland zijn vrijgesteld van de mvv-plicht. Een mvv aanvraag moet worden ingediend bij de Nederlandse vertegenwoordiging in het land van herkomst. De aanvraag om afgifte van een mvv wordt getoetst aan de voorwaarden met het oog op de te verlenen van een verblijfsvergunning in Nederland.

Verdere informatie kunt u vinden op www.ind.nl. Hier kunt u de Klantdienstwijzer en ook de aanvraagformulieren vinden.

C. VVP

1. Beschrijving verschillende vormen pleegzorg

Pleegzorg in de zin van de Wet op de jeugdzorg

Deze pleegouders zijn formeel pleegouder in de zin van de Wet op de jeugdzorg en bieden een vorm van geïndiceerde provinciale jeugdzorg, namelijk pleegzorg. Deze pleegouders kunnen kinderen vanuit het vrijwillig kader in huis opnemen. De natuurlijke ouders stemmen dan in met de pleegouderplaatsing. Is die instemming er niet en is pleegzorg nodig, dan worden de kinderen vanuit het gedwongen kader van een ondertoezichtstelling of voogdij geplaatst. Gaat het om een ondertoezichtstelling, dan is de instemming van de kinderrechter met de uithuisplaatsing vereist. In het kader van de Wet op de jeugdzorg is er recht op pleegvergoeding.

Pleegzorg zonder indicatie voor pleegzorg

Deze pleegouders hebben geen indicatie voor pleegzorg en dus is er geen recht op pleegvergoeding. Afhankelijk van de situatie kan er recht zijn op kinderbijslag. Als er nog een natuurlijke ouder is, die het juridische gezag over het kind heeft, dan heeft deze natuurlijke ouder meestal recht op kinderbijslag. In deze gevallen maakt de pleegouder met de natuurlijke ouder afspraken over onder andere financiën. De natuurlijke ouder kan in zo'n geval gebruik maken van de mogelijkheid om de kinderbijslag uit te laten betalen aan de pleegouder. De natuurlijke ouder houdt in dat geval –afhankelijk van het inkomen– recht op kindgebonden budget. Als er geen afspraken zijn met de natuurlijke ouder en de pleegouder voedt het kind op 'als een eigen kind', dan heeft de pleegouder recht op kinderbijslag en eventueel kindgebonden budget. Is het pleegkind wees, dan kunnen de pleegouders een beroep doen op de hiervoor beschikbare voorzieningen als wezenpensioen.

Netwerkpleegzorg

Er is sprake van netwerkpleegzorg als familie of vrienden de dagelijkse verzorging en opvoeding van een jeugdige op zich nemen omdat de natuurlijke ouders dit (tijdelijk) niet meer kunnen. Netwerkpleegzorg vindt plaats zowel op vrijwillige basis als binnen het kader van een ondertoezichtstelling of instellingsvoogdij. De natuurlijke ouders kunnen dit zelf regelen: dit gebeurt in ieder geval als er geen indicatie voor jeugdzorg is. Voor deze oplossing binnen het eigen netwerk wordt over het algemeen gekozen als de natuurlijke ouders er niet meer zijn of tijdelijk in het buitenland verblijven. Het is een soort mantelzorg waarbij het eigen systeem voor een oplossing heeft gezorgd zonder dat jeugdzorg daar aan te pas hoeft te komen.

Er is aanspraak op jeugdzorg (waaronder pleegzorg) nadat bureau jeugdzorg een besluit heeft genomen waaruit blijkt dat de cliënt op die zorg is aangewezen. Dit besluit wordt genomen als de directe omgeving de opgroei-, opvoedings- of psychiatrische problemen bij een jeugdige niet kan opvangen. Als er een indicatie voor pleegzorg is, kan dit de vorm krijgen van netwerkpleegzorg. Voor zover er gestart is met netwerkpleegzorg, wordt die geformaliseerd tot pleegzorg onder de verantwoordelijkheid van een Voorziening voor pleegzorg.

Een indicatie voor pleegzorg kan volgens de Wet op de jeugdzorg niet zijn gebaseerd op het feit dat een netwerkpleegouder meent recht te hebben op pleegvergoeding. De Wet op de jeugdzorg is geen financiële vergoedingwet. Alleen bij opgroei-, opvoedings- of psychiatrische problemen bij een jeugdige die de omgeving zelf niet kan opvangen bestaat de mogelijkheid van een indicatie voor pleegzorg. Als netwerkpleegzorg geïndiceerd wordt, zal de Voorziening voor pleegzorg een onderzoek doen naar de geschiktheid van de pleegouders voor deze taak. Nadat ze geschikt bevonden zijn, ontvangen de pleegouders naast de pleegvergoeding een vorm van begeleiding vanuit de Voorziening voor pleegzorg.

Als er geen indicatie is, maar de netwerkpleegouder heeft wel een probleem in de kostensfeer, dan zijn de natuurlijke ouders verantwoordelijk want die houden een onderhoudsplicht. Pleegouders zullen dan ook met de ouders afspraken moeten maken over de vergoeding van de verzorgingskosten. Als de natuurlijke ouders er niet meer zijn, staan er andere wegen open. Zo zijn er fiscale voordelen als het kind opgevoed wordt als ware het een eigen kind. Vaak komen

netwerkpleegouders in aanmerking voor kinderbijslag en onder voorwaarden voor kindgebonden budget. Indien de ouders overleden zijn, kunnen de verzorgingskosten worden opgevangen door het wezenpensioen. Tenslotte kunnen netwerkpleegouders met een laag inkomen een beroep doen op bijzondere bijstand via de gemeente.

Voogdij

Als de natuurlijke ouder is ontheven of ontzet van het ouderlijk gezag komt het kind doorgaans onder voogdij te staan van een bureau jeugdzorg. Deze instelling is verantwoordelijk voor beslissingen omtrent het kind. Het is ook mogelijk dat pleegouders voogdij over het kind krijgen. In de meeste gevallen is er dan al een indicatie voor jeugdzorg afgegeven. Eenouder-voogden behouden dan recht op pleegvergoeding en hebben dus geen recht op kinderbijslag en kindgebonden budget. Tweeouder-voogden verliezen momenteel het recht op pleegvergoeding en verkrijgen het recht op kinderbijslag en kindgebonden budget.

2. Financiële regelingen voor pleegouders

Afhankelijk van het type pleegouder bestaan er verschillende financiële regelingen voor pleegouders. Hierna zullen de regelingen één voor één besproken worden.

Pleegvergoeding

Pleegouders krijgen een pleegvergoeding en eventueel een toeslag vanuit de pleegzorg. Pleegouders hebben in het kader van de Wet op de jeugdzorg recht op een toereikende pleegvergoeding als er een indicatie voor pleegzorg is. De pleegvergoeding bedraagt in 2009 gemiddeld € 6100 per jaar en is kostendekkend. Afhankelijk van de leeftijd van een kind varieert de vergoeding van € 452 tot € 553 per maand.

Voor een toeslag komen pleegouders in aanmerking als er sprake is van bijzondere omstandigheden als een crisisplaatsing, meer dan drie pleegkinderen in het gezin en/of een pleegkind met een handicap. De toeslag is circa € 100 per maand en kan ook twee of drie keer worden uitbetaald als er sprake is van meerdere bovengenoemde bijzondere omstandigheden. Zowel de pleegvergoeding als de toeslag zijn onafhankelijk van het inkomen van de pleegouders.

Het recht op pleegvergoeding sluit het recht op kinderbijslag uit. Een pleegouder kan geen recht hebben op beide financiële tegemoetkomingen. De reden daarvoor is gelegen in de doelstelling en achtergrond van beide regelingen.

Kinderbijslag

Of recht bestaat op kinderbijslag, hangt af van de feitelijke situatie met betrekking tot het gezag en het onderhoud.

Voorwaarde is dan dat de pleegouder dit kind in een exclusieve relatie onderhoudt en opvoedt "als een eigen kind". Als er nog een natuurlijke ouder bevoegd en in staat is belangrijke beslissingen te nemen over het kind, dan is er geen sprake van een pleegkind in de zin van de kinderbijslag.

Pleegouders die pleegvergoeding ontvangen voor een pleegkind in de zin van de Wet op de jeugdzorg, hebben geen recht op kinderbijslag.

De kinderbijslag bedraagt voor 2009 gemiddeld € 975 per jaar. Afhankelijk van de leeftijd van een kind varieert het bedrag tussen de € 194,99 en € 278,55 per kwartaal.

Incidentele kosten

Voor incidentele kosten als inrichting van de kamer, aanschaf garderobe bij plaatsing pleegkind, aanschaf fiets enzovoort hebben bureaus jeugdzorg voor gedwongen kader-plaatsingen een geoordeeld budget van Justitie en voor plaatsingen in het vrijwillig kader de middelen uit doeluitkering jeugdzorg. Deze middelen zijn niet geoordeeld en het is dan ook aan een bureau jeugdzorg om te bepalen hier wel of geen middelen voor ter beschikking te stellen.

3. Financiële stromen natuurlijke ouders

Ouderbijdrage

Natuurlijke ouders met een uithuisgeplaatst kind (tehuis of pleeggezin) betalen ouderbijdrage aan het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO). Deze varieert afhankelijk van de leeftijd tussen de € 68,29 tot € 119,50 per kind per maand, gemiddeld € 275 per kwartaal. Het LBIO weet via Bureau Jeugdzorg welke ouders een ouderbijdrage verschuldigd zijn.

Kinderbijslag

Natuurlijke ouders met een uithuisgeplaatst kind in de jeugdzorg hebben recht op kinderbijslag als zij tenminste € 408 per kwartaal uitgeven aan hun kind. Zij voldoen aan deze onderhoudseis als zij ouderbijdrage betalen (ca € 275 per kwartaal) en daarnaast nog tenminste € 133 per kwartaal (reiskosten, kleren).

Samenloop stromen

Door het huidige systeem lopen er verschillende financiële stromen die voor uitvoeringskosten en administratieve lasten zorgen. De hoogte van de kinderbijslag die ouders ontvangen komt globaal overeen met de hoogte van de ouderbijdrage die ouders betalen. Ook is een probleem dat een gedeelte van de ouderbijdragen oninbaar is.

4. Pleegkind in de inkomstenbelasting en de toeslagen

Het begrip pleegkind speelt ook een rol in de inkomstenbelasting, de verschillende toeslagen en de sociale zekerheid. Hierna wordt besproken hoe het begrip pleegkind voor de verschillende regelingen uitwerkt.

Inkomstenbelasting

In de Wet IB 2001 wordt onder een kind mede verstaan een pleegkind. De Wet IB 2001 geeft echter geen definitie van dat begrip. De Hoge Raad gaat er in zijn rechtspraak vanuit dat het begrip pleegkind voor de inkomstenbelasting niet afwijkt van dat in de Algemene KinderbijslagWet (AKW).

De vraag of een kind als pleegkind wordt beschouwd is relevant voor alle bepalingen in de inkomstenbelasting waar het begrip kind een rol speelt, zoals de inkomensafhankelijke combinatiekorting (IACK).

Toeslagen

In de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) is een voor toeslagen geldende definitie van kind opgenomen. Deze komt overeen met de definitie in de inkomstenbelasting, zij het dat het moet gaan om *inwonende* kinderen.

De Awir-definitie van kind geldt in beginsel voor alle toeslagen, dus momenteel de huurtoeslag, zorgtoeslag, kinderopvangtoeslag en kindgebonden budget. In de kinderopvangtoeslag en het kindgebonden budget bestaan uitzonderingen op het algemene kindbegrip.

Kinderopvangtoeslag

De Wet kinderopvang kent enkele bijzondere bepalingen voor het recht op kinderopvang van pleegouders in de zin van de Wet op de jeugdzorg. Hierdoor wordt het effect bereikt dat kinderen bij pleegouders die een pleegvergoeding ontvangen toch aan de Awir-definitie voldoen. De pleegouder kan voor deze kinderen dus kinderopvangtoeslag aanvragen.

Kindgebonden budget

Het kindgebonden budget bestaat vanaf 1 januari 2009. Het is de opvolger van achtereenvolgens de kinderkorting (tot 2008) en de kindertoeslag (2008).

Er bestaat recht op kindgebonden budget voor kinderen waarvoor kinderbijslag wordt ontvangen. Pleegouders, die een pleegvergoeding ontvangen, hebben geen recht op kinderbijslag en daarom ook niet op kindgebonden budget. Pleegouders die kinderbijslag ontvangen voor hun pleegkind, hebben wel recht op kindgebonden budget.

Kinderkorting en pleegouders

Pleegouders die pleegvergoeding krijgen, hebben voor die kinderen nooit recht op kinderkorting, de voorloper van het huidige kindgebonden budget, gehad. De reden daarvoor is dat pleegouders alleen kinderkorting voor een pleegkind konden krijgen als zij dat kind opvoeden en onderhouden als een eigen kind. Pleegouders die een pleegzorgvergoeding ontvangen, voldoen niet aan dat onderhoudsvereiste.

Toch kwam het voor dat pleegouders met pleegvergoeding kinderkorting kregen. Dat kwam dan bijvoorbeeld omdat zij ook eigen kinderen hadden. Het is niet in alle gevallen duidelijk of pleegouders die kinderkorting toepasten, dit terecht hebben gedaan. De situatie nu met het kindgebonden budget is voor de Belastingdienst/Toeslagen beter uitvoerbaar omdat geheel kan worden afgegaan op de kinderbijslaggegevens van de Sociale Verzekeringsbank.

Er is een uitspraak geweest van een Gerechtshof in een bepaalde zaak op grond waarvan een pleegouder met pleegvergoeding kinderkorting heeft gekregen. De Hoge Raad hanteert echter de regel dat een pleegkind alleen gelijk wordt gesteld met een eigen kind als het wordt opgevoed en onderhouden als een eigen kind. Met andere woorden: als zij voor dat pleegkind kinderbijslag ontvangen.

Er is onlangs een nieuwe uitspraak van hetzelfde Hof geweest over het begrip pleegkind. Hierin corrigeert het hof zijn eerdere uitspraak en wordt gesteld dat alleen een pleegkind in de zin van de AKW een pleegkind is.

Deel III: Teksten van verdragen en wet- en regelgeving

Tevens beschikbaar op de website: www.rijksoverheid.nl/internationalekinderbescherming.

1. Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK)⁹

Preambule

De Staten die partij zijn bij dit Verdrag,

Overwegende dat, in overeenstemming met de in het Handvest van de Verenigde Naties verkondigde beginselen, erkenning van de waardigheid inherent aan, alsmede van de gelijke en onvervreembare rechten van, alle leden van de mensengemeenschap de grondslag is voor vrijheid, gerechtigheid en vrede in de wereld,

Indachtig dat de volkeren van de Verenigde Naties in het Handvest hun vertrouwen in de fundamentele rechten van de mens en in de waardigheid en de waarde van de mens opnieuw hebben bevestigd en hebben besloten sociale vooruitgang en een hogere levensstandaard in groter vrijheid te bevorderen,

Erkennende dat de Verenigde Naties in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en in de Internationale Verdragen inzake de Rechten van de Mens hebben verkondigd en zijn overeengekomen dat een ieder recht heeft op alle rechten en vrijheden die daarin worden beschreven, zonder onderscheid van welke aard ook, zoals naar ras, huidskleur, geslacht, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of sociale afkomst, eigendom, geboorte of andere status,

Eraan herinnerende dat de Verenigde Naties in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens hebben verkondigd dat kinderen recht hebben op bijzondere zorg en bijstand,

Ervan overtuigd dat aan het gezin, als de kern van de samenleving en de natuurlijke omgeving voor de ontplooiing en het welzijn van al haar leden en van kinderen in het bijzonder, de nodige bescherming en bijstand dient te worden verleend opdat het zijn verantwoordelijkheden binnen de gemeenschap volledig kan dragen,

Erkennende dat het kind, voor de volledige en harmonische ontplooiing van zijn of haar persoonlijkheid, dient op te groeien in een gezinsomgeving, in een sfeer van geluk, liefde en begrip,

Overwegende dat het kind volledig dient te worden voorbereid op het leiden van een zelfstandig leven in de samenleving, en dient te worden opgevoed in de geest van de in het Handvest van de Verenigde Naties verkondigde idealen, en in het bijzonder in de geest van vrede, waardigheid, verdraagzaamheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit,

Indachtig dat de noodzaak van het verlenen van bijzondere zorg aan het kind is vermeld in de Verklaring van Genève inzake de Rechten van het Kind van 1924 en in de Verklaring van de Rechten van het Kind, aangenomen door de Algemene Vergadering op 20 november 1959 en is erkend in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, in het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (met name in de artikelen 23 en 24), in het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (met name in artikel 10) en in de statuten en desbetreffende akten van gespecialiseerde organisaties en internationale organisaties die zich bezighouden met het welzijn van kinderen,

⁹ Tekst geldend op: 28-03-2013

Indachtig dat, zoals aangegeven in de Verklaring van; de Rechten van het Kind, „het kind op grond van zijn lichamelijke en geestelijke onrijpheid bijzondere bescherming en zorg nodig heeft, met inbegrip van geëigende wettelijke bescherming, zowel vóór als na zijn geboorte”,

Herinnerende aan de bepalingen van de Verklaring inzake Sociale en Juridische Beginselen betreffende de Bescherming en het Welzijn van Kinderen, in het bijzonder met betrekking tot Plaatsing in een Pleeggezin en Adoptie, zowel Nationaal als Internationaal; de Standaard Minimumregels van de Verenigde Naties voor de Toepassing van het Recht op Jongeren (de Beijingregels); en de Verklaring inzake de Bescherming van Vrouwen en Kinderen in Noodsituaties en Gewapende Conflicten,

Erkennende dat er, in alle landen van de wereld, kinderen zijn die in uitzonderlijk moeilijke omstandigheden leven, en dat deze kinderen bijzondere aandacht behoeven,

Op passende wijze rekening houdend met het belang van de tradities en culturele waarde die ieder volk hecht aan de bescherming en de harmonische ontwikkeling van het kind,

Het belang erkennende van internationale samenwerking ter verbetering van de levensomstandigheden van kinderen in ieder land, in het bijzonder in de ontwikkelingslanden,

Zijn het volgende overeengekomen:

DEEL I

Artikel 1

Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt.

Artikel 2

- 1.** De Staten die partij zijn bij dit Verdrag, eerbiedigen en waarborgen de in het Verdrag beschreven rechten voor ieder kind onder hun rechtsbevoegdheid zonder discriminatie van welke aard ook, ongeacht ras, huidskleur, geslacht, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale, etnische of maatschappelijke afkomst, welstand, handicap, geboorte of andere omstandigheid van het kind of van zijn of haar ouder of wettige voogd.
- 2.** De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te waarborgen dat het kind wordt beschermd tegen alle vormen van discriminatie of bestraffing op grond van de omstandigheden of de activiteiten van, de meningen geuit door of de overtuigingen van de ouders, wettige voogden of familieleden van het kind.

Artikel 3

- 1.** Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
- 2.** De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.
- 3.** De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de

bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Artikel 4

De Staten die partij zijn, nemen alle passende wettelijke, bestuurlijke en andere maatregelen om de in dit Verdrag erkende rechten te verwezenlijken. Ten aanzien van economische, sociale en culturele rechten nemen de Staten die Partij zijn deze maatregelen in de ruimste mate waarin de hun ter beschikking staande middelen dit toelaten en, indien nodig, in het kader van internationale samenwerking.

Artikel 5

De Staten die partij zijn, eerbiedigen de verantwoordelijkheden, rechten en plichten van de ouders of, indien van toepassing, van de leden van de familie in ruimere zin of de gemeenschap al naar gelang het plaatselijk gebruik, van wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, voor het voorzien in passende leiding en begeleiding bij de uitoefening door het kind van de in dit Verdrag erkende rechten, op een wijze die verenigbaar is met de zich ontwikkelende vermogens van het kind.

Artikel 6

1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.
2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.

Artikel 7

1. Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen, en door hen te worden verzorgd.
2. De Staten die partij zijn, waarborgen de verwezenlijking van deze rechten in overeenstemming met hun nationale recht en hun verplichtingen krachtens de desbetreffende internationale akten op dit gebied, in het bijzonder wanneer het kind anders staatloos zou zijn.

Artikel 8

1. De Staten die partij zijn, verbinden zich tot eerbiediging van het recht van het kind zijn of haar identiteit te behouden, met inbegrip van nationaliteit, naam en familiebetrekkingen zoals wettelijk erkend, zonder onrechtmatige inmenging.
2. Wanneer een kind op niet rechtmatige wijze wordt beroofd van enige of alle bestanddelen van zijn of haar identiteit, verlenen de Staten die partij zijn passende bijstand en bescherming, teneinde zijn identiteit snel te herstellen.

Artikel 9

1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.
3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.
4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n).

Artikel 10

1. In overeenstemming met de verplichting van de Staten die partij zijn krachtens artikel 9, eerste lid, worden aanvragen van een kind of van zijn ouders om een Staat die partij is, voor gezinshereniging binnen te gaan of te verlaten, door de Staten die partij zijn met welwillendheid, menselijkheid en spoed behandeld. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijke aanvraag geen nadelige gevolgen heeft voor de aanvragers en hun familieleden.
2. Een kind van wie de ouders in verschillende Staten verblijven, heeft het recht op regelmatige basis, behalve in uitzonderlijke omstandigheden, persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders te onderhouden. Hiertoe, en in overeenstemming met de verplichting van de Staten die partij zijn krachtens artikel 9, eerste lid, eerbiedigen de Staten die partij zijn het recht van het kind en van zijn of haar ouders welk land ook, met inbegrip van het eigen land, te verlaten, en het eigen land binnen te gaan. Het recht welk land ook te verlaten is slechts onderworpen aan de beperkingen die bij de wet zijn voorzien en die nodig zijn ter bescherming van de nationale veiligheid, de openbare orde, de volksgezondheid of de goede zeden, of van de rechten en vrijheden van anderen, en verenigbaar zijn met de andere in dit Verdrag erkende rechten.

Artikel 11

1. De Staten die partij zijn, nemen maatregelen ter bestrijding van de ongeoorloofde overbrenging van kinderen naar en het niet doen terugkeren van kinderen uit het buitenland.
2. Hiertoe bevorderen de Staten die partij zijn het sluiten van bilaterale of multilaterale overeenkomsten of het toetreden tot bestaande overeenkomsten.

Artikel 12

1. De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid.
2. Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door

tussenkoms van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

Artikel 13

1. Het kind heeft het recht op vrijheid van meningsuiting; dit recht omvat mede de vrijheid inlichtingen en denkbeelden van welke aard ook te vergaren, te ontvangen en door te geven, ongeacht landsgrenzen, hetzij mondeling, hetzij in geschreven of gedrukte vorm, in de vorm van kunst, of met behulp van andere media naar zijn of haar keuze.
2. De uitoefening van dit recht kan aan bepaalde beperkingen worden gebonden, doch alleen aan de beperkingen die bij de wet zijn voorzien en die nodig zijn:
 - a. voor de eerbiediging van de rechten of de goede naam van anderen; of
 - b. ter bescherming van de nationale veiligheid of van de openbare orde, de volksgezondheid of de goede zeden.

Artikel 14

1. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst.
2. De Staten die partij zijn, eerbiedigen de rechten en plichten van de ouders en, indien van toepassing, van de wettige voogden, om het kind te leiden in de uitoefening van zijn of haar recht op een wijze die verenigbaar is met de zich ontwikkelende vermogens van het kind.
3. De vrijheid van een ieder zijn godsdienst of levensovertuiging tot uiting te brengen kan slechts in die mate worden beperkt als wordt voorgeschreven door de wet en noodzakelijk is ter bescherming van de openbare veiligheid, de openbare orde, de volksgezondheid of de goede zeden, of van de fundamentele rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 15

1. De Staten die partij zijn, erkennen de rechten van het kind op vrijheid van vereniging en vrijheid van vreedzame vergadering.
2. De uitoefening van deze rechten kan aan geen andere beperkingen worden onderworpen dan die welke in overeenstemming met de wet worden opgelegd en die in een democratische samenleving geboden zijn in het belang van de nationale veiligheid of de openbare veiligheid, de openbare orde, de bescherming van de volksgezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 16

1. Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privéleven, in zijn of haar gezinsleven, zijn of haar woning of zijn of haar correspondentie, noch aan enige onrechtmatige aantasting van zijn of haar eer en goede naam.
2. Het kind heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting.

Artikel 17

De Staten die partij zijn, erkennen de belangrijke functie van de massamedia en waarborgen dat het kind toegang heeft tot informatie en materiaal uit een verscheidenheid van nationale en internationale bronnen, in het bijzonder informatie en materiaal gericht op het bevorderen van zijn of haar sociale, psychische en morele welzijn en zijn of haar lichamelijke en geestelijke

gezondheid. Hiertoe dienen de Staten die partij zijn:

- a. de massamedia aan te moedigen informatie en materiaal te verspreiden die tot sociaal en cultureel nut zijn voor het kind en in overeenstemming zijn met de strekking van artikel 29;
- b. internationale samenwerking aan te moedigen bij de vervaardiging, uitwisseling en verspreiding van dergelijke informatie en materiaal uit een verscheidenheid van culturele, nationale en internationale bronnen;
- c. de vervaardiging en verspreiding van kinderboeken aan te moedigen;
- d. de massamedia aan te moedigen in het bijzonder rekening te houden met de behoeften op het gebied van de taal van het kind dat tot een minderheid of tot de oorspronkelijke bevolking behoort;
- e. de ontwikkeling aan te moedigen van passende richtlijnen voor de bescherming van het kind tegen informatie en materiaal die schadelijk zijn voor zijn of haar welzijn, indachtig de bepalingen van de artikelen 13 en 18.

Artikel 18

1. De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de eerste verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg.
2. Om de toepassing van de in dit Verdrag genoemde rechten te waarborgen en te bevorderen, verlenen de Staten die partij zijn passende bijstand aan ouders en wettige voogden bij de uitoefening van hun verantwoordelijkheden die de opvoeding van het kind betreffen, en waarborgen zij de ontwikkeling van instellingen, voorzieningen en diensten voor kinderopvang.
3. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te waarborgen dat kinderen van werkende ouders recht hebben op gebruikmaking van diensten en voorzieningen voor kinderopvang waarvoor zij in aanmerking komen.

Artikel 19

1. De Staten die partij zijn, nemen alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen en maatregelen op sociaal en opvoedkundig gebied om het kind te beschermen tegen alle vormen van lichamelijk of geestelijk geweld, letsel of misbruik, lichamelijke of geestelijke verwaarlozing of nalatige behandeling, mishandeling of exploitatie, met inbegrip van seksueel misbruik, terwijl het kind onder de hoede is van de ouder(s), wettige voogd(en) of iemand anders die de zorg voor het kind heeft.
2. Deze maatregelen ter bescherming dienen, indien van toepassing, doeltreffende procedures te omvatten voor de invoering van sociale programma's om te voorzien in de nodige ondersteuning van het kind en van degenen die de zorg voor het kind hebben, alsmede procedures voor andere vormen van voorkoming van en voor opsporing, melding, verwijzing, onderzoek, behandeling en follow-up van gevallen van kindermishandeling zoals hierboven beschreven, en, indien van toepassing, voor inschakeling van rechterlijke instanties.

Artikel 20

1. Een kind dat tijdelijk of blijvend het verblijf in het gezin waartoe het behoort, moet missen, of dat men in zijn of haar eigen belang niet kan toestaan in het gezin te blijven, heeft recht op bijzondere bescherming en bijstand van staatswege.
2. De Staten die partij zijn, waarborgen, in overeenstemming met hun nationale recht, een andere vorm van zorg voor dat kind.

3. Deze zorg kan, onder andere, plaatsing in een pleeggezin omvatten, kafalah volgens het Islamitische recht, adoptie, of, indien noodzakelijk, plaatsing in geschikte instellingen voor kinderzorg. Bij het overwegen van oplossingen wordt op passende wijze rekening gehouden met de wenselijkheid van continuïteit in de opvoeding van het kind en met de etnische, godsdienstige en culturele achtergrond van het kind en met zijn of haar achtergrond wat betreft de taal.

Artikel 21

De Staten die partij zijn en die de methode van adoptie erkennen en/of toestaan, waarborgen dat het belang van het kind daarbij de voornaamste overweging is, en:

- a. waarborgen dat de adoptie van een kind slechts wordt toegestaan mits daartoe bevoegde autoriteiten, in overeenstemming met de van toepassing zijnde wetten en procedures en op grond van alle van belang zijnde en betrouwbare gegevens, bepalen dat de adoptie kan worden toegestaan gelet op de verhoudingen van het kind met zijn of haar ouders, familieleden en wettige voogden, en mits, indien vereist, de betrokkenen, na volledig te zijn ingelicht, op grond van de adviezen die noodzakelijk worden geacht, daarmee hebben ingestemd;
- b. erkennen dat interlandelijke adoptie kan worden overwogen als andere oplossing voor de zorg voor het kind, indien het kind niet in een pleeg- of adoptiegezin kan worden geplaatst en op geen enkele andere passende wijze kan worden verzorgd in het land van zijn of haar herkomst;
- c. verzekeren dat voor het kind dat bij een interlandelijke adoptie is betrokken waarborgen en normen gelden die gelijkwaardig zijn aan die welke bestaan bij adoptie in het eigen land;
- d. nemen alle passende maatregelen om te waarborgen dat, in het geval van interlandelijke adoptie, de plaatsing niet leidt tot ongepast geldelijk voordeel voor de betrokkenen;
- e. bevorderen, wanneer passend, de verwezenlijking van de doeleinden van dit artikel door het aangaan van bilaterale of multilaterale regelingen of overeenkomsten, en spannen zich in om, in het kader daarvan, te waarborgen dat de plaatsing van het kind in een ander land wordt uitgevoerd door bevoegde autoriteiten of instellingen.

Artikel 22

1. De Staten die partij zijn, nemen passende maatregelen om te waarborgen dat een kind dat de vluchtelingenstatus wil verkrijgen of dat in overeenstemming met het toepasselijke internationale of nationale recht en de toepasselijke procedures als vluchteling wordt beschouwd, ongeacht of het al dan niet door zijn of haar ouders of door iemand anders wordt begeleid, passende bescherming en humanitaire bijstand krijgt bij het genot van de van toepassing zijnde rechten beschreven in dit Verdrag en in andere internationale akten inzake de rechten van de mens of humanitaire akten waarbij de bedoelde Staten partij zijn.
2. Hiertoe verlenen de Staten die partij zijn, naar zij passend achten, hun medewerking aan alle inspanningen van de Verenigde Naties en andere bevoegde intergouvernementele organisaties of niet-gouvernementele organisaties die met de Verenigde Naties samenwerken, om dat kind te beschermen en bij te staan en de ouders of andere gezinsleden op te sporen van een kind dat vluchteling is, teneinde de nodige inlichtingen te verkrijgen voor hereniging van het kind met het gezin waartoe het behoort. In gevallen waarin geen ouders of andere familieleden kunnen worden gevonden, wordt aan het kind dezelfde bescherming verleend als aan ieder ander kind dat om welke reden ook, blijvend of tijdelijk het leven in een gezin moet ontberen, zoals beschreven in dit Verdrag.

Artikel 23

1. De Staten die partij zijn, erkennen dat een geestelijk of lichamelijk gehandicapt kind een volwaardig en behoorlijk leven dient te hebben, in omstandigheden die de waardigheid van het kind verzekeren, zijn zelfstandigheid bevorderen en zijn actieve deelneming aan het gemeenschapsleven vergemakkelijken.
2. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het gehandicapte kind op bijzondere zorg, en stimuleren en waarborgen dat aan het daarvoor in aanmerking komende kind en degenen die verantwoordelijk zijn voor zijn of haar verzorging, afhankelijk van de beschikbare middelen, de bijstand wordt verleend die is aangevraagd en die passend is gezien de gesteldheid van het kind en de omstandigheden van de ouders of anderen die voor het kind zorgen.
3. Onder erkenning van de bijzondere behoeften van het gehandicapte kind, dient de in overeenstemming met het tweede lid geboden bijstand, wanneer mogelijk, gratis te worden verleend, rekening houdend met de financiële middelen van de ouders of anderen die voor het kind zorgen. Deze bijstand dient erop gericht te zijn te waarborgen dat het gehandicapte kind daadwerkelijk toegang heeft tot onderwijs, opleiding, voorzieningen voor gezondheidszorg en revalidatie, voorbereiding voor een beroep, en recreatiemogelijkheden, op een wijze die ertoe bijdraagt dat het kind een zo volledig mogelijke integratie in de maatschappij en persoonlijke ontwikkeling bereikt, met inbegrip van zijn of haar culturele en intellectuele ontwikkeling.
4. De Staten die partij zijn, bevorderen, in de geest van internationale samenwerking, de uitwisseling van passende informatie op het gebied van preventieve gezondheidszorg en van medische en psychologische behandeling van, en behandeling van functionele stoornissen bij, gehandicapte kinderen, met inbegrip van de verspreiding van en de toegang tot informatie betreffende revalidatiemethoden, onderwijs en beroepsopleidingen, met als doel de Staten die partij zijn, in staat te stellen hun vermogens en vaardigheden te verbeteren en hun ervaring op deze gebieden te verruimen. Wat dit betreft wordt in het bijzonder rekening gehouden met de behoeften van ontwikkelingslanden.

Artikel 24

1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op het genot van de grootst mogelijke mate van gezondheid en op voorzieningen voor de behandeling van ziekte en het herstel van de gezondheid. De Staten die partij zijn, streven ernaar te waarborgen dat geen enkel kind zijn of haar recht op toegang tot deze voorzieningen voor gezondheidszorg wordt onthouden.
2. De Staten die partij zijn, streven de volledige verwezenlijking van dit recht na en nemen passende maatregelen, met name:
 - a. om baby- en kindersterfte te verminderen;
 - b. om de verlening van de nodige medische hulp en gezondheidszorg aan alle kinderen te waarborgen, met nadruk op de ontwikkeling van de eerste-lijnsgezondheidszorg;
 - c. om ziekte, ondervoeding en slechte voeding te bestrijden, mede binnen het kader van de eerste-lijnsgezondheidszorg, door onder andere het toepassen van gemakkelijk beschikbare technologie en door het voorzien in voedsel met voldoende voedingswaarde en zuiver drinkwater, de gevaren en risico's van milieuverontreiniging in aanmerking nemend;
 - d. om passende pre- en postnatale gezondheidszorg voor moeders te waarborgen;
 - e. om te waarborgen dat alle geledingen van de samenleving, met name ouders en kinderen, worden voorgelicht over, toegang hebben tot onderwijs over, en worden gesteund in het gebruik van de fundamentele kennis van de gezondheid van en de voeding van kinderen, de voordelen van borstvoeding, hygiëne en sanitaire voorzieningen en het voorkomen van ongevallen;
 - f. om preventieve gezondheidszorg, begeleiding voor ouders, en voorzieningen voor en voorlichting over gezinsplanning te ontwikkelen.
3. De Staten die partij zijn, nemen alle doeltreffende en passende maatregelen teneinde

traditionele gebruiken die schadelijk zijn voor de gezondheid van kinderen af te schaffen.

4. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe internationale samenwerking te bevorderen en aan te moedigen teneinde geleidelijk de algehele verwezenlijking van het in dit artikel erkende recht te bewerkstelligen. Wat dit betreft wordt in het bijzonder rekening gehouden met de behoeften van ontwikkelingslanden.

Artikel 25

De Staten die partij zijn, erkennen het recht van een kind dat door de bevoegde autoriteiten uit huis is geplaatst ter verzorging, bescherming of behandeling in verband met zijn of haar lichamelijke of geestelijke gezondheid, op een periodieke evaluatie van de behandeling die het kind krijgt en van alle andere omstandigheden die verband houden met zijn of haar plaatsing.

Artikel 26

1. De Staten die partij zijn, erkennen voor ieder kind het recht de voordelen te genieten van voorzieningen voor sociale zekerheid, met inbegrip van sociale verzekering, en nemen de nodige maatregelen om de algehele verwezenlijking van dit recht te bewerkstelligen in overeenstemming met hun nationale recht.
2. De voordelen dienen, indien van toepassing, te worden verleend, waarbij rekening wordt gehouden met de middelen en de omstandigheden van het kind en de personen die verantwoordelijk zijn voor zijn of haar onderhoud, alsmede iedere andere overweging die van belang is voor de beoordeling van een verzoek daartoe dat door of namens het kind wordt ingediend.

Artikel 27

1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van ieder kind op een levensstandaard die toereikend is voor de lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling van het kind.
2. De ouder(s) of anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind, hebben de primaire verantwoordelijkheid voor het waarborgen, naar vermogen en binnen de grenzen van hun financiële mogelijkheden, van de levensomstandigheden die nodig zijn voor de ontwikkeling van het kind.
3. De Staten die partij zijn, nemen, in overeenstemming met de nationale omstandigheden en met de middelen die hun ten dienste staan, passende maatregelen om ouders en anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind te helpen dit recht te verwezenlijken, en voorzien, indien de behoefte daaraan bestaat, in programma's voor materiële bijstand en ondersteuning, met name wat betreft voeding, kleding en huisvesting.
4. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om het verhaal te waarborgen van uitkeringen tot onderhoud van het kind door de ouders of andere personen die de financiële verantwoordelijkheid voor het kind dragen, zowel binnen de Staat die partij is als vanuit het buitenland. Met name voor gevallen waarin degene die de financiële verantwoordelijkheid voor het kind draagt, in een andere Staat woont dan die van het kind, bevorderen de Staten die partij zijn de toetreding tot internationale overeenkomsten of het sluiten van dergelijke overeenkomsten, alsmede het treffen van andere passende regelingen.

Artikel 28

1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name

toe:

- a. primair onderwijs verplicht te stellen en voor iedereen gratis beschikbaar te stellen;
 - b. de ontwikkeling van verschillende vormen van voortgezet onderwijs aan te moedigen, met inbegrip van algemeen onderwijs en beroepsonderwijs, deze vormen voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken, en passende maatregelen te nemen zoals de invoering van gratis onderwijs en het bieden van financiële bijstand indien noodzakelijk;
 - c. met behulp van alle passende middelen hoger onderwijs toegankelijk te maken voor een ieder naar gelang zijn capaciteiten;
 - d. informatie over en begeleiding bij onderwijs- en beroepskeuze voor alle kinderen beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken;
 - e. maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen.
- 2.** De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te verzekeren dat de wijze van handhaving van de discipline op scholen verenigbaar is met de menselijke waardigheid van het kind en in overeenstemming is met dit Verdrag.
- 3.** De Staten die partij zijn, bevorderen en stimuleren internationale samenwerking in aangelegenheden die verband houden met onderwijs, met name teneinde bij te dragen tot de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, en de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis en moderne onderwijsmethoden te vergroten. In dit opzicht wordt met name rekening gehouden met de behoeften van de ontwikkelingslanden.

Artikel 29

- 1.** De Staten die partij zijn, komen overeen dat het onderwijs aan het kind dient te zijn gericht op:
- a. de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind;
 - b. het bijbrengen van eerbied voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en voor de in het Handvest van de Verenigde Naties vastgelegde beginselen;
 - c. het bijbrengen van eerbied voor de ouders van het kind, voor zijn of haar eigen culturele identiteit, taal en waarden, voor de nationale waarden van het land waar het kind woont, het land waar het is geboren, en voor andere beschavingen dan de zijne of hare;
 - d. de voorbereiding van het kind op een verantwoord leven in een vrije samenleving, in de geest van begrip, vrede, verdraagzaamheid, gelijkheid van geslachten, en vriendschap tussen alle volken, etnische, nationale en godsdienstige groepen en personen behorend tot de oorspronkelijke bevolking;
 - e. het bijbrengen van eerbied voor de natuurlijke omgeving.
- 2.** Geen enkel gedeelte van dit artikel of van artikel 28 mag zo worden uitgelegd dat het de vrijheid aantast van individuele personen en rechtspersonen, onderwijsinstellingen op te richten en daaraan leiding te geven, evenwel altijd met inachtneming van de in het eerste lid van dit artikel vervatte beginselen, en van het vereiste dat het aan die instellingen gegeven onderwijs voldoet aan de door de Staat vastgestelde minimumnormen.

Artikel 30

In die Staten waarin etnische of godsdienstige minderheden, taalminderheden of personen behorend tot de oorspronkelijke bevolking voorkomen, wordt het kind dat daartoe behoort niet het recht ontzegd te zamen met andere leden van zijn of haar groep zijn of haar cultuur te beleven, zijn of haar eigen godsdienst te belijden en ernaar te leven, of zich van zijn of haar eigen taal te bedienen.

Artikel 31

1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op rust en vrije tijd, op deelneming aan spel en recreatieve bezigheden passend bij de leeftijd van het kind, en op vrije deelneming aan het culturele en artistieke leven.
2. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind volledig deel te nemen aan het culturele en artistieke leven, bevorderen de verwezenlijking van dit recht, en stimuleren het bieden van passende en voor ieder gelijke kansen op culturele, artistieke en recreatieve bezigheden en vrijetijdsbesteding.

Artikel 32

1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind te worden beschermd tegen economische exploitatie en tegen het verrichten van werk dat naar alle waarschijnlijkheid gevaarlijk is of de opvoeding van het kind zal hinderen, of schadelijk zal zijn voor de gezondheid of de lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke of maatschappelijke ontwikkeling van het kind.
2. De Staten die partij zijn, nemen wettelijke, bestuurlijke en sociale maatregelen en maatregelen op onderwijsterrein om de toepassing van dit artikel te waarborgen. Hiertoe, en de desbetreffende bepalingen van andere internationale akten in acht nemend, verbinden de Staten die partij zijn zich er in het bijzonder toe:
 - a. een minimumleeftijd of minimumleeftijden voor toelating tot betaald werk voor te schrijven;
 - b. voorschriften te geven voor een passende regeling van werktijden en arbeidsvoorwaarden;
 - c. passende straffen of andere maatregelen voor te schrijven ter waarborging van de daadwerkelijke uitvoering van dit artikel.

Artikel 33

De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen, met inbegrip van wettelijke, bestuurlijke en sociale maatregelen en maatregelen op onderwijsterrein, om kinderen te beschermen tegen het illegale gebruik van verdovende middelen en psychotrope stoffen zoals omschreven in de desbetreffende internationale verdragen, en om inschakeling van kinderen bij de illegale productie van en de sluikehandel in deze middelen en stoffen te voorkomen.

Artikel 34

De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te beschermen tegen alle vormen van seksuele exploitatie en seksueel misbruik. Hiertoe nemen de Staten die partij zijn met name alle passende nationale, bilaterale en multilaterale maatregelen om te voorkomen dat:

- a. een kind ertoe wordt aangespoord of gedwongen deel te nemen aan onwettige seksuele activiteiten;
- b. kinderen worden geëxploiteerd in de prostitutie of andere onwettige seksuele praktijken;
- c. kinderen worden geëxploiteerd in pornografische voorstellingen en pornografisch materiaal.

Artikel 35

De Staten die partij zijn, nemen alle passende nationale, bilaterale en multilaterale maatregelen ter voorkoming van de ontvoering of de verkoop van of van de handel in kinderen voor welk doel ook of in welke vorm ook.

Artikel 36

De Staten die partij zijn, beschermen het kind tegen alle andere vormen van exploitatie die schadelijk zijn voor enig aspect van het welzijn van het kind.

Artikel 37

De Staten die partij zijn, waarborgen dat:

- a. geen enkel kind wordt onderworpen aan foltering of aan een andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing. Doodstraf noch levenslange gevangenisstraf zonder de mogelijkheid van vrijlating wordt opgelegd voor strafbare feiten gepleegd door personen jonger dan achttien jaar;
- b. geen enkel kind op onwettige of willekeurige wijze van zijn of haar vrijheid wordt beroofd. De aanhouding, inhechtenisneming of gevangenneming van een kind geschiedt overeenkomstig de wet en wordt slechts gehanteerd als uiterste maatregel en voor de kortst mogelijke passende duur;
- c. ieder kind dat van zijn of haar vrijheid is beroofd, wordt behandeld met menselijkheid en met eerbied voor de waardigheid inherent aan de menselijke persoon, en zodanig dat rekening wordt gehouden met de behoeften van een persoon van zijn of haar leeftijd. Met name wordt ieder kind dat van zijn of haar vrijheid is beroofd, gescheiden van volwassenen tenzij het in het belang van het kind wordt geacht dit niet te doen, en heeft ieder kind het recht contact met zijn of haar familie te onderhouden door middel van correspondentie en bezoeken, behalve in uitzonderlijke omstandigheden;
- d. ieder kind dat van zijn of haar vrijheid is beroofd het recht heeft onverwijld te beschikken over juridische en andere passende bijstand, alsmede het recht de wettigheid van zijn vrijheidsberoving te betwisten ten overstaan van een rechter of een andere bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige autoriteit, en op een onverwijld beslissing ten aanzien van dat beroep.

Artikel 38

1. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe eerbied te hebben voor en de eerbiediging te waarborgen van tijdens gewapende conflicten op hen van toepassing zijnde regels van internationaal humanitair recht die betrekking hebben op kinderen.
2. De Staten die partij zijn, nemen alle uitvoerbare maatregelen om te waarborgen dat personen jonger dan vijftien jaar niet rechtstreeks deelnemen aan vijandelikheden.
3. De Staten die partij zijn, onthouden zich ervan personen jonger dan vijftien jaar in hun strijdkrachten op te nemen of in te lijven. Bij het opnemen of inlijven van personen die de leeftijd van vijftien jaar hebben bereikt, maar niet de leeftijd van achttien jaar, streven de Staten die partij zijn ernaar voorrang te geven aan diegenen die het oudste zijn.
4. In overeenstemming met hun verplichtingen krachtens het internationale humanitaire recht om de burgerbevolking te beschermen in gewapende conflicten, nemen de Staten die partij zijn alle uitvoerbare maatregelen ter waarborging van de bescherming en de verzorging van kinderen die worden getroffen door een gewapend conflict.

Artikel 39

De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen ter bevordering van het lichamelijk en geestelijk herstel en de herintegratie in de maatschappij van een kind dat het slachtoffer is van: welke vorm ook van verwaarlozing, exploitatie of misbruik; foltering of welke andere vorm ook van wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing; of gewapende conflicten. Dit herstel en deze herintegratie vinden plaats in een omgeving die bevorderlijk is voor de gezondheid, het zelfrespect en de waardigheid van het kind.

Artikel 40

1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van ieder kind dat wordt verdacht van, vervolgd

wegens of veroordeeld terzake van het begaan van een strafbaar feit, op een wijze van behandeling die geen afbreuk doet aan het gevoel van waardigheid en eigenwaarde van het kind, die de eerbied van het kind voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van anderen vergroot, en waarbij rekening wordt gehouden met de leeftijd van het kind en met de wenselijkheid van het bevorderen van de herintegratie van het kind en van de aanvaarding door het kind van een opbouwende rol in de samenleving.

2. Hiertoe, en met inachtneming van de desbetreffende bepalingen van internationale akten, waarborgen de Staten die partij zijn met name dat:
 - a. geen enkel kind wordt verdacht van, vervolgd wegens of veroordeeld terzake van het begaan van een strafbaar feit op grond van enig handelen of nalaten dat niet volgens het nationale of internationale recht verboden was op het tijdstip van het handelen of nalaten;
 - b. ieder kind dat wordt verdacht van of vervolgd wegens het begaan van een strafbaar feit, ten minste de volgende garanties heeft:
 - (i) dat het voor onschuldig wordt gehouden tot zijn of haar schuld volgens de wet is bewezen;
 - (ii) dat het onverwijld en rechtstreeks in kennis wordt gesteld van de tegen hem of haar ingebrachte beschuldigingen, indien van toepassing door tussenkomst van zijn of haar ouders of wettige voogd, en dat het juridische of andere passende bijstand krijgt in de voorbereiding en het voeren van zijn of haar verdediging;
 - (iii) dat de aangelegenheid zonder vertraging wordt beslist door een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige autoriteit of rechterlijke instantie in een eerlijke behandeling overeenkomstig de wet, in aanwezigheid van een rechtskundige of anderszins deskundige raadsman of -vrouw, en, tenzij dit wordt geacht niet in het belang van het kind te zijn, met name gezien zijn of haar leeftijd of omstandigheden, in aanwezigheid van zijn of haar ouders of wettige voogden;
 - (iv) dat het er niet toe wordt gedwongen een getuigenis af te leggen of schuld te bekennen; dat het getuigen à charge kan ondervragen of doen ondervragen en dat het de deelneming en ondervraging van getuigen à decharge op gelijke voorwaarden kan doen geschieden;
 - (v) indien het schuldig wordt geacht aan het begaan van een strafbaar feit, dat dit oordeel en iedere maatregel die dientengevolge wordt opgelegd, opnieuw wordt beoordeeld door een hogere bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige autoriteit of rechterlijke instantie overeenkomstig de wet;
 - (vi) dat het kind kosteloze bijstand krijgt van een tolk indien het de gebruikte taal niet verstaat of spreekt;
 - (vii) dat zijn of haar privéleven volledig wordt geëerbiedigd tijdens alle stadia van het proces.
3. De Staten die partij zijn, streven ernaar de totstandkoming te bevorderen van wetten, procedures, autoriteiten en instellingen die in het bijzonder bedoeld zijn voor kinderen die worden verdacht van, vervolgd wegens of veroordeeld terzake van het begaan van een strafbaar feit, en, in het bijzonder:
 - a. de vaststelling van een minimumleeftijd onder welke kinderen niet in staat worden geacht een strafbaar feit te begaan;
 - b. de invoering, wanneer passend en wenselijk, van maatregelen voor de handelwijze ten aanzien van deze kinderen zonder dat men zijn toevlucht neemt tot gerechtelijke stappen, mits de rechten van de mens en de wettelijke garanties volledig worden geëerbiedigd.
4. Een verscheidenheid van regelingen, zoals rechterlijke bevelen voor zorg, begeleiding en toezicht; adviezen; jeugdreclassering; pleegzorg; programma's voor onderwijs en beroepsopleiding en andere alternatieven voor institutionele zorg dient beschikbaar te zijn om te verzekeren dat de handelwijze ten aanzien van kinderen hun welzijn niet schaadt en in de juiste verhouding staat zowel tot hun omstandigheden als tot het strafbare feit.

Artikel 41

Geen enkele bepaling van dit Verdrag tast bepalingen aan die meer bijdragen tot de verwezenlijking van de rechten van het kind en die zijn vervat in:

- a. het recht van een Staat die partij is; of
- b. het in die Staat geldende internationale recht.

DEEL II

Artikel 42

De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe de beginselen en de bepalingen van dit Verdrag op passende en doeltreffende wijze algemeen bekend te maken, zowel aan volwassenen als aan kinderen.

Artikel 43

1. Ter beoordeling van de voortgang die de Staten die partij zijn, boeken bij het nakomen van de in dit Verdrag aangegane verplichtingen, wordt een Comité voor de Rechten van het Kind ingesteld, dat de hieronder te noemen functies uitoefent.
2. Het Comité bestaat uit achttien deskundigen van hoog zedelijk aanzien en met erkende bekwaamheid op het gebied dat dit Verdrag bestrijkt. De leden van het Comité worden door de Staten die partij zijn, gekozen uit hun onderdanen, en treden op in hun persoonlijke hoedanigheid, waarbij aandacht wordt geschonken aan een evenredige geografische verdeling, alsmede aan de vertegenwoordiging van de voornaamste rechtsstelsels.
3. De leden van het Comité worden bij geheime stemming gekozen van een lijst van personen die zijn voorgedragen door de Staten die partij zijn. Iedere Staat die partij is, mag één persoon voordragen, die onderdaan van die Staat is.
4. De eerste verkiezing van het Comité wordt niet later gehouden dan zes maanden na de datum van inwerkingtreding van dit Verdrag, en daarna iedere twee jaar. Ten minste vier maanden vóór de datum waarop een verkiezing plaatsvindt, richt de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties aan de Staten die partij zijn een schriftelijk verzoek hun voordrachten binnen twee maanden in te dienen. De Secretaris-Generaal stelt vervolgens een alfabetische lijst op van alle aldus voorgedragen personen, onder aanduiding van de Staten die partij zijn die hen hebben voorgedragen, en legt deze voor aan de Staten die partij zijn bij dit Verdrag.
5. De verkiezingen worden gehouden tijdens vergaderingen van de Staten die partij zijn, belegd door de Secretaris-Generaal, ten hoofdkantore van de Verenigde Naties. Tijdens die vergaderingen, waarvoor twee derde van de Staten die partij zijn het quorum vormen, zijn degenen die in het Comité worden gekozen die voorgedragen personen die het grootste aantal stemmen op zich verenigen alsmede een absolute meerderheid van de stemmen van de aanwezige vertegenwoordigers van de Staten die partij zijn en die hun stem uitbrengen.
6. De leden van het Comité worden gekozen voor een ambtstermijn van vier jaar. Zij zijn herkiesbaar indien zij opnieuw worden voorgedragen. De ambtstermijn van vijf van de leden die bij de eerste verkiezing zijn gekozen, loopt na twee jaar af; onmiddellijk na de eerste verkiezing worden deze vijf leden bij loting aangewezen door de Voorzitter van de vergadering.
7. Indien een lid van het Comité overlijdt of aftreedt of verklaart om welke andere reden ook niet langer de taken van het Comité te kunnen vervullen, benoemt de Staat die partij is die het lid heeft voorgedragen een andere deskundige die onderdaan van die Staat is om de taken te vervullen gedurende het resterende gedeelte van de ambtstermijn, onder voorbehoud van de

goedkeuring van het Comité.

8. Het Comité stelt zijn eigen huishoudelijk reglement vast.
9. Het Comité kiest zijn functionarissen voor een ambtstermijn van twee jaar.
10. De vergaderingen van het Comité worden in de regel gehouden ten hoofdkantore van de Verenigde Naties of op iedere andere geschikte plaats, te bepalen door het Comité. Het Comité komt in de regel eens per jaar bijeen. De duur van de vergaderingen van het Comité wordt vastgesteld en, indien noodzakelijk, herzien door een vergadering van de Staten die partij zijn bij dit Verdrag, onder voorbehoud van de goedkeuring van de Algemene Vergadering.
11. De Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties stelt de nodige medewerkers en faciliteiten beschikbaar voor de doeltreffende uitoefening van de functies van het Comité krachtens dit Verdrag.
12. Met de goedkeuring van de Algemene Vergadering ontvangen de leden van het krachtens dit Verdrag ingesteld Comité emolumenten uit de middelen van de Verenigde Naties op door de Algemene Vergadering vast te stellen voorwaarden.

Artikel 44

1. De Staten die partij zijn, nemen de verplichting op zich aan het Comité, door tussenkomst van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, verslag uit te brengen over de door hen genomen maatregelen die uitvoering geven aan de in dit Verdrag erkende rechten, alsmede over de vooruitgang die is geboekt ten aanzien van het genot van die rechten:
 - a. binnen twee jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag voor de betrokken Staat die partij is;
 - b. vervolgens iedere vijf jaar.
2. In de krachtens dit artikel opgestelde rapporten dienen de factoren en eventuele moeilijkheden te worden aangegeven die van invloed zijn op de nakoming van de verplichtingen krachtens dit Verdrag. De rapporten bevatten ook voldoende gegevens om het Comité een goed inzicht te verschaffen in de toepassing van het Verdrag in het desbetreffende land.
3. Een Staat die partij is die een uitvoerig eerste rapport aan het Comité heeft overgelegd, behoeft in de volgende rapporten die deze Staat in overeenstemming met het eerste lid, letter b, overlegt, basisgegevens die eerder zijn verstrekt, niet te herhalen.
4. Het Comité kan Staten die partij zijn verzoeken om nadere gegevens die verband houden met de toepassing van het Verdrag.
5. Het Comité legt aan de Algemene Vergadering, door tussenkomst van de Economische en Sociale Raad, iedere twee jaar rapporten over aangaande zijn werkzaamheden.
6. De Staten die partij zijn, dragen er zorg voor dat hun rapporten algemeen beschikbaar zijn in hun land.

Artikel 45

Teneinde de daadwerkelijke toepassing van het Verdrag te bevorderen en internationale samenwerking op het gebied dat het Verdrag bestrijkt, aan te moedigen:

- a. hebben de gespecialiseerde organisaties, het Kinderfonds van de Verenigde Naties en andere organen van de Verenigde Naties het recht vertegenwoordigd te zijn bij het overleg

over de toepassing van die bepalingen van dit Verdrag welke binnen de werkingssfeer van hun mandaat vallen. Het Comité kan de gespecialiseerde organisaties, het Kinderfonds van de Verenigde Naties en andere bevoegde instellingen die zij passend acht, uitnodigen deskundig advies te geven over de toepassing van het Verdrag op gebieden die binnen de werkingssfeer van hun onderscheiden mandaten vallen. Het Comité kan de gespecialiseerde organisaties, het Kinderfonds van de Verenigde Naties en andere organen van de Verenigde Naties uitnodigen rapporten over te leggen over de toepassing van het Verdrag op gebieden waarop zij werkzaam zijn;

- b. doet het Comité, naar hij passend acht, aan de gespecialiseerde organisaties, het Kinderfonds van de Verenigde Naties en andere bevoegde instellingen, alle rapporten van Staten die partij zijn, toekomen die een verzoek bevatten om, of waaruit een behoefte blijkt aan, technisch advies of technische ondersteuning, vergezeld van eventuele opmerkingen en suggesties van het Comité aangaande deze verzoeken of deze gebleken behoefte;
- c. kan het Comité aan de Algemene Vergadering aanbevelen de Secretaris-Generaal te verzoeken namens het Comité onderzoeken te doen naar specifieke thema's die verband houden met de rechten van het kind;
- d. kan het Comité suggesties en algemene aanbevelingen doen gebaseerd op de ingevolge de artikelen 44 en 45 van dit Verdrag ontvangen gegevens. Deze suggesties en algemene aanbevelingen worden aan iedere betrokken Staat die partij is, toegezonden, en medegedeeld aan de Algemene Vergadering, vergezeld van eventuele commentaren van de Staten die partij zijn.

DEEL III

Artikel 46

Dit Verdrag staat open voor ondertekening door alle Staten.

Artikel 47

Dit Verdrag dient te worden bekrachtigd. De akten van bekrachtiging worden nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

Artikel 48

Dit Verdrag blijft open voor toetreding door iedere Staat. De akten van toetreding worden nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

Artikel 49

1. Dit Verdrag treedt in werking op de dertigste dag die volgt op de datum van nederlegging bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties van de twintigste akte van bekrachtiging of toetreding.
2. Voor iedere Staat die dit Verdrag bekrachtigt of ertoe toetreedt na de nederlegging van de twintigste akte van bekrachtiging of toetreding, treedt het Verdrag in werking op de dertigste dag na de nederlegging door die Staat van zijn akte van bekrachtiging of toetreding.

Artikel 50

1. Iedere Staat die partij is, kan een wijziging voorstellen en deze indienen bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties. De Secretaris-Generaal deelt de voorgestelde wijziging

vervolgens mede aan de Staten die partij zijn, met het verzoek hem te berichten of zij een conferentie van Staten die partij zijn, verlangen teneinde de voorstellen te bestuderen en in stemming te brengen. Indien, binnen vier maanden na de datum van deze mededeling, ten minste een derde van de Staten die partij zijn een dergelijke conferentie verlangt, roept de Secretaris-Generaal de vergadering onder auspiciën van de Verenigde Naties bijeen. Iedere wijziging die door een meerderheid van de ter conferentie aanwezige Staten die partij zijn en die hun stem uitbrengen, wordt aangenomen, wordt ter goedkeuring voorgelegd aan de Algemene Vergadering

2. Een wijziging die in overeenstemming met het eerste lid van dit artikel wordt aangenomen, treedt in werking wanneer zij is goedgekeurd door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en is aanvaard door een meerderheid van twee derde van de Staten die partij zijn.
3. Wanneer een wijziging in werking treedt, is zij bindend voor de Staten die partij zijn die haar hebben aanvaard, terwijl de andere Staten die partij zijn gebonden zullen blijven door de bepalingen van dit Verdrag en door iedere voorgaande wijziging die zij hebben aanvaard.

Artikel 51

1. De Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties ontvangt de teksten van de voorbeholden die de Staten op het tijdstip van bekrachtiging of toetreding maken, en stuurt deze rond aan alle Staten.
2. Een voorbehoud dat niet verenigbaar is met doel en strekking van dit Verdrag is niet toegestaan.
3. Een voorbehoud kan te allen tijde worden ingetrokken door een daartoe strekkende mededeling gericht aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, die vervolgens alle Staten hiervan in kennis stelt. Deze mededeling wordt van kracht op de datum van ontvangst door de Secretaris-Generaal.

Artikel 52

Een Staat die partij is, kan dit Verdrag opzeggen door een schriftelijke mededeling aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties. De opzegging wordt van kracht één jaar na de datum van ontvangst van de mededeling door de Secretaris-Generaal.

Artikel 53

De Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties wordt aangewezen als de depositaris van dit Verdrag.

Artikel 54

Het oorspronkelijke exemplaar van dit Verdrag, waarvan de Arabische, de Chinese, de Engelse, de Franse, de Russische en de Spaanse tekst gelijkelijk authentiek zijn, wordt nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondertekenende gevolmachtigden, daartoe behoorlijk gemachtigd door hun onderscheiden Regeringen, dit Verdrag hebben ondertekend.

2. Haags Kinderbeschermingsverdrag¹⁰

Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen

(19 oktober 1996)

De Staten die dit Verdrag hebben ondertekend,
Gelet op de noodzaak de bescherming van kinderen in internationale situaties te verbeteren,

Geleid door de wens conflicten te vermijden tussen hun rechtsstelsels ten aanzien van de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bescherming van kinderen,

Herinnerend aan het belang van internationale samenwerking voor de bescherming van kinderen,

Bevestigend dat het belang van het kind voorop dient te staan,

Vaststellend dat het Verdrag van 5 oktober 1961 betreffende de bevoegdheid der autoriteiten en de toepasselijke wet inzake de bescherming van minderjarigen herziening behoeft,

Verlangend hiertoe gemeenschappelijke bepalingen vast te stellen, rekening houdend met het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989,

Zijn het volgende overeengekomen:

HOOFDSTUK I. TOEPASSINGSGBIED VAN HET VERDRAG

Artikel 1

1. Dit Verdrag heeft tot doel:

- a. de Staat aan te wijzen welks autoriteiten bevoegd zijn maatregelen te nemen ter bescherming van de persoon of het vermogen van het kind;
- b. het recht aan te wijzen dat door die autoriteiten in de uitoefening van hun bevoegdheid dient te worden toegepast;
- c. het op de ouderlijke verantwoordelijkheid toepasselijke recht te bepalen;
- d. de erkenning en de tenuitvoerlegging van de bedoelde beschermende maatregelen in alle Verdragsluitende Staten te verzekeren;
- e. tussen de autoriteiten van de Verdragsluitende Staten een zodanige samenwerking tot stand te brengen als noodzakelijk is voor het verwezenlijken van de doelstellingen van dit Verdrag.

2. Voor de toepassing van dit Verdrag omvat de term "ouderlijke verantwoordelijkheid" het ouderlijk gezag of iedere overeenkomstige gezagsverhouding waarin de rechten, de bevoegdheden en de verantwoordelijkheden van ouders, voogden of andere wettelijke vertegenwoordigers ten opzichte van de persoon of het vermogen van het kind besloten liggen.

Artikel 2

Het Verdrag is van toepassing op kinderen vanaf het tijdstip van hun geboorte totdat zij de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt.

¹⁰ Tekst geldend op: 22-03-2013

Artikel 3

De in artikel 1 bedoelde maatregelen kunnen met name betrekking hebben op:

- a. de toekenning, de uitoefening, de beëindiging of de beperking van ouderlijke verantwoordelijkheid, alsmede de overdracht ervan;
- b. gezagsrechten, met inbegrip van rechten betreffende de zorg voor de persoon van het kind, en in het bijzonder het recht om zijn verblijfplaats te bepalen, alsmede het omgangsrecht met inbegrip van het recht het kind voor een beperkte tijdsduur mee te nemen naar een andere plaats dan zijn gewone verblijfplaats;
- c. voogdij, curatele en overeenkomstige rechtsinstituten;
- d. de aanwijzing en de taken van enige persoon of lichaam, belast met de zorg voor de persoon of het vermogen van het kind, of die het kind vertegenwoordigt of bijstaat;
- e. de plaatsing van het kind in een pleeggezin of in een inrichting of de verstrekking van zorg aan het kind door middel van *kafala* of een overeenkomstig rechtsinstituut;
- f. het toezicht door een overheidslichaam op de verzorging van een kind door een persoon die met de zorg voor dat kind belast is;
- g. het beheer, de instandhouding of de beschikking over het vermogen van het kind.

Artikel 4

Het Verdrag is niet van toepassing op –

- a. de vaststelling of de ontkenning van familierechtelijke betrekkingen;
- b. beslissingen inzake adoptie, voorbereidende maatregelen voor adoptie of de nietigverklaring of herroeping van adoptie;
- c. de geslachtsnaam en de voornamen van het kind;
- d. handlichting;
- e. onderhoudsverplichtingen;
- f. trusts en erfopvolging;
- g. sociale zekerheid;
- h. overheidsmaatregelen van algemene aard op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg;
- i. maatregelen genomen op grond van strafbare feiten begaan door kinderen;
- j. beslissingen inzake het recht op asiel en inzake toelating.

HOOFDSTUK II. BEVOEGDHEID

Artikel 5

1. De rechterlijke en administratieve autoriteiten van de Verdragsluitende Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, zijn bevoegd maatregelen te nemen die strekken tot de bescherming van zijn persoon of vermogen.
2. Onverminderd het bepaalde in artikel 7, zijn in geval van verplaatsing van de gewone verblijfplaats van het kind naar een andere Verdragsluitende Staat de autoriteiten van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats bevoegd.

Artikel 6

1. Ten aanzien van vluchtelingenkinderen en kinderen die ten gevolge van onlusten die in hun land plaatsvinden naar een ander land zijn verplaatst, hebben de autoriteiten van de Verdragsluitende Staat op welks grondgebied deze kinderen ten gevolge van hun verplaatsing aanwezig zijn, de bevoegdheid bedoeld in het eerste lid van artikel 5.

2. De bepaling van het voorgaande lid is eveneens van toepassing op kinderen wier gewone verblijfplaats niet kan worden vastgesteld.

Artikel 7

1. In geval van ongeoorloofd overbrengen of niet doen terugkeren van het kind blijven de autoriteiten van de Verdragsluitende Staat waarin het kind onmiddellijk voor de overbrenging of het niet doen terugkeren zijn gewone verblijfplaats had, bevoegd totdat het kind een gewone verblijfplaats heeft verworven in een andere Staat en
 - a. enige persoon, instelling of ander lichaam dat gezagsrechten heeft, in de overbrenging of het niet doen terugkeren heeft berust; of
 - b. het kind in die andere Staat zijn verblijfplaats heeft gehad, gedurende een periode van ten minste een jaar nadat de persoon, de instelling of het andere lichaam dat gezagsrechten heeft, kennis heeft gekregen of had moeten krijgen van de verblijfplaats van het kind, geen verzoek tot terugkeer, dat binnen die periode is ingediend, nog in behandeling is, en het kind in zijn nieuwe omgeving is geworteld.
2. Het overbrengen of het niet doen terugkeren van een kind wordt als ongeoorloofd beschouwd, wanneer –
 - a. dit geschiedt in strijd met een gezagsrecht dat is toegekend aan een persoon, een instelling of enig ander lichaam, alleen of gezamenlijk, ingevolge het recht van de Staat waar het kind onmiddellijk voor zijn overbrenging of het niet doen terugkeren zijn gewone verblijfplaats had, en
 - b. dit recht alleen of gezamenlijk daadwerkelijk werd uitgeoefend op het tijdstip van de overbrenging of het niet doen terugkeren, dan wel zou zijn uitgeoefend indien een zodanige gebeurtenis niet had plaatsgevonden.

Het onder a bedoelde gezagsrecht kan in het bijzonder voortvloeien uit een toekenning van rechtswege, een rechterlijke of administratieve beslissing of een overeenkomst die geldig is ingevolge het recht van die Staat.

3. Zolang de in het eerste lid bedoelde autoriteiten hun bevoegdheid behouden, kunnen de autoriteiten van de Verdragsluitende Staat waarheen het kind is overgebracht of waar het wordt vastgehouden slechts ingevolge artikel 11 spoedeisende maatregelen nemen die noodzakelijk zijn voor de bescherming van de persoon of het vermogen van het kind.

Artikel 8

1. Bij wijze van uitzondering kan de autoriteit van een Verdragsluitende Staat die ingevolge artikel 5 of 6 bevoegd is, indien zij van oordeel is dat de autoriteit van een andere Verdragsluitende Staat in een bepaald geval beter in staat is het belang van het kind te beoordelen,
 - hetzij die andere autoriteit, rechtstreeks of door tussenkomst van de Centrale Autoriteit van die Staat, verzoeken de bevoegdheid te aanvaarden om de door haar noodzakelijk geachte beschermende maatregelen te nemen,
 - hetzij de zaak aanhouden en de partijen uitnodigen een daartoe strekkend verzoek te richten aan de autoriteit van die andere Staat.
2. De Verdragsluitende Staten wier autoriteiten kunnen worden aangezocht of geadieerd op de in het vorige lid bedoelde wijze, zijn:

- a. een Staat waarvan het kind de nationaliteit bezit;
 - b. een Staat waar vermogen van het kind is gelegen;
 - c. een Staat bij welks autoriteiten een verzoek tot echtscheiding of scheiding van tafel en bed van de ouders van het kind of tot nietigverklaring van hun huwelijk aanhangig is;
 - d. een Staat waarmee het kind een nauwe band heeft.
3. De betrokken autoriteiten kunnen met elkaar in overleg treden.
 4. De autoriteit die op de in het eerste lid bedoelde wijze is benaderd, kan de bevoegdheid aanvaarden in de plaats van de ingevolge artikel 5 of 6 bevoegde autoriteit, indien zij zulks in het belang van het kind acht.

Artikel 9

1. Indien de autoriteiten van een Verdragsluitende Staat als bedoeld in het tweede lid van artikel 8 oordelen dat zij in een bepaald geval beter in staat zijn het belang van het kind te beoordelen, kunnen zij
 - hetzij de bevoegde autoriteit van de Verdragsluitende Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, rechtstreeks of door tussenkomst van de Centrale Autoriteit van die Staat, verzoeken hen te machtigen de bevoegdheid uit te oefenen om door hen noodzakelijk geachte beschermende maatregelen te nemen,
 - hetzij de partijen uitnodigen een daartoe strekkend verzoek te richten aan de autoriteiten van de Verdragsluitende Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft.
2. De betrokken autoriteiten kunnen met elkaar in overleg treden.
3. De autoriteit van wie het verzoek uitgaat kan, in de plaats van de autoriteit van de Verdragsluitende Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, de bevoegdheid slechts uitoefenen indien deze laatste het verzoek heeft ingewilligd.

Artikel 10

1. Onverminderd de artikelen 5 tot en met 9, kunnen de autoriteiten van een Verdragsluitende Staat, in de uitoefening van hun bevoegdheid om te beslissen over een verzoek tot echtscheiding of scheiding van tafel en bed van de ouders van een kind dat zijn gewone verblijfplaats heeft in een andere Verdragsluitende Staat, of tot nietigverklaring van hun huwelijk, maatregelen nemen ter bescherming van de persoon of het vermogen van dat kind indien het recht van hun Staat daarin voorziet en indien:
 - a. op het tijdstip van de aanvang van de procedure een van de ouders zijn of haar gewone verblijfplaats heeft in die Staat en een van hen de ouderlijke verantwoordelijkheid over het kind heeft, en
 - b. de bevoegdheid van deze autoriteiten om dergelijke maatregelen te nemen zowel door de ouders is aanvaard, als door enige andere persoon die de ouderlijke verantwoordelijkheid heeft ten aanzien van het kind, en het belang van het kind daarmee is gediend.
2. De in het eerste lid bedoelde bevoegdheid om maatregelen te nemen ter bescherming van het kind eindigt zodra de beslissing betreffende de inwilliging of de afwijzing van het verzoek tot echtscheiding, scheiding van tafel en bed of de nietigverklaring van het huwelijk definitief is geworden, of de procedure om een andere reden een einde heeft genomen.

Artikel 11

1. In alle spoedeisende gevallen zijn de autoriteiten van iedere Verdragsluitende Staat op welks grondgebied het kind of vermogen van het kind zich bevindt, bevoegd om alle noodzakelijke

beschermende maatregelen te nemen.

2. De maatregelen die ingevolge het voorgaande lid zijn genomen ten aanzien van een kind dat zijn gewone verblijfplaats heeft in een Verdragsluitende Staat houden op van kracht te zijn zodra de krachtens de artikelen 5 tot en met 10 bevoegde autoriteiten de door de omstandigheden vereiste maatregelen hebben genomen.
3. De maatregelen die ingevolge het eerste lid zijn genomen ten aanzien van een kind dat zijn gewone verblijfplaats heeft in een niet-Verdragsluitende Staat houden op van kracht te zijn in elke Verdragsluitende Staat zodra de door de omstandigheden vereiste maatregelen, welke zijn genomen door de autoriteiten van een andere Staat, in de betrokken Verdragsluitende Staat worden erkend.

Artikel 12

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 7 zijn de autoriteiten van een Verdragsluitende Staat op het grondgebied waarvan het kind of vermogen van het kind zich bevindt, bevoegd om ter bescherming van diens persoon of vermogen voorlopige maatregelen te nemen waarvan de territoriale werking beperkt is tot de betrokken Staat, voor zover dergelijke maatregelen niet onverenigbaar zijn met maatregelen die reeds door de ingevolge de artikelen 5 tot en met 10 bevoegde autoriteiten zijn genomen.
2. De ingevolge het voorgaande lid genomen maatregelen ten aanzien van een kind dat zijn gewone verblijfplaats heeft in een Verdragsluitende Staat houden op van kracht te zijn zodra de ingevolge de artikelen 5 tot en met 10 bevoegde autoriteiten een beslissing hebben genomen betreffende beschermende maatregelen die door de omstandigheden vereist zijn.
3. De ingevolge het eerste lid genomen maatregelen ten aanzien van een kind dat zijn gewone verblijfplaats heeft in een niet-Verdragsluitende Staat houden op van kracht te zijn in de Verdragsluitende Staat waar de maatregelen zijn genomen, zodra door de omstandigheden vereiste maatregelen welke zijn genomen door de autoriteiten van een andere Staat, in de betrokken Verdragsluitende Staat worden erkend.

Artikel 13

1. De autoriteiten van een Verdragsluitende Staat die ingevolge de artikelen 5 tot en met 10 bevoegd zijn maatregelen te nemen ter bescherming van de persoon of het vermogen van het kind dienen zich te onthouden van het uitoefenen van deze bevoegdheid indien, op het tijdstip van de aanvang van de procedure, om overeenkomstige maatregelen is verzocht aan de ingevolge de artikelen 5 tot en met 10 op het tijdstip van het verzoek bevoegde autoriteiten van een andere Verdragsluitende Staat en deze nog in beraad zijn.
2. Het in het voorgaande lid bepaalde is niet van toepassing indien de autoriteiten aan wie het verzoek om maatregelen aanvankelijk is voorgelegd, van hun bevoegdheid hebben afgezien.

Artikel 14

De maatregelen die met toepassing van de artikelen 5 tot en met 10 zijn genomen blijven van kracht overeenkomstig het daarin bepaalde, ook indien een verandering in de omstandigheden de grond waarop de bevoegdheid was gebaseerd, heeft weggenomen, zolang de krachtens het Verdrag bevoegde autoriteiten deze maatregelen niet hebben gewijzigd, vervangen of beëindigd.

HOOFDSTUK III. TOEPASSELIJK RECHT

Artikel 15

1. De autoriteiten van de Verdragsluitende Staten oefenen de bevoegdheid die hun ingevolge het bepaalde in Hoofdstuk II is toegekend uit onder toepassing van hun interne recht.
2. Zij kunnen echter, in zoverre de bescherming van de persoon of het vermogen van het kind dit vereist, bij wijze van uitzondering het recht van een andere Staat waarmee de omstandigheden nauw verband houden, toepassen of daarmee rekening houden.
3. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst naar een andere Verdragsluitende Staat, beheerst het recht van die andere Staat vanaf het moment van de verplaatsing de wijze van uitvoering van de in de Staat van de vorige gewone verblijfplaats genomen maatregelen.

Artikel 16

1. Het van rechtswege ontstaan of tenietgaan van ouderlijke verantwoordelijkheid, zonder tussenkomst van een rechterlijke of administratieve autoriteit, wordt beheerst door het recht van de Staat van de gewone verblijfplaats van het kind.
2. Het ontstaan of tenietgaan van ouderlijke verantwoordelijkheid door een overeenkomst of een eenzijdige rechtshandeling, zonder tussenkomst van een rechterlijke of administratieve autoriteit, wordt beheerst door het recht van de Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het moment waarop de overeenkomst of de eenzijdige rechtshandeling van kracht wordt.
3. Het op grond van het recht van de Staat van de gewone verblijfplaats van het kind bestaande ouderlijke verantwoordelijkheid blijft bestaan na verplaatsing van die gewone verblijfplaats naar een andere Staat.
4. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst, wordt het van rechtswege ontstaan van ouderlijke verantwoordelijkheid van een persoon die deze verantwoordelijkheid niet reeds heeft, beheerst door het recht van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.

Artikel 17

De uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de Staat van de gewone verblijfplaats van het kind. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst, wordt de uitoefening beheerst door het recht van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.

Artikel 18

De in artikel 16 bedoelde ouderlijke verantwoordelijkheid kan worden beëindigd of de voorwaarden voor de uitoefening ervan gewijzigd, door ingevolge dit Verdrag te nemen maatregelen.

Artikel 19

1. De geldigheid van een rechtshandeling, tot stand gekomen tussen een derde en een andere persoon die op grond van het recht van de Staat waar de rechtshandeling tot stand is gekomen bevoegd zou zijn als wettelijk vertegenwoordiger van het kind op te treden, kan niet worden aangetast en de derde kan niet aansprakelijk worden gesteld op de enkele grond dat krachtens het door de bepalingen van dit hoofdstuk aangewezen recht de ander niet bevoegd was als wettelijk vertegenwoordiger van het kind op te treden, tenzij de derde wist of had moeten weten dat de ouderlijke verantwoordelijkheid door dit recht werd beheerst.
2. Het voorgaande lid is alleen van toepassing indien de rechtshandeling tot stand is gekomen tussen personen die zich op het grondgebied van eenzelfde Staat bevinden.

Artikel 20

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing ook indien het daardoor aangewezen recht het recht is van een Staat die niet een Verdragsluitende Staat is.

Artikel 21

1. In dit hoofdstuk wordt onder "recht" verstaan het in een Staat geldende recht, met uitsluiting van regels van conflictenrecht van die Staat.
2. Indien echter het volgens artikel 16 toepasselijke recht het recht is van een niet-Verdragsluitende Staat en indien de conflictenregels van die Staat het recht aanwijzen van een andere niet-Verdragsluitende Staat die zijn eigen recht zou toepassen, is het recht van laatstgenoemde Staat van toepassing. Indien die andere niet-Verdragsluitende Staat zijn eigen recht niet toepast, is het door artikel 16 aangewezen recht van toepassing.

Artikel 22

De toepassing van het door de bepalingen van dit hoofdstuk aangewezen recht kan slechts worden geweigerd indien deze toepassing, gelet op het belang van het kind, kennelijk in strijd zou zijn met de openbare orde.

HOOFDSTUK IV. ERKENNING EN TENUITVOERLEGGING

Artikel 23

1. De door de autoriteiten van een Verdragsluitende Staat genomen maatregelen worden van rechtswege in alle andere Verdragsluitende Staten erkend.
2. Erkenning kan evenwel worden geweigerd:
 - a. indien de maatregel is genomen door een autoriteit wiens bevoegdheid niet was gebaseerd op een van de in hoofdstuk II bedoelde gronden;
 - b. indien de maatregel, behoudens een spoedeisend geval, is genomen in het kader van een rechterlijke of administratieve procedure zonder dat het kind in de gelegenheid is gesteld te worden gehoord, zulks met schending van fundamentele beginselen van procesrecht van de aangezochte Staat;
 - c. op verzoek van enige persoon die beweert dat de maatregel inbreuk maakt op zijn of haar ouderlijke verantwoordelijkheid, indien deze maatregel, behoudens in een spoedeisend geval, is genomen zonder dat deze persoon in de gelegenheid is gesteld te worden gehoord;
 - d. indien de erkenning, gelet op het belang van het kind, kennelijk in strijd is met de openbare orde van de aangezochte Staat;
 - e. indien de maatregel onverenigbaar is met een maatregel die naderhand is genomen in de niet-Verdragsluitende Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, en deze latere maatregel voldoet aan de vereisten voor erkenning in de aangezochte Staat;
 - f. indien de in artikel 33 bedoelde procedure niet in acht is genomen.

Artikel 24

Onverminderd het bepaalde in artikel 23, eerste lid, kan iedere belanghebbende persoon de bevoegde autoriteiten van een Verdragsluitende Staat verzoeken een beslissing te nemen over de erkenning of de niet-erkenning van een in een andere Verdragsluitende Staat genomen maatregel. De procedure wordt beheerst door het recht van de aangezochte Staat.

Artikel 25

De autoriteit van de aangezochte Staat is gebonden aan de vaststelling van de feiten waarop de autoriteit van de Staat waar de maatregel is genomen haar bevoegdheid heeft gebaseerd.

Artikel 26

1. Indien maatregelen die in een Verdragsluitende Staat zijn genomen en daar uitvoerbaar zijn, in een andere Verdragsluitende Staat ten uitvoer moeten worden gelegd, worden zij op verzoek van een belanghebbende partij in die andere Staat uitvoerbaar verklaard of voor tenuitvoerlegging geregistreerd volgens de procedure die in het recht van laatstgenoemde Staat is voorzien.
2. Elke Verdragsluitende Staat gebruikt voor de verklaring van uitvoerbaarheid of de registratie een eenvoudige en snelle procedure.
3. De verklaring van uitvoerbaarheid of de registratie kan slechts op een van de in artikel 23, tweede lid, voorziene gronden worden geweigerd.

Artikel 27

Behoudens de toetsing die in verband met de toepassing van de voorgaande artikelen noodzakelijk is, mag geen toetsing plaats vinden van de gronden waarop een genomen maatregel berust.

Artikel 28

Maatregelen genomen in de ene Verdragsluitende Staat en uitvoerbaar verklaard of voor tenuitvoerlegging geregistreerd in een andere Verdragsluitende Staat, worden in laatstgenoemde Staat ten uitvoer gelegd alsof deze maatregelen door de autoriteiten van die Staat waren genomen. De tenuitvoerlegging vindt plaats overeenkomstig het recht van de aangezochte Staat binnen de door dat recht voorziene grenzen, met inachtneming van het belang van het kind.

HOOFDSTUK V. SAMENWERKING

Artikel 29

1. Elke Verdragsluitende Staat wijst een Centrale Autoriteit aan die is belast met de naleving van de door het Verdrag aan haar opgelegde verplichtingen.
2. Federale Staten, Staten waarin meer dan één rechtsstelsel geldt en Staten die autonome territoriale eenheden omvatten, staat het vrij meer dan één Centrale Autoriteit aan te wijzen en de territoriale of personele reikwijdte van hun taken aan te geven. Een Staat die van deze mogelijkheid gebruik maakt, wijst de Centrale Autoriteit aan waaraan alle mededelingen kunnen worden gedaan met het oog op overbrenging daarvan aan de bevoegde Centrale Autoriteit binnen deze Staat.

Artikel 30

1. De Centrale Autoriteiten werken onderling samen en bevorderen de samenwerking tussen de bevoegde autoriteiten in hun Staten ten einde de doelstellingen van het Verdrag te verwezenlijken.
2. Zij nemen, in verband met de toepassing van het Verdrag, alle passende maatregelen om informatie te verstrekken over de wetgeving van en de beschikbare diensten in hun Staat op het gebied van de bescherming van kinderen.

Artikel 31

De Centrale Autoriteit van een Verdragsluitende Staat neemt, hetzij rechtstreeks, hetzij via overheidsinstanties of andere instellingen, alle passende maatregelen ten einde:

- a. de informatie-uitwisseling te vereenvoudigen en de in de artikelen 8 en 9 en in dit hoofdstuk bedoelde bijstand te verlenen;
- b. door bemiddeling, verzoening of overeenkomstige methoden minnelijke schikkingen te bevorderen met betrekking tot de bescherming van de persoon of het vermogen van het kind, in de omstandigheden waarin het Verdrag van toepassing is;
- c. op verzoek van de bevoegde autoriteit van een andere Verdragsluitende Staat bijstand te verlenen bij het opsporen van het kind, indien het ernaar uitziet dat dit zich op het grondgebied van de aangezochte Staat bevindt en bescherming nodig heeft.

Artikel 32

Op een met redenen omkleed verzoek van de Centrale Autoriteit of van een andere bevoegde autoriteit van een Verdragsluitende Staat waarmee het kind een nauwe band heeft, kan de Centrale Autoriteit van de Verdragsluitende Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft en waar het zich bevindt, rechtstreeks of via overheidsinstanties of andere instellingen

- a. een rapport uitbrengen over de situatie van het kind;
- b. de bevoegde autoriteit van haar Staat verzoeken na te gaan of maatregelen ter bescherming van de persoon of het vermogen van het kind wenselijk zijn.

Artikel 33

1. Indien een ingevolge de artikelen 5 tot en met 10 bevoegde autoriteit de plaatsing van het kind in een pleeggezin of in een instelling dan wel de verstrekking van zorg aan het kind door middel van *kafala* of een overeenkomstig rechtsinstituut overweegt en indien deze plaatsing of zorg dient plaats te vinden in een andere Verdragsluitende Staat, pleegt zij eerst overleg met de Centrale Autoriteit of een andere bevoegde autoriteit van laatstgenoemde Staat. Daartoe verstrekt zij een rapport over het kind, vergezeld van de redenen voor de voorgestelde plaatsing of zorg.
2. De beslissing over de plaatsing of de verstrekking van zorg mag in de verzoekende Staat slechts worden genomen indien de Centrale Autoriteit of een andere bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat heeft ingestemd met de plaatsing of de zorg, met inachtneming van het belang van het kind.

Artikel 34

1. Wanneer een beschermende maatregel wordt overwogen, kunnen de ingevolge het Verdrag bevoegde autoriteiten, indien de situatie van het kind dit vereist, elke autoriteit van een andere Verdragsluitende Staat die informatie heeft die van belang is voor de bescherming van het kind, verzoeken deze informatie mede te delen.
2. Een Verdragsluitende Staat kan verklaren dat verzoeken ingevolge het eerste lid slechts via zijn Centrale Autoriteit aan zijn autoriteiten kunnen worden doorgeleid.

Artikel 35

1. De bevoegde autoriteiten van een Verdragsluitende Staat kunnen de autoriteiten van een andere Verdragsluitende Staat verzoeken bijstand te verlenen bij de uitvoering van de ingevolge dit Verdrag getroffen beschermende maatregelen, in het bijzonder bij de verzekering van de daadwerkelijke uitoefening van het omgangsrecht alsmede het recht om regelmatige rechtstreekse contacten te onderhouden.

2. De autoriteiten van een Verdragsluitende Staat waar het kind niet zijn gewone verblijfplaats heeft, kunnen op verzoek van de in die Staat woonachtige ouder die een omgangsrecht met het kind tracht te verkrijgen of te behouden, inlichtingen of bewijsmateriaal verzamelen en zich uitspreken over de geschiktheid van die ouder om het omgangsrecht uit te oefenen en over de voorwaarden waaronder dat recht moet worden uitgeoefend. Een autoriteit die ingevolge de artikelen 5 tot en met 10 bevoegd is om over het omgangsrecht met het kind te beslissen, dient alvorens een beslissing te nemen met deze informatie, dit bewijsmateriaal en deze bevindingen rekening te houden.
3. Een autoriteit die ingevolge de artikelen 5 tot en met 10 bevoegd is om te beslissen over het omgangsrecht, kan de procedure schorsen hangende de uitkomst van een op grond van het tweede lid ingediend verzoek, in het bijzonder wanneer bij haar een verzoek aanhangig is gemaakt tot beperking of beëindiging van een omgangsrecht dat is toegekend in de Staat waar het kind zijn vorige gewone verblijfplaats had.
4. Dit artikel laat onverlet de bevoegdheid van een ingevolge de artikelen 5 tot en met 10 bevoegde autoriteit om hangende de uitkomst van het ingevolge het tweede lid ingediende verzoek voorlopige maatregelen te nemen.

Artikel 36

In alle gevallen waarin een kind is blootgesteld aan een ernstig gevaar doen de bevoegde autoriteiten van de Verdragsluitende Staat waar maatregelen voor de bescherming van het kind zijn genomen of worden overwogen, indien hun wordt medegedeeld dat de verblijfplaats van het kind is overgebracht naar of dat het kind zich bevindt in een andere Staat, aan de autoriteiten van die andere Staat mededeling van dit gevaar en de genomen of in overweging zijnde maatregelen.

Artikel 37

Een autoriteit vraagt of verstrekt geen informatie ingevolge dit hoofdstuk, indien volgens haar aannemelijk is dat een dergelijke handeling de persoon of het vermogen van het kind in gevaar zou kunnen brengen, of een ernstige bedreiging zou vormen voor de vrijheid of het leven van een familielid van het kind.

Artikel 38

1. Onverminderd de mogelijkheid een redelijke vergoeding te vragen voor het verlenen van diensten, dienen Centrale Autoriteiten en andere overheidsinstanties van de Verdragsluitende Staten hun eigen kosten te dragen bij de toepassing van de bepalingen van dit hoofdstuk.
2. Een Verdragsluitende Staat kan met een of meer andere Verdragsluitende Staten overeenkomsten sluiten inzake de onderlinge verdeling van de kosten.

Artikel 39

Een Verdragsluitende Staat kan met een of meer andere Verdragsluitende Staten overeenkomsten sluiten met het oog op verbetering van de toepassing van dit hoofdstuk in hun onderlinge betrekkingen. De Staten die een zodanige overeenkomst hebben gesloten, zenden een afschrift daarvan aan de depositaris van het Verdrag.

HOOFDSTUK VI. ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 40

1. De autoriteiten van de Verdragsluitende Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, of van de Verdragsluitende Staat waar een beschermende maatregel is genomen, kunnen aan de

persoon die de ouderlijke verantwoordelijkheid heeft of aan de persoon aan wie de bescherming van de persoon of het vermogen van het kind is toevertrouwd, op zijn of haar verzoek een verklaring verstrekken waarin wordt aangegeven in welke hoedanigheid die persoon kan optreden en welke bevoegdheden hem of haar zijn verleend.

2. De in de verklaring aangegeven hoedanigheid en bevoegdheden wordt deze persoon geacht te bezitten, behoudens bewijs van het tegendeel.
3. Elke Verdragsluitende Staat wijst de autoriteiten aan die bevoegd zijn de verklaring op te stellen.

Artikel 41

Persoonlijke gegevens die op grond van het Verdrag zijn verzameld of medegedeeld mogen slechts worden gebruikt voor de doeleinden waarvoor zij zijn verzameld of medegedeeld.

Artikel 42

De autoriteiten aan wie informatie wordt verstrekt garanderen de vertrouwelijkheid daarvan in overeenstemming met het recht van hun Staat.

Artikel 43

Alle krachtens dit Verdrag verzonden of afgegeven bescheiden zijn vrijgesteld van legalisatie of enige andere soortgelijke formaliteit.

Artikel 44

Elke Verdragsluitende Staat kan de autoriteiten aanwijzen tot wie de verzoeken bedoeld in de artikelen 8, 9 en 33 dienen te worden gericht.

Artikel 45

1. Van de aanwijzingen bedoeld in de artikelen 29 en 44 wordt mededeling gedaan aan het Permanent Bureau van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht.
2. De in het tweede lid van artikel 34 bedoelde verklaring wordt afgelegd bij de depositaris bij het Verdrag.

Artikel 46

Een Verdragsluitende Staat met verschillende rechtsstelsels of regelingen met betrekking tot de bescherming van het kind en diens vermogen, is niet gehouden de bepalingen van het Verdrag toe te passen op conflicten die slechts deze verschillende rechtsstelsels of regelingen betreffen.

Artikel 47

Ten aanzien van een Staat die op het gebied van enige bij dit Verdrag geregelde aangelegenheid twee of meer rechtsstelsels of verzamelingen rechtsregels heeft die binnen territoriale eenheden van toepassing zijn,

1. wordt een verwijzing naar de gewone verblijfplaats in die Staat uitgelegd als een verwijzing naar de gewone verblijfplaats in een territoriale eenheid;
2. wordt een verwijzing naar de aanwezigheid van het kind in die Staat uitgelegd als een verwijzing naar aanwezigheid in een territoriale eenheid;
3. wordt een verwijzing naar de ligging van vermogen van het kind in die Staat uitgelegd als

- een verwijzing naar de ligging van vermogen van het kind in een territoriale eenheid;
4. wordt een verwijzing naar de Staat waarvan het kind de nationaliteit bezit uitgelegd als een verwijzing naar de door het recht van die Staat aangewezen territoriale eenheid of, bij gebreke van ter zake dienende regels, naar de territoriale eenheid waarmee het kind de nauwste betrekkingen heeft;
 5. wordt een verwijzing naar de Staat bij de autoriteiten waarvan een verzoek tot echtscheiding of scheiding van tafel en bed door de ouders van het kind of tot nietigverklaring van hun huwelijk aanhangig is, uitgelegd als een verwijzing naar de territoriale eenheid bij de autoriteiten waarvan een dergelijk verzoek aanhangig is;
 6. wordt een verwijzing naar de Staat waarmee het kind een nauwe band heeft, uitgelegd als een verwijzing naar de territoriale eenheid waarmee het kind een zodanige band heeft;
 7. wordt een verwijzing naar de Staat waarheen het kind is overgebracht of waarin het wordt vastgehouden uitgelegd als een verwijzing naar de desbetreffende territoriale eenheid waarnaar het kind is overgebracht of waarin het wordt vastgehouden;
 8. wordt een verwijzing naar de instellingen of autoriteiten van die Staat, niet zijnde de Centrale Autoriteiten, uitgelegd als een verwijzing naar de instellingen of autoriteiten die in de desbetreffende territoriale eenheid tot optreden bevoegd zijn;
 9. wordt een verwijzing naar het recht of de procedure of de autoriteit van de Staat waarin een maatregel is genomen uitgelegd als een verwijzing naar het recht of de procedure of de autoriteit van de territoriale eenheid waarin een zodanige maatregel is genomen;
 10. wordt een verwijzing naar het recht of de procedure of de autoriteit van de aangezochte Staat uitgelegd als een verwijzing naar het recht of de procedure of de autoriteit van de territoriale eenheid waarin om erkenning of tenuitvoerlegging wordt verzocht.

Artikel 48

Teneinde het op grond van hoofdstuk III toepasselijke recht aan te wijzen ten aanzien van een Staat die twee of meer territoriale eenheden omvat met ieder hun eigen rechtsstelsel of verzameling rechtsregels op het gebied van enige aangelegenheid die onder dit Verdrag valt, zijn de volgende regels van toepassing:

- a. indien in die Staat regels van kracht zijn waarin wordt vastgesteld van welke territoriale eenheid het recht van toepassing is, wordt het recht van die eenheid toegepast;
- b. in afwezigheid van dergelijke regels is het recht van het desbetreffende gebiedsdeel volgens het bepaalde in artikel 47 van toepassing.

Artikel 49

Teneinde het krachtens hoofdstuk III toepasselijke recht aan te wijzen ten aanzien van een Staat die twee of meer rechtsstelsels of regelingen heeft die op verschillende categorieën personen van toepassing zijn op het gebied van enige in dit Verdrag geregelde aangelegenheid, zijn de volgende regels van toepassing:

- a. indien in een zodanige Staat regels van kracht zijn waarin wordt vastgesteld welke van deze stelsels van toepassing is, vindt het desbetreffende stelsel toepassing;
- b. bij gebreke van dergelijke regels, is het recht van toepassing van het stelsel of de verzameling rechtsregels waarmee het kind de nauwste band heeft.

Artikel 50

Dit Verdrag doet geen afbreuk aan de toepassing van het Verdrag van 25 oktober 1980 inzake de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen in de betrekkingen tussen de Staten die Partij zijn bij beide Verdragen. Onverlet blijft echter de mogelijkheid om op bepalingen van dit Verdrag een beroep te doen ten einde de terugkeer te bewerkstelligen van een kind dat ongeoorloofd is overgebracht of wordt vastgehouden, of ten einde het omgangsrecht te regelen.

Artikel 51

In de betrekkingen tussen de Verdragsluitende Staten treedt dit Verdrag in de plaats van het Verdrag van 5 oktober 1961 betreffende de bevoegdheid der autoriteiten en de toepasselijke wet inzake de bescherming van minderjarigen en het Verdrag tot regeling der voogdij van minderjarigen ondertekend te 's-Gravenhage op 12 juni 1902, onverminderd de erkenning van maatregelen genomen uit hoofde van het hierboven vermelde Verdrag van 5 oktober 1961.

Artikel 52

1. Dit Verdrag laat onverlet internationale regelingen waarbij de Verdragsluitende Staten Partij zijn en die bepalingen bevatten over in dit Verdrag geregelde onderwerpen tenzij een andersluidende verklaring wordt afgelegd door de Staten die Partij zijn bij dergelijke regelingen.
2. Dit Verdrag laat onverlet de mogelijkheid dat een of meer Verdragsluitende Staten overeenkomsten sluiten die ten aanzien van kinderen die hun gewone verblijfplaats hebben in een van de Staten die Partij zijn bij dergelijke overeenkomsten bepalingen bevatten over bij dit Verdrag geregelde onderwerpen.
3. Overeenkomsten die door een of meer Verdragsluitende Partijen worden gesloten over onderwerpen die door dit Verdrag worden geregeld, doen in de betrekkingen van deze Staten met andere Verdragsluitende Staten geen afbreuk aan de toepassing van de bepalingen van dit Verdrag.
4. De voorgaande leden zijn eveneens van toepassing op eenvormige wetten die hun grondslag vinden in het bestaan van speciale banden van regionale of andere aard tussen de desbetreffende Staten.

Artikel 53

1. Het Verdrag is slechts van toepassing op maatregelen die zijn genomen in een Staat nadat het Verdrag ten aanzien van die Staat in werking is getreden.
2. Het Verdrag is van toepassing op de erkenning en de tenuitvoerlegging van maatregelen die zijn genomen nadat het in werking is getreden in de betrekkingen tussen de Staat waar de maatregelen zijn genomen en de aangezochte Staat.

Artikel 54

1. Mededelingen aan de Centrale Autoriteit of een andere autoriteit van een Verdragsluitende Staat worden gedaan in de oorspronkelijke taal en gaan vergezeld van een vertaling in de officiële taal of in een van de officiële talen van de andere Staat of, wanneer deze vertaling bezwaarlijk kan worden vervaardigd, van een vertaling in het Frans of in het Engels.
2. Een Verdragsluitende Staat kan echter, door het maken van het in artikel 60 bedoelde voorbehoud, bezwaar maken tegen het gebruik van hetzij het Frans, hetzij het Engels.

Artikel 55

1. Een Verdragsluitende Staat kan, in overeenstemming met artikel 60,
 - a. zich de bevoegdheid van zijn autoriteiten voorbehouden maatregelen te nemen gericht op de bescherming van het vermogen van een kind dat op zijn grondgebied is gelegen;
 - b. zich het recht voorbehouden een ouderlijke verantwoordelijkheid of een maatregel niet te erkennen indien dat gezag of die maatregel in strijd is met een door zijn autoriteiten ten aanzien van dat vermogen genomen maatregel.

2. Het voorbehoud kan worden beperkt tot bepaalde categorieën goederen.

Artikel 56

De Secretaris-Generaal van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht roept periodiek een Bijzondere Commissie bijeen ten einde de praktische werking van het Verdrag te toetsen.

HOOFDSTUK VII. SLOTBEPALINGEN

Artikel 57

1. Het Verdrag staat open voor ondertekening door de Staten die ten tijde van de Achttiende Zitting lid waren van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht.
2. Het Verdrag dient te worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd en de akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring dienen te worden nedergelegd bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken van het Koninkrijk der Nederlanden, depositaris van het Verdrag.

Artikel 58

1. Iedere andere Staat kan tot het Verdrag toetreden nadat het overeenkomstig artikel 61, eerste lid, in werking is getreden.
2. De akte van toetreding dient te worden nedergelegd bij de depositaris.
3. De toetreding heeft slechts gevolg in de betrekkingen tussen de toetredende Staat en die Verdragsluitende Staten die niet binnen zes maanden na de ontvangst van de in artikel 63, letter b, bedoelde kennisgeving bezwaar hebben gemaakt tegen de toetreding van deze Staat. Een dergelijk bezwaar kan ook door een Staat worden gemaakt op het tijdstip van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring indien deze na een toetreding plaatsvindt. Van elk bezwaar wordt kennis gegeven aan de depositaris.

Artikel 59

1. Indien een Staat twee of meer territoriale eenheden heeft waarin verschillende rechtsstelsels van toepassing zijn betreffende in dit Verdrag geregelde aangelegenheden, kan hij op het tijdstip van ondertekening, bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding verklaren dat dit Verdrag op al deze territoriale eenheden of slechts op een of meer daarvan van toepassing is en kan hij te allen tijde deze verklaring wijzigen door een nieuwe verklaring af te leggen.
2. Elke verklaring wordt ter kennis gebracht van de depositaris en daarin worden uitdrukkelijk de territoriale eenheden vermeld waarop het Verdrag van toepassing is.
3. Indien een Staat geen verklaring aflegt krachtens dit artikel, is het Verdrag van toepassing op alle gebiedsdelen van die Staat.

Artikel 60

1. Elke Staat kan, uiterlijk op het tijdstip van de bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding, of op het tijdstip waarop de verklaring bedoeld in artikel 59 wordt afgelegd, een of beide in artikel 54, tweede lid en in artikel 55 bedoelde voorbehouden maken. Andere voorbehouden zijn niet toegestaan.
2. Elke Staat kan te allen tijde een gemaakt voorbehoud intrekken. Van de intrekking wordt de depositaris in kennis gesteld.

3. Het voorbehoud houdt op van kracht te zijn op de eerste dag van de derde kalendermaand na de in het voorgaande lid bedoelde kennisgeving.

Artikel 61

1. Het Verdrag treedt in werking op de eerste dag van de maand volgend op het verstrijken van een termijn van drie maanden na de nederlegging van de derde akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring, bedoeld in artikel 57.
2. Vervolgens treedt het Verdrag in werking
 - a. voor iedere Staat die het Verdrag later bekrachtigt, aanvaardt of goedkeurt, op de eerste dag van de maand volgend op het verstrijken van een termijn van drie maanden na de nederlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring;
 - b. voor iedere Staat die toetreedt, op de eerste dag van de maand volgend op het verstrijken van de termijn van drie maanden na afloop van de periode van zes maanden bedoeld in artikel 58, derde lid;
 - c. voor een territoriale eenheid waartoe het Verdrag overeenkomstig artikel 59 is uitgebreid, op de eerste dag van de maand volgend op het verstrijken van een termijn van drie maanden na de kennisgeving bedoeld in dat artikel.

Artikel 62

1. Een Staat die Partij is bij het Verdrag kan dit opzeggen door middel van een schriftelijke kennisgeving gericht aan de depositaris. De opzegging kan beperkt worden tot bepaalde territoriale eenheden waarop het Verdrag van toepassing is.
2. De opzegging wordt van kracht op de eerste dag van de maand volgend op het verstrijken van een termijn van twaalf maanden nadat de kennisgeving door de depositaris is ontvangen. Wanneer in de kennisgeving een langere opzegtermijn is aangegeven, wordt de opzegging van kracht na het verstrijken van zulk een langere termijn.

Artikel 63

De depositaris geeft de lid-staten van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht en de Staten die overeenkomstig artikel 58 zijn toetreden, kennis van het volgende:

- a. de ondertekeningen, bekrachtigingen, aanvaardingen en goedkeuringen bedoeld in artikel 57;
- b. de toetredingen en de bezwaren tegen toetredingen bedoeld in artikel 58;
- c. de datum waarop het Verdrag in werking treedt overeenkomstig artikel 61;
- d. de verklaringen bedoeld in de artikelen 34, tweede lid, en 59;
- e. de overeenkomsten bedoeld in artikel 39;
- f. de voorbehouden bedoeld in de artikelen 54, tweede lid, en 55 en de intrekkingen bedoeld in artikel 60, tweede lid;
- g. de opzeggingen bedoeld in artikel 62.

TEN BLIJKE waarvan de ondergetekenden, daartoe naar behoren gemachtigd, dit Verdrag hebben ondertekend.

GEDAAN te 's-Gravenhage, op 19 oktober 1996, in de Engelse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek, in een enkel exemplaar, dat zal worden nedergelegd in het archief van de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en waarvan langs diplomatieke weg een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift zal worden gezonden aan elk der Staten die lid waren van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht ten tijde van haar Achttiende Zitting.

3. Verordening Brussel II-bis

Beschikbaar op de website: www.rijksoverheid.nl/internationalekinderbescherming onder tabblad de documenten en publicaties.

4. Uitvoeringswet internationale kinderscherming

Wet van 16 februari 2006 tot uitvoering van het op 19 oktober 1996 te s-Gravenhage tot stand gekomen verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen alsmede van de verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van de Europese Unie van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1347/2000 (PbEU L 338), en wijziging van het Burgerlijk Wetboek, het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en de Uitvoeringswet EG-executieverordening (Uitvoeringswet internationale kinderscherming) ¹¹

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenselijk is om wettelijke voorzieningen te treffen ter uitvoering van het op 19 oktober 1996 te s-Gravenhage tot stand gekomen verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen (Trb. 1997, 299) alsmede van de verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van de Europese Unie van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1347/2000 (PbEU L 338) en mede tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en de Uitvoeringswet EG-executieverordening;

Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1

In deze wet wordt verstaan onder:

- het verdrag: het op 19 oktober 1996 te s-Gravenhage tot stand gekomen verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen (Trb. 1997, 299);
- de verordening: de Verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van de Europese Unie van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1347/2000 (PbEU L 338).

Artikel 2

De hoofdstukken 1, 2, 4, 7 en 8 zijn mede van toepassing op internationale kwesties van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen die niet door het verdrag of de verordening worden beheerst.

Artikel 3

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 1, onder a, van het op 20 mei 1980 te Luxemburg tot stand gekomen Europese verdrag betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake het gezag over kinderen en betreffende het herstel van het gezag over kinderen (Trb. 1981, 10), artikel 4 van het op 25 oktober 1980 te s-Gravenhage tot stand gekomen verdrag inzake de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen (Trb. 1987, 139) en artikel 2 van de Wet van 2 mei 1990 tot uitvoering

¹¹ Tekst geldend op: 22-03-2013

van die verdragen (Stb. 202), is deze wet van toepassing op kinderen die de leeftijd van achttien jaren nog niet hebben bereikt.

2. Bereikt een kind ten aanzien waarvan een verzoek op grond van het verdrag, van de verordening of van deze wet in behandeling is, de leeftijd van achttien jaren, dan wordt de behandeling van dat verzoek ambtshalve gestaakt. Hetzelfde geldt voor maatregelen ter uitvoering van een beslissing op een verzoek.

Hoofdstuk 2. Taak en bevoegdheden van de centrale autoriteit

Artikel 4

1. Onze Minister van Justitie wordt voor Nederland aangewezen als centrale autoriteit, bedoeld in artikel 29 van het verdrag en in artikel 53 van de verordening.
2. De centrale autoriteit is belast met de in hoofdstuk V van het verdrag, onderscheidenlijk hoofdstuk IV van de verordening omschreven taken van de centrale autoriteit. Deze centrale autoriteit is als zodanig tevens belast met de behandeling van verzoeken om tussenkomst in internationale kwesties betreffende ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, wanneer deze niet door het verdrag of de verordening worden beheerst. Bij de behandeling van deze verzoeken worden de bepalingen van hoofdstuk V van het verdrag zoveel mogelijk in acht genomen.
3. In het bijzonder neemt de centrale autoriteit alle passende maatregelen teneinde te bevorderen dat in de omstandigheden waarin het verdrag, de verordening of deze wet van toepassing is, minnelijke schikkingen tot stand komen met betrekking tot de bescherming van de persoon of het vermogen van het kind.
4. De aanwijzing van de centrale autoriteit staat er niet aan in de weg dat een persoon zich rechtstreeks tot de rechter of andere autoriteiten wendt teneinde de erkenning van de ouderlijke verantwoordelijkheid over een kind, het herstel van die verantwoordelijkheid over een kind te bereiken, of de vaststelling of wijziging van een beslissing inzake ouderlijke verantwoordelijkheid dan wel een maatregel ter bescherming van een kind te verkrijgen.

Artikel 5

1. De centrale autoriteit is bevoegd, zonodig ook zonder uitdrukkelijke volmacht van degene die zich met een verzoek tot haar heeft gewend, namens hem, anders dan in rechte, op te treden.
2. Onverminderd het bepaalde in artikel 5, derde lid, van het op 20 mei 1980 te Luxemburg tot stand gekomen Europees verdrag betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake het gezag over kinderen en betreffende het herstel van het gezag over kinderen (Trb. 1981, 10) en artikel 26 van het op 25 oktober 1980 te 's-Gravenhage tot stand gekomen verdrag inzake de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen (Trb. 1987, 139), draagt de centrale autoriteit zelf alle kosten die aan de uitvoering van haar taak zijn verbonden.

Artikel 6

De centrale autoriteit kan de uitvoering van bepaalde handelingen, overeenkomstig door haar te geven aanwijzingen opdragen aan de raad voor de kindbescherming. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn mede van toepassing ten aanzien van de raad.

Artikel 7

De gemeentebesturen en de ambtenaren van de burgerlijke stand verschaffen de centrale autoriteit kosteloos alle inlichtingen en verstrekken haar kosteloos en vrij van zegel alle afschriften en uittreksels uit hun registers die deze autoriteit van hen vraagt in verband met de uitvoering van haar taak.

Artikel 8

1. Indien de centrale autoriteit voor het vinden van de verblijfplaats van een kind in Nederland medewerking behoeft van dienaren van de openbare macht, kan zij zich voor het verkrijgen daarvan wenden tot de officier van justitie in het arrondissement waar het kind vermoedelijk verblijft, of anders in het arrondissement 's-

Gravenhage. De officier van justitie kan de zaak overeenkomstig door hem te geven aanwijzingen overdragen aan een officier van justitie in een ander arrondissement, indien de opsporing vermoedelijk in dat arrondissement moet geschieden.

2. De in het eerste lid bedoelde officier van justitie behandelt een verzoek om medewerking van de centrale autoriteit met voorrang.
3. De ambtenaar van politie, aangesteld voor de uitvoering van de politietaak, die is aangewezen om zijn medewerking te verlenen aan de opsporing van de verblijfplaats van een kind, mag daartoe elke plaats betreden, voor zover dat redelijkerwijs voor de vervulling van die taak nodig is.

Hoofdstuk 3. Procedure in geval van plaatsing van een kind vanuit Nederland in een andere staat en in geval van plaatsing van een kind vanuit een andere staat in Nederland

Artikel 9

1. De beslissing tot plaatsing van, of tot verstrekking van zorg aan een uit Nederland afkomstig kind in een pleeggezin of in een instelling in een andere staat ingevolge artikel 33 van het verdrag dan wel artikel 56 van de verordening, wordt in Nederland genomen door de centrale autoriteit, bedoeld in artikel 4, eerste lid.
2. De centrale autoriteit zendt een gemotiveerd verzoek, vergezeld van een rapport betreffende het kind, toe aan de centrale autoriteit dan wel de andere bevoegde autoriteit van de staat waar de plaatsing of de verstrekking van zorg dient plaats te vinden. Zij treedt met deze autoriteit in overleg.
3. De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt eerst genomen nadat de centrale autoriteit, bedoeld in artikel 4, eerste lid, de volgende bescheiden heeft ontvangen:
 - a. een schriftelijke verklaring van de personen of de instelling bij welke de plaatsing of de verstrekking van zorg dient plaats te vinden, waaruit hun instemming blijkt;
 - b. indien gewenst, een door de centrale autoriteit of de andere bevoegde autoriteit in het land van plaatsing opgesteld rapport waaruit de geschiktheid van de pleegouder tot het verstrekken van pleegzorg aan het kind blijkt;
 - c. de instemming, bedoeld in artikel 33, tweede lid, van het verdrag, dan wel artikel 56, tweede lid, van de verordening;
 - d. indien toepasselijk, bescheiden waaruit blijkt dat het kind vergunning heeft of zal verkrijgen om de staat waar de plaatsing of de verstrekking van zorg zal plaatsvinden, binnen te komen en met het oog op de plaatsing of de verstrekking van zorg een verblijfsrecht in die staat heeft of zal verkrijgen.

Artikel 10

1. In geval van plaatsing van een kind vanuit een andere staat in Nederland of verstrekking van zorg aan een zodanig kind in een pleeggezin of in een instelling in Nederland ingevolge artikel 33 van het verdrag dan wel artikel 56 van de verordening, dient de instemming, bedoeld in de genoemde artikelen, te worden gegeven door de centrale autoriteit, bedoeld in artikel 4, eerste lid.
2. De instemming, bedoeld in het eerste lid, wordt eerst gegeven nadat de centrale autoriteit, bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de bevoegde autoriteit van de staat van herkomst van het kind een gemotiveerd verzoek heeft ontvangen, vergezeld van een rapport betreffende het kind, en nadat zij de volgende bescheiden heeft ontvangen, welke bescheiden zij toezendt aan de bevoegde autoriteit van het land van herkomst van het kind:
 - a. een schriftelijke verklaring van de personen of de instelling bij welke de plaatsing of de verstrekking van zorg dient plaats te vinden, waaruit hun instemming blijkt;
 - b. indien gewenst, een rapport waaruit de geschiktheid van de pleegouder tot het verstrekken van pleegzorg aan het kind blijkt;
 - c. indien van toepassing, bescheiden waaruit blijkt dat het kind vergunning heeft of zal verkrijgen om Nederland binnen te komen en met het oog op de plaatsing of de verstrekking van zorg een verblijfsrecht in Nederland heeft of zal verkrijgen.
3. Kennisgevingen van buitenlandse autoriteiten, als bedoeld in artikel 56, vierde lid, van de verordening, worden aan de centrale autoriteit, bedoeld in artikel 4, eerste lid, gericht. Deze zendt afschriften van deze kennisgevingen toe aan de raad voor de kindbescherming en aan de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Artikel 11

1. Indien de voorschriften van artikel 10 niet in acht zijn genomen, kan de officier van justitie of de centrale autoriteit de kinderrechter verzoeken een stichting als bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg te belasten met de voorlopige voogdij over het kind. Dit verzoek kan ook worden gedaan door de raad voor de kindbescherming. Tenzij de kinderrechter een langere termijn van verval van de voorlopige voogdij heeft bepaald, wendt de raad zich binnen zes weken na de beslissing over de voorlopige voogdij tot de rechter ten einde een voorziening in het gezag over de minderjarige te verkrijgen. Artikel 241, vierde, vijfde en zesde lid, alsmede artikel 306a van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek zijn van overeenkomstige toepassing. Artikel 813, tweede lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering is van overeenkomstige toepassing.
2. De voorlopige voogdij eindigt, behoudens eerdere opheffing, op het tijdstip waarop hetzij de voogdij over het kind, dan wel diens plaatsing bij andere personen of een andere instelling, een aanvang neemt, of zijn terugkeer naar het land van herkomst is geregeld.
3. De kosten die de voogdij-instelling ten behoeve van het kind moet maken, komen ten laste van degene bij wie het kind in strijd met artikel 10 is geplaatst. De artikelen 69 tot en met 76 van de Wet op de jeugdzorg zijn van overeenkomstige toepassing.

Hoofdstuk 4. Rechtspleging ter zake van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen

Artikel 12

1. Onverminderd de bevoegdheid van de voorzieningenrechter in kort geding, is de rechtbank bevoegd tot kennisneming van alle zaken met betrekking tot de regeling en de uitoefening van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen in internationale gevallen, behoudens voor zover het betreft de erkenning, de niet-erkenning en de tenuitvoerlegging van buitenlandse beslissingen.
2. De rechtbank is bevoegd tot kennisneming van een zaak als bedoeld in het eerste lid indien het kind binnen haar rechtsgebied gewone verblijfplaats heeft. In gevallen waarin het verdrag of de verordening een bevoegdheid toekent aan de autoriteiten van de verdragsstaat waar het kind niet zijn gewone verblijfplaats heeft, maar zich bevindt, is tot kennisneming daarvan bevoegd de rechtbank binnen wier rechtsgebied het kind zich bevindt. In gevallen waarin het verdrag of de verordening een bevoegdheid toekent aan de autoriteiten van een staat waar het kind noch zijn gewone verblijfplaats heeft noch zich bevindt, is tot kennisneming daarvan bevoegd de rechtbank Den Haag.

Artikel 13

De zaken tot kennisneming waarvan de rechtbank op grond van artikel 12, eerste lid, bevoegd is, worden ingeleid met een verzoekschrift. Het verzoekschrift wordt ingediend door een advocaat. Het verzoekschrift houdt tevens in de keuze van een woonplaats binnen het arrondissement van de rechtbank.

Artikel 14

Artikel 14 van de Uitvoeringswet internationale kinderontvoering (Stb. 1990, 202) is van overeenkomstige toepassing in gevallen die door het verdrag, de verordening of deze wet worden bestreken.

Hoofdstuk 5. Erkenning, niet-erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen op grond van het verdrag

Artikel 15

1. De voorzieningenrechter van de rechtbank is bevoegd tot kennisneming van alle verzoeken die betrekking hebben op de erkenning, de niet-erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen die op grond van het verdrag zijn gegeven, voor zover de erkenning, de niet-erkenning en de tenuitvoerlegging daarvan niet door de verordening worden beheerst. Ten aanzien van het verlot tot tenuitvoerlegging zijn de artikelen 985 tot en met 990 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering niet van toepassing.

2. In de zaken, bedoeld in het eerste lid, is bevoegd de voorzieningenrechter van de rechtbank binnen wier rechtsgebied de persoon tegen wie de tenuitvoerlegging wordt gevraagd, dan wel een kind waarop het verzoek betrekking heeft, gewone verblijfplaats heeft. Indien geen van deze personen gewone verblijfplaats in Nederland heeft, is bevoegd de voorzieningenrechter van de rechtbank binnen wier rechtsgebied de tenuitvoerlegging dient plaats te vinden. Kan de bevoegdheid niet worden gebaseerd op de in dit artikellid genoemde gronden, dan is bevoegd de voorzieningenrechter van de rechtbank Den Haag.
3. Een beslissing op een verzoek als bedoeld in het eerste lid, wordt gevraagd bij verzoekschrift. Het wordt ingediend door een advocaat. Het verzoekschrift houdt tevens in de keuze van een woonplaats binnen het arrondissement van de rechtbank.

Artikel 16

1. De voorzieningenrechter bij wie een verzoek als bedoeld in artikel 15, eerste lid, is ingediend, doet daarover onverwijld uitspraak.
2. Het verlot tot tenuitvoerlegging is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 17

1. De rechtbank waarvan de voorzieningenrechter op een verzoek als bedoeld in artikel 15, eerste lid, heeft beschikt, neemt kennis van het hoger beroep van die beschikking. Alleen de partijen kunnen hoger beroep tegen de beschikking instellen.
2. Het hoger beroep tegen een beschikking waarbij een verzoek als bedoeld in artikel 15, eerste lid, is ingewilligd, moet worden ingesteld binnen een maand na de betekening van de beschikking. Indien de partij tegen wie tenuitvoerlegging wordt gevraagd, haar gewone verblijfplaats heeft in het buitenland, bedraagt de termijn voor het instellen van hoger beroep twee maanden, te rekenen vanaf de datum van de betekening aan deze partij in persoon of aan zijn adres. De termijn kan niet op grond van de afstand worden verlengd.
3. Indien hoger beroep wordt ingesteld door de verzoeker en is gericht tegen de weigering om een verzoek als bedoeld in artikel 15, eerste lid, in te willigen, wordt het ingesteld binnen een maand na de dagtekening van de beschikking.
4. De rechtbank bij welke hoger beroep is ingesteld, doet daarover onverwijld uitspraak.
5. Tegen de in hoger beroep gegeven beschikking kan slechts beroep in cassatie worden ingesteld.
6. De rechtbank bij welke hoger beroep is ingesteld, onderscheidenlijk de Hoge Raad bij welke beroep in cassatie is ingesteld, kan op verzoek van de partij tegen wie tenuitvoerlegging wordt gevraagd, zijn uitspraak aanhouden indien in de staat van herkomst van de beslissing een gewoon rechtsmiddel is ingesteld of de termijn daartoe nog niet is verstreken. In dit laatste geval kan de rechtbank, onderscheidenlijk de Hoge Raad, een termijn vaststellen binnen welke het rechtsmiddel moet worden ingesteld.
7. Indien in de beslissing uitspraak is gedaan over meer dan een onderdeel van het verzoek en de tenuitvoerlegging niet voor het geheel kan worden toegestaan, wordt de tenuitvoerlegging voor één of meer van die onderdelen toegestaan.
8. De verzoeker kan om gedeeltelijke tenuitvoerlegging vragen.

Hoofdstuk 6. Erkenning, niet-erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen op grond van de verordening

Artikel 18

1. De voorzieningenrechter van de rechtbank is bevoegd tot kennisneming van de verzoeken, bedoeld in de artikelen 21, derde lid, 28 en 48, eerste lid, van de verordening. Ten aanzien van het verlot tot tenuitvoerlegging zijn de artikelen 985 tot en met 990 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering niet van toepassing.

2. Artikel 29, tweede lid, van de verordening is van overeenkomstige toepassing op de relatieve bevoegdheid van de voorzieningenrechter in de zaken, bedoeld in artikel 21, derde lid, van de verordening. Kan de bevoegdheid van deze rechter niet worden gebaseerd op de daar genoemde gronden, dan is bevoegd de voorzieningenrechter van de rechtbank Den Haag.
3. Een beslissing op een verzoek als bedoeld in het eerste lid, wordt gevraagd bij verzoekschrift. Het wordt ingediend door een advocaat. Het verzoekschrift houdt tevens in de keuze van een woonplaats binnen het arrondissement van de rechtbank.
4. Onverminderd het bepaalde bij artikel 38, eerste lid, van de verordening, wordt bij ongenoegzaamheid van de bij het verzoekschrift overgelegde stukken aan de verzoeker de gelegenheid tot aanvulling gegeven met het stuk, bedoeld in artikel 37, eerste lid, onder a, van de verordening.

Artikel 19

1. De persoon tegen wie tenuitvoerlegging wordt gevraagd en andere belanghebbenden worden in de procedure over een verzoek als bedoeld in artikel 18, eerste lid, niet opgeroepen.
2. Inwilliging van het verzoek, bedoeld in artikel 28 van de verordening, door de voorzieningenrechter geschiedt in de vorm van een eenvoudig verlot, dat op de overgelegde expeditie van de ten uitvoer te leggen beslissing wordt gesteld.
3. Het verlot tot tenuitvoerlegging is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 20

1. De rechtbank waarvan de voorzieningenrechter op een verzoek als bedoeld in artikel 18, eerste lid, heeft beschikt, neemt kennis van het rechtsmiddel, bedoeld in artikel 33 van de verordening.
2. Het rechtsmiddel, bedoeld in artikel 33 van de verordening, wordt, indien het wordt ingesteld door de verzoeker en is gericht tegen een weigering om een verzoek als bedoeld in artikel 18, eerste lid, in te willigen, ingesteld binnen een maand na de dagtekening van de beschikking.
3. De rechtbank bij welke hoger beroep is ingesteld, doet daarover onverwijld uitspraak.

Artikel 21

1. De procedure van artikel 26 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek is niet van toepassing ten aanzien van het op artikel 21, derde lid, van de verordening gegronde verzoek om een beslissing houdende erkenning of niet-erkenning van een in een andere lidstaat gegeven beslissing ter zake van echtscheiding, scheiding van tafel en bed of nietigverklaring van het huwelijk.
2. Artikel 26e van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek is van overeenkomstige toepassing op een beslissing als bedoeld in het eerste lid.

Artikel 22

In het in artikel 41, derde lid, laatste zin, van de verordening bedoelde geval wordt het verzoek om een certificaat betreffende een beslissing inzake het omgangsrecht bij verzoekschrift door tussenkomst van een advocaat ingediend bij de voorzieningenrechter van de rechtbank van welke de kinderrechter de beslissing heeft gegeven. De voorzieningenrechter beslist onverwijld op het verzoek. Artikel 19, eerste lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 23

Artikel 31 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering is van overeenkomstige toepassing op de procedure, bedoeld in artikel 43 van de verordening, indien het certificaat door een Nederlandse rechter is afgegeven.

Hoofdstuk 7. Internationale samenwerking van gerechten

Artikel 24

1. De Raad voor de Rechtspraak wijst een of meer kinderrechtshouders aan, die in het bijzonder belast zijn met het faciliteren van contacten van rechters in Nederland bij wie op grond van het verdrag, de verordening of deze wet procedures aanhangig zijn met rechters in het buitenland die terzake bevoegd zijn, alsmede contacten van rechters in het buitenland bij wie zodanige procedures aanhangig zijn, met rechters in Nederland die terzake bevoegd zijn.
2. Indien een rechter in Nederland in verband met een procedure in het eerste lid een rechter in het buitenland wenst te consulteren, kan hij gebruik maken van de tussenkomst van de in het eerste lid bedoelde rechter.
3. De in het tweede lid bedoelde tussenkomst wordt ook verleend aan een rechter in het buitenland die in verband met een bij hem aanhangige procedure als bedoeld in het eerste lid een rechter in Nederland wenst te consulteren.
4. Indien in verband met een consultatie als bedoeld in het tweede of het derde lid stukken dienen te worden vertaald of indien daarvoor de bijstand van een tolk nodig is, draagt de in het eerste lid bedoelde rechter hiervoor zorg.
5. Voordat een consultatie als bedoeld in het tweede lid plaatsvindt, stelt de rechter bij wie de procedure aanhangig is, de partijen hiervan in kennis. Nadat de consultatie heeft plaatsgevonden, doet hij partijen verslag van de consultatie.
6. De overdracht van verzoeken als bedoeld in de artikelen 8 en 9 van het verdrag en artikel 15 van de verordening, geschiedt door tussenkomst van de in het eerste lid bedoelde rechter. De rechter die een verzoek heeft overgedragen, stelt partijen hiervan in kennis.

Hoofdstuk 8. Verklaring inzake ouderlijke verantwoordelijkheid

Artikel 25

1. Tot de afgifte van een verklaring als bedoeld in artikel 40, van het verdrag, is bevoegd de notaris.
2. De verklaring wordt afgegeven op een bij besluit van Onze Minister van Justitie vast te stellen formulier.

Hoofdstuk 9. Samenloop met andere internationale regelingen

Artikel 26

In de betrekkingen tussen Nederland en andere staten die partij zijn zowel bij het in artikel 1 bedoelde verdrag als bij het op 20 mei 1980 te Luxemburg tot stand gekomen Europese verdrag betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake het gezag over kinderen en betreffende het herstel van het gezag over kinderen (Trb. 1981, 10) gaat het in artikel 1 bedoelde verdrag voor.

Hoofdstuk 10. Wijziging van andere wetten

Artikel 27

[Wijzig het Burgerlijk Wetboek Boek 1.]

Artikel 28

[Wijzig het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.]

Artikel 29

[Wijzig de Uitvoeringswet EG-executieverordening.]

Hoofdstuk 11. Slotbepalingen

Artikel 30

1. Artikel 28, onderdeel B, van deze wet is van toepassing op procedures inzake echtscheiding, scheiding van

tafel en bed en ontbinding van het huwelijk na scheiding van tafel en bed, nietigverklaring alsmede nietigheid en geldigheid van het huwelijk die worden ingesteld op of na 1 maart 2005.

2. Het in artikel 1 bedoelde verdrag is niet van toepassing in procedures inzake ouderlijke verantwoordelijkheid of maatregelen ter bescherming van kinderen, die vóór zijn inwerkingtreding in Nederland zijn ingesteld en waarin na zijn inwerkingtreding een beslissing wordt genomen.
3. De inwerkingtreding in Nederland van het in artikel 1 bedoelde verdrag laat ouderlijke verantwoordelijkheid die voordien van rechtswege aan een persoon is toegekomen, onverlet.
4. Vanaf het tijdstip van de inwerkingtreding in Nederland van het in artikel 1 bedoelde verdrag wordt het van rechtswege ontstaan van ouderlijke verantwoordelijkheid van een persoon die deze niet reeds heeft, door dat verdrag beheerst.

Artikel 31

Deze wet treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Artikel 32

Deze wet wordt aangehaald als: Uitvoeringswet internationale kindbescherming

Lasten en bevelen dat deze in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat alle ministeries, autoriteiten, colleges en ambtenaren wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven te s-Gravenhage, 16 februari 2006

De Minister van Justitie ,
J. P. H. Donner

Beatrix

Uitgegeven de zevende maart 2006

De Minister van Justitie ,
J. P. H. Donner

5. Memorie van Toelichting bij de Uitvoeringswet